Biblioteca Polirom

Tom Sharpe

Wilt

„Cel mai comic personaj al lui Tom Sharpe!"
The Times

POLIROM

Prozatorul Tom Sharpe (n. 1928), considerat azi unul dintre cei mai buni umorişti britanici, alături de David Lodge sau P.G. Wodehouse, a studiat la Cambridge. În 1951 a plecat în Africa de Sud. A lucrat în domeniul asistenţei sociale şi în învăţământ. După o vreme şi-a deschis un studio fotografic în capitala provinciei Natal, Pietermaritzburg, care a funcţionat din 1957 până în 1961. În 1961 Tom Sharpe a fost expulzat, ca urmare a opoziţiei sale faţă de politica de apartheid. S-a întors în Marea Britanie şi, între anii 1963 şi 1972, a predat istoria la Cambridge College of Arts and Technology. Primul său roman, The Riotous Assembly, a apărut în 1971, urmat în 1973 de Indecent Exposure. Cărţile lui au cunoscut un succes fulminant, graţie umorului adesea cinic sau chiar negru – şi stilului dinamic şi atractiv ce îl caracterizează pe autorul britanic. Ele au fost traduse într-un număr impresionant de limbi la scurt timp după apariţia lor în Marea Britanie, iar unele au fost ecranizate pentru marele şi micul ecran. Tom Sharpe este faimos mai ales prin ciclul de volume al cărui erou principal este Henry Wilt, profesor de Studii Liberale la un colegiu tehnic englez, şi care îmbină umorul absurd tipic britanic cu o ironie subtilă la adresa clişeelor lumii contemporane, în Wilt haihui Henry Wilt, soţul credincios, dar exasperat al Evei Wilt, încearcă să scape de o vizită în Statele Unite, la o rudă bogată a nevestei. În cele din urmă Eva, o femeie masivă, energică şi voluntară, pleacă în America însoţită de cele patru gemene ale familiei, iar Henry poate să-şi urmeze în sfârşit un vechi vis: să plece haihui, cu rucsacul în spate, prin Anglia rurală. Doar că ghinionul îl urmăreşte şi aici, ca şi în volumele anterioare: ajunge implicat într-un incendiu provocat la conacul unui nobil local, presupus pedofil, e accidentat şi atrage din nou atenţia poliţiei. Nici Eva Wilt nu are mai mult noroc în America. E bănuită de trafic de droguri,

iar cele patru fete ale ei se arată mult prea de interesate de modul de viaţă american şi mai ales de obiceiurile sexuale ale unchiului şi mătuşii lor. Până în final lucrurile se rezolvă – parţial şi într-un mod surprinzător. Şirul de încurcături desfăşurate de-a lungul cărţii cu voluptate comică, dar şi dialogurile pline de umor fac din Wilt haihui unul din volumele cele mai reuşite ale imaginativului autor britanic.

TOM SHARPE
WILT

1

Ori de câte ori Henry Wilt scotea câinele la plimbare sau – ca să fim exacţi – ori de câte ori câinele îl ducea pe el sau – ca să fim şi mai precişi – ori de câte ori doamna Wilt le spunea amândurora să se ia şi să tragă nişte ture pe-afară, ca să-şi poată face şi ea exerciţiile de yoga, domnul Wilt o lua întotdeauna pe acelaşi traseu. De fapt, câinele îşi urma traseul, iar Wilt îşi urma câinele.

Treceau pe lângă oficiul poştal, traversau terenul de joacă, o luau pe sub podul feroviar şi ieşeau pe o cărăruie de lângă râu. Făceau vreun kilometru pe lângă râu, după care treceau iar pe sub calea ferată şi se întorceau pe nişte străzi unde casele erau mai mari decât locuinţa semidetaşată a lui Wilt, unde şi copacii erau mai mari, şi grădinile mai întinse, iar maşinile erau toate marca Land Rover şi Mercedes. Acesta era şi locul în care Clem, un labrador cu pedigriu, care aici se simţea în mod evident mai la el acasă, îşi făcea nevoile, în vreme ce Wilt stătea lângă el şi se uita în jur neliniştit, conştient de faptul că ăsta nu era genul de cartier potrivit pentru el, dar dorindu-şi să fi fost astfel.

Era cam singurul moment de pe timpul plimbării lor în care Wilt era cât de cât conştient de împrejurimi. Pe tot restul drumului, plimbarea sa era una interioară şi o lua pe un itinerar complet diferit de propria-i înfăţişare sau de cea a traseului plimbării sale. Era de fapt o călătorie a dorinţelor neîmplinite, un pelerinaj de-a lungul traseelor posibilităţilor îndepărtate, ce implicau dispariţia irevocabilă a doamnei Wilt, acumularea bruscă de bogăţie şi de putere sau ce-ar face el dacă ar fi numit ministru al învăţământului sau, şi mai bine, prim-ministru. Era pe jumătate un amestec dintr-o serie de soluţii disperate, pe jumătate un dialog nerostit, astfel încât oricine îl remarca pe Wilt (căci majoritatea oamenilor n-o făceau) putea să observe că din când în când buzele i se mişcau, iar gura i se arcuia în ceea ce el îşi închipuia, plin de naivitate, că reprezintă un zâmbet sardonic – asta în timp ce îşi răspundea la întrebări sau la contraargumente cu replici scurte, ironice şi nimicitoare. Şi într-una dintre aceste plimbări făcute pe ploaie, după o zi de muncă mult prea obositoare la colegiul unde lucra, Wilt ajunse pentru prima dată să-şi contureze în minte ideea că nu va izbuti să-şi urmeze până la capăt chemarea latentă şi nici să-şi ia viaţa în propriile mâini dacă soţia sa nu va fi lovită de o nenorocire nu întru totul întâmplătoare.

Ca orice alt lucru din viaţa lui Henry Wilt, nici aceasta nu era o decizie spontană. Wilt nu era în stare să ia niciun fel de decizii. O dovedeau foarte bine cei zece ani de când înţepenise pe funcţia de asistent (de gradul doi) la Colegiul de Arte şi Tehnologie Fenland. Încremenise de zece ani la Catedra de Studii Liberale şi se străduia să le predea elevilor de la clasele de Instalatori de Gaz, Instalatori, Tencuitori şi Zidari. Sau măcar să-i ţină liniştiţi în clasă. Şi tot de zece ani îşi petrecea zilele trecând dintr-o sală de clasă în alta, cărând după el două duzini de exemplare din Fii şi

îndrăgostiţi sau din Eseurile lui Orwell, din Candide sau din împăratul muştelor, gata să stea şi-n cap ca să dezvolte sensibilitatea elevilor săi de la cursurile serale şi bucurându-se în mod constant de o remarcabilă lipsă de succes.

Domnul Morris, şeful Catedrei de Studii Liberale, îi spunea „expunere la cultură”, dar din punctul de vedere al lui Wilt semăna mai degrabă cu o expunere la barbarie, iar experienţa didactică îi subminase în mod evident idealurile şi iluziile care îl animaseră când era mai tinerel. Acelaşi lucru îl făcuseră şi cei doisprezece ani de căsnicie cu Eva.

Dacă instalatorii de gaz puteau trece prin viaţă indiferenţi la semnificaţia emoţională a relaţiilor interpersonale portretizate în Fii şi îndrăgostiţi sau se puteau distra grobian pe seama intuiţiei profunde dovedite de D. H. Lawrence în privinţa caracterului sexual al existenţei, Eva Wilt era incapabilă de o asemenea detaşare. Ea plonja în astfel de activităţi culturale şi de autoperfecţionare cu un entuziasm care îi scotea peri albi lui Wilt. Mai grav era că şi concepţia ei despre cultură se modifica de la o săptămână la alta, aşa că uneori era captivată de Barbara Cartland şi de Anya Seton, alteori de esotericul Ouspensky şi alteori de Kenneth Clark, dar cel mai des de instructorul de la cursul de olărit de marţea sau de conferenţiarul de meditaţie transcendentală de joia, aşa că Wilt nu ştia niciodată ce-l aştepta când vine acasă, dacă facem abstracţie de o cină gătită pe fugă, câteva păreri exprimate cu îndârjire – toate legate de lipsa lui de ambiţie – şi un eclectism intelectual semidigerat care-l lăsa complet dezorientat.

Ca să scape de imaginea prezumtivelor creaturi umane reprezentate de instalatorii de gaz şi de imaginea Evei în poziţia lotus, Wilt îşi continuă plimbarea pe malul râului şi-şi lăsă mintea cutreierată de gânduri întunecate, care i se întunecară şi mai tare când conştientiza faptul că

era al cincilea an în care îşi depunea dosarul de promovare pentru postul de profesor titular, că, foarte posibil, va fi respins din nou şi, mai mult, că dacă nu făcea ceva cât de curând, avea să fie condangat pe viaţă la cursurile cu anul III Instalatori de Gaz şi anul II Tencuitori. Şi la Eva. Nu era o perspectivă cu care se putea trăi. Trebuia să ia măsuri radicale. Un tren urban îi vâjâi pe deasupra capului. Wilt rămase aşa, privi cum luminile trenului dispar în noapte şi se gândi la accidentele petrecute la trecerile peste calea ferată.

— Zilele astea se simte ciudat, spuse Eva Wilt. Nu ştiu ce să mă mai fac cu el.

— Eu am renunţat să mă mai chinui cu Patrick, spuse Mavis Mottram, studiind cu o privire critică vaza Evei. Cred c-o să pun floarea de lupin alb cu câţiva milimetri mai la stânga. Asta o să ajute la accentuarea calităţilor oratorice ale trandafirului. Şi-acum irisul vine uite-aici. Trebuie să încerci să realizezi un efect aproape audibil al contrastului coloristic. Aş zice chiar unul contrapunctic.

Eva dădu din cap aprobatoare şi oftă.

— Odinioară era aşa de plin de energie, zise ea. Iar acum nu face altceva decât să zacă aşa prin casă şi să se uite la teveu. Singurul lucru pe care-l mai pot scoate de la el e să-l fac să iasă cu câinele la plimbare.

— Probabil că-i lipsesc copiii, spuse Mavis. Ştiu că aşa stau lucrurile cu Patrick.

— Asta pentru că are ce să-i lipsească, îi răspunse cu amărăciune Eva. Henry nu poate stoarce din el nici măcar atâta energie cât să facă unul.

— Îmi pare rău, Eva. Am uitat, se scuză Mavis, ajustând concomitent poziţia florii de lupin, astfel încât să se asorteze mai semnificativ cu floarea de muşcată.

— N-ai de ce să-ţi pară rău, spuse Eva, printre defectele căreia nu se număra şi autocompătimirea. Dacă mă gândesc bine, poate că ar trebui să fiu

mulţumită. Păi, închipuie-ţi numai cum ar fi să ai nişte copii ca Henry! El e atât de lipsit de creativitate! Şi apoi copiii sunt extrem de obositori. Îţi consumă toată energia creatoare.

Mavis Mottram se îndepărtă ca să ajute pe altcineva să obţină un efect contrapunctic la un vas de culoarea cireşei, de data asta cu condurul-doamnei şi nalbe. Eva mai bibili puţin la trandafirul ei. Mavis era atât de norocoasă! Ea îl avea pe Patrick, iar Patrick Mottram era un bărbat atât de plin de energie! În ciuda dimensiunilor sale, Eva punea mare accent pe energie, pe energie şi creativitate, astfel încât oameni foarte normali şi care nici nu erau excesiv de impresionabili se simţeau storşi de puteri după numai zece minute petrecute în compania ei. La cursul de yoga, atunci când stătea în lotus, reuşea să iradieze energie, iar străduinţele sale de la orele de meditaţie transcendentală fuseseră asemănate cu o oală sub presiune pusă să fiarbă la foc mic. Şi odată cu energia creatoare venea şi entuziasmul de fapt entuziasmele febrile ale unei femei în mod clar neîmplinite, pentru care fiecare idee nouă era vestitoarea zorilor unei etape noi şi invers. Ideile cărora li se dedica erau fie plate, fie ininteligibile pentru mintea femeii, prin urmare nici ataşamentul Evei faţă de ele nu putea fi decât de scurtă durată şi nu o ajuta să umple golul lăsat în viaţa ei de lipsa de succese din viaţa lui Henry Wilt. Pe de altă parte, în fantazările lui, bărbatul trăia o viaţă agitată. Eva însă, care era complet lipsită de imaginaţie, trăia agitată în realitatea concretă. Se arunca asupra lucrurilor, a situaţiilor, a prietenilor noi, a grupurilor şi a evenimentelor cu o nepăsare nechibzuită, ce ascundea faptul că îi lipsea forţa emoţională necesară să stăruie asupra vreunui lucru mai mult de o clipă. Iar acum, dându-se un pas înapoi de lângă vaza la care lucra, se lovi de cineva din spatele ei.

— Mă scuzaţi, vă rog, spuse ea, întorcându-se, şi se trezi că priveşte o pereche de ochi negri.

— Nu-i nevoie să vă cereţi scuze, îi răspunse femeia, cu un accent american.

Era o făptură micuţă şi îmbrăcată cu o neglijenţă simplă, ce depăşea venitul moderat al Evei Wilt.

— Eu sunt Eva Wilt, spuse Eva, care fusese odinioară la un curs despre cum să ajungi să cunoşti oameni noi, ţinut la Colegiul Rural Oakrington. Soţul meu predă la Tehnic şi locuim pe Parkview Avenue, la numărul 34.

— Sally Pringsheim, replică femeia, zâmbind. Noi stăm în Rossiter Grove. Am venit aici în anul nostru sabatic. Gaskell e biochimist.

Eva Wilt acceptă diferenţele dintre ele şi se felicită pentru perspicacitatea dovedită în privinţa blugilor şi a puloverului. Persoanele care locuiau în Rossiter Grove erau cu o treaptă deasupra celor din Parkview Avenue, iar soţii care erau biochimişti şi aveau un an sabatic lucrau şi la Universitate. Universul Evei Wilt era construit din asemenea nuanţe.

— Ştii, nu sunt deloc convinsă că aş putea trăi cu un trandafir oratoric, zise Sally Pringsheim. Simfoniile sunt în regulă în sălile de audiţie, dar nu cred c-o să mor dacă n-am aşa ceva în vaze.

Eva o fixă cu privirea, cuprinsă de un sentiment neclar, de şoc amestecat cu admiraţie. În Parkview Avenue critica făţişă a aranjamentelor florale realizate de Mavis Mottram era echivalentă cu proferarea unei blasfemii.

— Ştii, asta am vrut să spun şi eu întotdeauna, răspunse ea, învăluită brusc într-un val de căldură, dar niciodată n-am îndrăznit s-o fac.

Sally Pringsheim zâmbi.

— Eu sunt de părere că oamenii trebuie să spună întotdeauna ce gândesc. Adevărul este absolut fundamental în orice relaţie semnificativă. Eu îi spun întotdeauna dragului de G exact ce gândesc.

— Dragului de Ge.? se miră Eva Wilt.

— Lui Gaskell, soţul meu, spuse Sally. Nu c-ar fi cu adevărat soţul meu. Doar că am căzut de acord să trăim împreună, fără ca asta să ne angajeze cumva definitiv. Sigur, totul e legal şi aşa mai departe, dar eu sunt de părere că, din punct de vedere sexual, e important să ne păstrăm libertatea de opţiune. Ce zici?

Până când Eva sosi acasă, vocabularul ei ajunsese să se mai completeze cu câteva cuvinte noi. Femeia îl găsi pe Wilt în pat, prefăcându-se adormit, îl trezi şi-i povesti despre Sally Pringsheim. Wilt se întoarse pe partea cealaltă şi îşi dori din tot sufletul ca nevastă-sa să fi rămas la aranjamentele florale contrapunctice. Libertatea de opţiune sexuală lipsită de conştiinţa consecinţelor era ultimul lucru pe care şi-l dorea în momentul ăsta şi, venind de la nevasta unui biochimist care îşi putea permite să locuiască în Rossiter Grove, nu prevestea nimic bun pe viitor. Eva Wilt se lăsa influenţată mult prea uşor de bogăţie, de statutul intelectual şi de cunoştinţele noi ca să poată fi lăsată să iasă în oraş cu o femeie care credea că stimularea orală a clitorisului era un aspect intrinsec al unei legături complet emancipate şi că garderoba unisex era ceva etern. Wilt avea şi aşa destule probleme cu virilitatea lui; nu mai avea nevoie şi de pretenţia Evei ca drepturile ei conjugale să fie suplimentate prin tehnici orale. Aşa că avu parte de o noapte chinuită, fiind străbătut de gânduri sumbre, centrate pe morţi accidentale ce implicau trenuri rapide, treceri pe calea ferată, Fordul lor Escort şi centura de siguranţă a Evei, după care se trezi devreme şi-şi pregăti singur micul dejun. Tocmai se urnea spre un curs de la ora nouă, cu anul III Mecanici Auto, când Eva coborî cu o privire visătoare pe chip.

— Tocmai mi-am amintit de ceva ce voiam să te întreb azi-noapte, zise ea. Ce înseamnă „diversificare transsexuală”?

— Să scrii poeme despre poponari, răspunse pe fugă Wilt şi ieşi la maşină.

O porni pe Parkview Avenue şi se trezi prins într-un ambuteiaj de la un sens giratoriu. Se lăsă moale în scaun şi înjură în tăcere. Avea treizeci şi patru de ani şi-şi risipea talentele cu anul III Mecanici Auto şi cu o femeie care, din punct de vedere educaţional, era în mod clar subdezvoltată. Dar cel mai grav era că Henry se vedea nevoit să recunoască adevărul din criticile constante ale Evei, care-i spunea că nu e un bărbat adevărat.

— Dacă ai fi un bărbat cum trebuie, îi spunea ea întruna, ai avea mai multă iniţiativă. Trebuie să te impui.

Wilt se impuse pe sensul giratoriu şi intră într-o altercaţie cu un bărbat dintr-o dubită. Ca de obicei, reuşi să iasă pe locul al doilea.

— După părerea mea, problema lui Wilt e că-i lipseşte motivaţia, spuse şeful Catedrei de Engleză, care era el însuşi o făptură lipsită de vlagă, înclinată să evalueze şi să rezolve problemele cu un grad de echivoc ce justifica în bună măsură lipsa lui de autoritate.

Comisia de evaluare a promovărilor dădu aprobatoare din capul ei multiplu pentru al cincilea an la rând.

— Poate că îi lipseşte motivaţia, dar e dedicat, spuse domnul Morris, abordând poziţia lui conservatoare anuală de susţinător al lui Wilt.

— Dedicat? pufni şeful Catedrei de Catering. Dedicat cui? Avortului, marxismului sau promiscuităţii? Trebuie să fie vorba de una dintre astea trei! încă n-am dat peste vreun profesor-asistent de la Studii Liberale care să nu fie obsedat, pervers sau revoluţionar roşu, iar o bună parte dintre ei erau toate trei la un loc.

— I-auzi, i-auzi! spuse şeful Catedrei de Inginerie Mecanică, la ale cărui strunguri un elev dement făcuse câteva bombe artizanale.

Domnul Morris reacţiona violent:

— Sunt de acord cu dumneavoastră că unul sau doi dintre asistenţii noştri au fost. Puţin cam prea zeloşi din punct de vedere politic, dar resping imputarea care i se aduce.

— Haideţi să lăsăm deoparte generalităţile şi să revenim la Wilt, spuse directorul adjunct. Spuneaţi că e dedicat.

— Are nevoie de o încurajare, pleda domnul Morris. La naiba, omul ăsta lucrează împreună cu noi de zece ani şi nu e decât asistent de gradul doi!

— Exact asta am vrut să spun când am vorbit de lipsa lui de motivaţie, interveni şeful Catedrei de Engleză. Dacă ar fi meritat să fie promovat, la ora actuală ar fi fost deja lector cu normă întreagă.

— Trebuie să spun că sunt de aceeaşi părere, zise şeful Catedrei de Geografie. Orice om care se mulţumeşte să-şi petreacă zece ani predându-le instalatorilor de gaz sau de orice alt fel este în mod clar nepotrivit pentru o poziţie administrativă.

— Oare trebuie să promovăm întotdeauna oamenii numai din motive de ordin administrativ? întrebă domnul Morris cu un glas obosit. Întâmplător, Wilt chiar e un profesor bun.

— Dacă-mi permiteţi să exprim şi eu doar o idee, zise dr. Mayfield, şeful Catedrei de Sociologie, în acest moment anume este esenţial să avem în minte faptul că, în perspectiva viitoarei introduceri a dublei atestări în studii urbane şi poezie medievală, atestare a cărei aprobare provizorie, emisă de Consiliul Naţional pentru Titlurile Academice[1], am plăcerea să v-o anunţ acum cel puţin în principiu, noi ne păstrăm o structură de personal viabilă în ceea ce priveşte titlurile de lectori cu catedră mai degrabă prin alocarea unor locuri pentru candidaţii cu cunoştinţe la nivel de specialist în anumite sfere specifice de performanţă academică decât prin.

— Dacă-mi permiteţi să vă întrerup doar un moment, potrivit sau nu. Zise dr. Board, şeful Catedrei de Limbi Moderne. Vreţi să spuneţi că ar

trebui să păstrăm poziţiile de lectori plini pentru specialişti cu înaltă calificare, dar care nu sunt în stare să predea, în loc să-i promovăm pe asistenţii fără doctorate, dar care ştiu s-o facă?

— Dacă dr. Board mi-ar fi permis să continuu, zise dr. Mayfield, domnia-sa ar fi izbutit să înţeleagă ceea ce spuneam.

— Tare mă îndoiesc, spuse dr. Board. Ca să nu mai vorbim de sintaxa dumneavoastră.

Şi aşa se face că promovarea lui Wilt se făcu uitată pentru al cincilea an la rând. Colegiul de Arte şi Tehnologie Fenland se extindea. Noi cursuri de specialitate proliferau şi tot mai mulţi studenţi cu tot mai puţine aptitudini năpădeau colegiul, ca să fie educaţi de tot mai mulţi profesori cu calificări tot mai înalte, până când, într-o bună zi, Colegiul Fenland va înceta să mai fie un simplu colegiu tehnic şi va avansa până la rangul de Universitate Politehnică. Era visul fiecărui şef de catedră şi, prin urmare, respectul de sine al lui Wilt şi speranţele Evei Wilt au fost ignorate.

Wilt auzi veştile chiar înainte de prânz, la cantină.

— Îmi pare rău, Henry, îi zise domnul Morris când se puseră la rând, cu tăvile după ei. E din cauza afurisitei ăsteia de strâmtorări economice. Până şi Limbile Moderne au fost nevoite să-şi reducă din pretenţii. N-au reuşit să obţină acceptul decât pentru două promovări.

Wilt dădu din cap aprobator. Ajunsese să se aştepte exact la aşa ceva. Nimerise în catedra nepotrivită, în căsnicia nepotrivită şi în viaţa nepotrivită. Îşi luă crochetele de peşte şi se duse la o masă din colţ, unde mâncă singur. În jurul lui, ceilalţi membri ai corpului didactic stăteau şi discutau despre testele de admitere şi despre cine avea să fie însărcinat cu organizarea programei în următorul semestru. Toţi aceştia predau matematică, economie sau limba engleză, materii

care contau şi unde promovarea în grad se făcea uşor. Studiile Liberale nu contau, iar promovarea nici nu intra în discuţie aici. Mai simplu nici că se putea. Wilt îşi termină prânzul şi se duse la bibliotecă, la secţiunea cu lucrări de referinţă, ca să caute termenul „insulina” în farmacopee. Ştia cumva vag că asta era singura otravă nedetectabilă.

La ora două fără cinci minute, la fel de nedumerit ca şi înainte, coborî la sala 752 pentru a dezvolta sensibilităţile celor cincisprezece măcelari din primul an, numiţi pe orar „Anul I Carne”. Ca de obicei, elevii au întârziat şi-au venit băuţi.

— Am băut în sănătatea lui Bill, îi spuseră ei la două şi zece, când se târâră înăuntru.

— Chiar aşa? întrebă Wilt, înmânându-le exemplarele din împăratul muştelor. Şi cum se simte?

— Al dracului de rău, îi răspunse un flăcău voinic, care avea pictată pe spatele jachetei sale de piele expresia „Mai scutiţi-ne!” îşi varsă toate maţele. E ziua lui de naştere şi-a dat pe gât patru votci şi-un Babycham[2].

— Am ajuns la partea în care Piggy e în pădure, începu Wilt, abătându-i de la discuţia legată de ce băuse Bill de ziua lui.

Mai întâi se întinse după un burete şi şterse de pe tablă un desen cu o diafragmă.

— Aia e marca domnului Sedgwick, spuse unul dintre măcelari. El turuie tot timpul despre mijloace anticoncepţionale şi chestii din astea. E obsedat de fază.

— Obsedat de fază? întrebă încrezător Wilt.

— Da, ştiţi dumneavoastră – de controlul naşterilor Oricum, parcă era catolic, nu-i aşa? Iar acum, că nu mai e, recuperează timpul pierdut, explică un tinerel micuţ, cu chipul palid, desfăcând o ciocolată Marş.

— Ar trebui să-i spună cineva despre pilula anticoncepţională, zise un alt tinerel, ridicându-şi

somnolent capul de pe bancă. Te distrezi mult mai bine cu pilula.

— Presupun că da, aprobă Wilt, dar, din câte-am înţeles eu, există şi efecte secundare.

— Depinde din ce tabără judeci lucrurile, zise un flăcău cu perciuni.

Wilt reveni cu greutate la împăratul muştelor. Citise deja de vreo două sute de ori bucata aia.

— Aşa că Piggy intră în pădure, începu el. Dar se văzu întrerupt de un alt măcelar, care se vedea limpede că îi împărtăşea aversiunea pentru necazurile lui Piggy.

— Efectele nasoale ale pilulei se simt numai dacă foloseşti din alea care conţin mult estrogen.

— Asta-i foarte interesant, comentă Wilt. Estrogen. S-ar zice că ştii o grămadă despre el.

— O fată mai bătrână de pe strada noastră a făcut un cheag de sânge la picior.

— A prins cheag baba, se băgă ciocolata Marş.

— Ştii ceva? începu Wilt. Ori ascultăm ce vrea să ne spună Peter despre efectele pilulei anticoncepţionale, ori continuăm să citim despre Piggy.

— Mă fut în Piggy! zise perciunatul.

— Perfect, îl aprobă Wilt cu convingere. Atunci fă linişte!

— Ei bine, spuse Peter, fata asta mai bătrâioară, deci ea nu era totuşi chiar aşa de bătrână, să fi avut vreo treizeci de ani şi lua pilule anticoncepţionale şi a făcut cheagul ăla de sânge şi doctorul i-a zis la mătuşă-mea că era de la estrogen şi că ar face mai bine să ia alt soi de pilulă, pentru orice eventualitate, iar fata aia mai în vârstă de pe strada mea, gagiul ei adică a trebuit să se ducă să-şi facă vasectomie, ca ea să nu mai facă cheaguri de sânge.

— Să-mi bag cracii dacă o să mă pună cineva pe mine să-mi fac vasectomie! spuse ciocolata Marş. Vreau să ştiu că-s întreg acolo.

— Toţi avem ambiţii, conchise Wilt.

— N-o să se-apuce nimeni să-mi hăcuiască ouţele cu un afurisit de cuţitoi! spuse perciunatul.

— Nici n-ar vrea nimeni, aruncă altcineva.

— Ce zici de gagiul la care i-ai pompat gagicuţa? întrebă ciocolata Marş. Pun pariu că el nu s-ar supăra deloc să încerce.

Wilt scoase iarăşi la iveală ameninţarea cu Piggy, determinându-i pe elevi să revină la vasectomie.

— Şi, oricum, nu mai e o chestie ireversibilă, zise Peter. Pot să-ţi pună acolo un robinet mic de aur şi-atunci când vrei să trânteşti un puţoi, n-ai decât să dai drumul la robinet.

— I-auzi, i-auzi! Asta zău că nu se poate!

— Pe asigurarea medicală de stat sigur că nu, dar dacă plăteşti, se poate. Am citit despre asta într-o revistă. S-au făcut nişte experimente în America.

— Şi ce te faci dacă nu te ţine garnitura? întrebă ciocolata Marş.

— Păi, presupun că vin şi cheamă instalator.

Wilt stătu aşa şi ascultă, în timp ce elevii din anul I Carne băteau câmpii mai departe despre vasectomie şi despre bobine şi despre indienii care primesc aparate radio pe gratis şi despre avionul care a aterizat la Audley End cu o grămadă de imigranţi ilegali la bord şi despre ce zicea fratele nu ştiu cui, care era poliţist în Brixton, despre negri şi despre irlandezi, care erau la fel de răi, şi despre bombe şi după aceea iar despre catolici şi despre controlul naşterilor şi de ce şi-ar dori cineva să trăiască în Irlanda, unde nici măcar nu puteai să cumperi prezervative şi de-aici se reveni la pilula anticoncepţională. Şi în tot acest timp mintea lui Wilt se umplu obsesiv cu metode şi mijloace prin care să scape de Eva. Un regim cu pilule anticoncepţionale cu conţinut ridicat de estrogen? Dacă le măcina şi le amesteca apoi cu Ovaltine, pastilele pe care Eva le lua înainte de culcare, exista şansa ca femeia să facă cheaguri de sânge

peste tot cât ai zice peşte. Wilt îşi reprezenta ideea în minte. Eva ticsită cu cheaguri de sânge – era ceva prea oribil ca să poată suporta. Şi, oricum, s-ar putea nici să nu-i iasă. Nu, trebuia să fie ceva rapid, sigur şi nedureros. De preferinţă un accident.

Iar la sfârşitul orei, Wilt adună cărţile, după care se întoarse în cancelarie. Avea o oră liberă, în drumul său, trecu pe la şantierul unde se construia noul sediu al administraţiei. Terenul fusese curăţat, iar constructorii îşi instalaseră tabăra şi acum săpau şanţurile pentru fundaţii. Wilt se opri şi se uită la foreza care se înşuruba încet în pământ. Constructorii făceau gropi mari. Foarte mari. Destul de mari ca să cuprindă un trup.

— Cât de adânc săpaţi? îl întrebă el pe unul dintre muncitori.

— Vreo zece metri.

— Zece metri? repetă Wilt. Şi când vă vine cimentul?

— Luni – asta dacă suntem norocoşi, îi răspunse omul.

Wilt trecu mai departe. În minte îi răsărise o idee proaspătă şi oribilă.

2

Era una din zilele bune ale Evei Wilt. Viaţa Evei era constituită din zile, zile bune şi zile „din alea”. Zilele erau pur şi simplu zile, cele în care nu se întâmpla nimic rău şi ea reuşea să spele rufele, să dea cu aspiratorul în camera de zi, să spele ferestrele, să facă paturile, să facă baia lună, să cureţe şi să dezinfecteze vasul de toaletă cu Harpie, să se ducă până la Centrul Comunitar „Armonia” şi să ajute la xeroxat sau la sortarea hainelor vechi în vederea vânzării lor în scopuri caritabile şi, în general, să se facă utilă, după care venea acasă la prânz şi se ducea la biblioteca publică şi lua ceaiul cu Mavis sau cu Susan sau cu Jean şi discutau despre viaţa lor şi despre cât de rar făcea Henry dragoste cu ea chiar şi aşa, de

mântuială, şi despre cum ratase ea o şansă când îl respinsese pe un funcţionar de la bancă, iar acesta ajunsese acum manager, după care se întorcea acasă şi-i pregătea cina lui Henry şi ieşea din casă şi se ducea la cursul de yoga sau la cel de aranjamente florale sau la cel de meditaţie sau la cel de olărit şi în cele din urmă se urca în pat, cu senzaţia că izbutise să facă măcar ceva.

Într-una din zilele „alea" nimic nu mergea cum trebuie. Activităţile femeii erau exact aceleaşi, dar fiecare episod era mânjit de câte un dezastru minor, cum. Ar fi o rezistenţă care sărea la aspirator sau scurgerea chiuvetei care se înfunda cu o bucată de morcov, astfel că atunci când Henry ajungea acasă, fie era întâmpinat de o linişte mormântală, fie era supus unei vituperaţii complet gratuite asupra tuturor lipsurilor şi păcatelor sale. Într-una din zilele „alea" Wilt obişnuia să o pornească împreună cu câinele într-o plimbare prelungită, luând-o pe lângă hanul Ferry Path, după care petrecea o noapte chinuită, în decursul căreia se tot scula şi se ducea la baie, anulând astfel calităţile igienice ale dezinfectantului Harpie, pe care Eva îl presărase în interiorul vasului de toaletă, şi astfel oferindu-i femeii a doua zi dimineaţa o scuză foarte bună pentru reiterarea listei cu toate păcatele sale.

— Şi ce dracu' ar trebui să fac? întrebase el după una din nopţile „alea". Dacă trag apa, bombăni că te-am trezit, iar dacă n-o fac, zici că arată oribil dimineaţa.

— Păi chiar arată şi, în orice caz, nu e nevoie să cureţi tot dezinfectantul de toaletă cu care am dat eu pe margini. Şi nu-mi spune că nu-i aşa. Te-am văzut eu! Ţinteşti cu jetul exact pe el, aşa, de jur-împrejur, şi până la urmă se duce tot. E clar că o faci dinadins.

— Dacă aş trage apa, oricum s-ar duce tot pe canal şi, pe deasupra, te-aş mai şi trezi, îi spuse

Wilt, conştient de faptul că-şi făcuse un obicei din ţintitul stratului de Harpie.

Adevărul e că i se pusese pata pe chestia aia.

— De ce nu poţi răbda până dimineaţa? Şi, oricum, aşa şi meriţi să păţeşti – continuă femeia, anticipând răspunsul lui evident – dacă te umfli cu atâta bere. În mod normal ar trebui să-l scoţi pe Clem la plimbare, nu să dai pe gât bere în birtul ăla îngrozitor!

— Să te pişi sau să nu te pişi, aceasta-i întrebarea, zise Wilt, servindu-se cu nişte fulgi All-Bran. Şi ce te aştepţi să fac? Să-mi fac un nod la afurisitul ăla de ştremeleag?

— Mie oricum nu-mi foloseşte la nimic, fie că-ţi faci, fie că nu, zise Eva pe un ton muşcător.

— Îmi ajută mie şi-ncă al dracului de mult! Oricum, mulţumesc pentru interes.

— Eu mă refeream la viaţa noastră sexuală, după cum ştii foarte bine.

— A, la aia, exclamă Wilt.

Dar aşa ceva se întâmpla doar într-una din zilele „alea”.

Zilele bune ale Evei erau acelea în care se întâmpla ceva neaşteptat, ceva care injecta în parcursul ei cotidian un sens nou, imprevizibil, şi trezea în ea speranţele ascunse cum că, într-un fel anume, pe viitor totul se va schimba pe neaşteptate în bine şi apoi va rămâne mereu aşa. Credinţa ei în viaţă era fundamentată pe asemenea speranţe de viitor. Ele erau echivalentul spiritual al banalelor activităţi cotidiene care pe ea o menţineau ocupată, iar pe Henry, abătut, într-una din zilele ei bune soarele strălucea mai puternic, podeaua holului lucea şi mai tare, iar Eva Wilt era şi ea mai strălucitoare şi fredona într-o zi prinţul meu va veni în timp ce aspira treptele scării interioare. Într-una din zilele ei bune Eva ieşea la întâlnirea ei cu lumea învăluită într-o blândeţe dezarmantă şi trezea în ceilalţi exact aceleaşi speranţe de viitor care o înfiorau şi pe ea pe dinăuntru. Şi în zilele

bune ale Evei Henry trebuia să se descurce singur cu masa şi era foarte înţelept din partea lui dacă se ţinea departe de casă cât mai mult posibil. Speranţele de viitor ale Evei pretindeau un gen de privelişte mai înviorătoare decât cea a lui Henry Wilt după o zi de predare la Colegiul lui Tehnic. Într-una din serile unei astfel de zile, Wilt a fost cât pe-aci să se hotărască cu adevărat să o ucidă, indiferent de urmări.

În ziua respectivă, pe când tocmai se îndrepta spre Centrul Comunitar, Eva a dat nas în nas cu Sally Pringsheim. Era una dintre acele întâlniri complet accidentale, rezultate din faptul că Eva străbătea drumul pe jos în loc să meargă cu bicicleta şi o luase prin Rossiter Grove în loc s-o taie direct prin Parkview Avenue, pe un drum cu aproape un kilometru mai scurt. Sally tocmai ieşea pe poartă într-un Mercedes cu număr provizoriu, ceea ce însemna că maşina era nou-nouţă. Eva o remarcă imediat şi pe faţă îi apăru un zâmbet corespunzător.

— E ciudat să dau aşa peste tine într-un loc ca ăsta, spuse ea radioasă când Sally opri maşina şi descuie portiera.

— Vrei să te duc undeva? Eu merg în oraş să-mi caut nişte haine mai lejere pentru diseară. Gaskell are în vizită un profesor universitar suedez care vine de la Heidelberg şi avem de gând să-l ducem la Ma Tante’s.

Eva Wilt se urcă fericită în maşină, iar până ajunseră la Ipford, mintea ei socoti preţul maşinii şi al casei, semnificaţia unei ţinute lejere în localul Ma Tante’s (unde auzise că aperitivele gen cocteil de crevete costau 95 de pence) şi faptul că dr. Pringsheim urma să-l distreze pe profesorul universitar suedez.

— Aveam de gând să merg pe jos până-n oraş, minţi ea. Maşina a luat-o Henry şi afară e-o zi aşa de frumoasă!

— Gaskell şi-a cumpărat o bicicletă. Zice că-i mai rapid aşa şi îl şi menţine în formă, spuse Sally, condangându-l astfel pe Henry Wilt la o nouă caznă.

Eva îşi notă în minte să-l facă pe soţul ei să-şi cumpere o bicicletă de la o licitaţie de obiecte a poliţiei şi să meargă pe ea la lucru, fie ploaie ori ninsoare.

— Mă gândeam să încerc să găsesc un poncho din şantung la Felicity Fashions. Habar n-am ce fel de magazin e ăla, dar mi s-a spus că e bun. Soţia profesorului Grant merge acolo şi zice că au numai marfă de calitate.

— Sunt sigură că aşa-i, spuse Eva Wilt, ale cărei raporturi de client cu Felicity Fashions constau doar din faptul că admira vitrina şi se întreba nedumerită cine Dumnezeu era în stare să-şi permită să cumpere rochii de patruzeci de lire sterline.

Oricum, niciunul dintre cunoscuţii ei. Cele două femei ajunseră în oraş şi se opriră într-o parcare multietajată. Între timp, Eva depozitase în memorie încă o mulţime de informaţii despre soţii Pringsheim. Veniseră din California. Sally îl cunoscuse pe Gaskell în timp ce făcea autostopul prin Arizona. Fusese studentă la Kansas State University, dar renunţase la cursuri şi se dusese să trăiască într-un grup comunitar liber. În viaţa ei mai fuseseră şi alţi bărbaţi. Gaskell ura pisicile. Făcea alergie de la ele. Mişcarea de Emancipare a Femeilor însemna mai mult decât arderea sutienului, însemna devotament necondiţionat faţă de ideea superiorităţii femeilor în faţa bărbaţilor. Iubirea era ceva extraordinar dacă n-o lăsai să preia controlul asupra ta. Compostul era bun, iar televizorul color era rău. Tatăl lui Gaskell era proprietarul unui lanţ de magazine, ceea ce era greţos. Banii nu erau o problemă, iar Rossiter Grove era plictisitor de moarte. Şi, mai presus de toate, futaiul trebuia să fie – trebuia neapărat să fie

– ceva distractiv, indiferent cum îl judecai. Eva Wilt primi toate aceste informaţii ca pe un şoc. În cercul ei, „fut” era un cuvânt pe care îl foloseau de obicei soţii atunci când se loveau cu ciocanul peste deget. Atunci când îl folosea ea, Eva o făcea de obicei în intimitatea băii şi cu un alean care îl despuia de toată grosolănia şi îl dăruia cu o virilitate splendidă, astfel încât un futai ca lumea devenea cea mai îndepărtată şi mai abstractă dintre toate speranţele ei de viitor, una complet separată de bâjbâielile întreprinse ocazional de Henry dimineaţa devreme. Iar dacă „fut” era un cuvânt rezervat băii, fututul era ceva şi mai îndepărtat. Sugera o activitate aproape continuă, o manifestare familiară care era, concomitent, degajată şi satisfăcătoare şi care adăuga o nouă dimensiune vieţii. Eva Wilt ieşi poticnindu-se din maşină şi, şocată peste poate, o urmă pe Sally în Felicity Fashions.

Dacă fututul era distractiv, colindatul prin magazine alături de Sally Pringsheim era o revelaţie. Era marcat de o tărie de caracter cu adevărat fascinantă. Acolo unde Eva ar fi mormăit indecisă, Sally alegea şi dădea jos de pe rafturi ceea ce alegea, punea deoparte lucrurile care nu-i plăceau, lăsându-le aruncate peste spătarele scaunelor, lua altele, le arunca o privire şi spunea că i se părea c-ar merge, cu un aer de acceptare plictisită ce devenea contagios, părăsind apoi magazinul cu o stivă de cutii conţinând poncho-uri din şantung, haine de vară din mătase, eşarfe şi bluze toate în valoare de două sute de lire sterline. Eva Wilt cheltuise şi ea şaptezeci pe o pijama de plajă galben-limonie şi un impermeabil cu revere şi cu cordon, despre care Sally spunea că era curat ca al lui Gatsby.

— Acum nu-ţi mai trebuie decât pălăria şi-o să fii ca din cutie, îi spuse ea în timp ce încărcau cumpărăturile în maşină.

Mai luară o pălărie moale de fetru, cu boruri înguste, după care se opriră la o cafea în Mombasa Coffee House, unde Sally se lăţi peste tăblia mesei, fuma o ţigară lungă şi subţire şi vorbi despre contactul trupesc cu o voce atât de puternică, încât Eva deveni conştientă de faptul că femeile de la mesele dimprejur se opriseră din discuţii şi o ascultau cu un aer dezaprobator.

— Sfârcurile lui Gaskell mă scot din minţi, spuse Saly. Şi îl scot din minţi şi pe el atunci când i le sug.

Eva îşi bău cafeaua şi se întrebă ce-ar fi făcut Henry dacă i-ar fi trecut şi ei prin cap să se apuce să-i sugă sfârcurile. În cazul lui, scosul din minţi era o expresie mai degrabă deplasată. Pe deasupra, femeia începea să regrete cheltuirea celor şaptezeci de lire. Şi asta o să-l scoată din minţi pe Henry. El nu aproba deloc cârdurile de credit. Dar Eva se distrase mult prea bine ca să-şi strice ziua gândindu-se la reacţia soţului ei.

— Părerea mea e că mameloanele sunt foarte-foarte importante, continuă Sally.

Două femei de la masa alăturată plătiră şi ieşiră din local.

— Presupun că trebuie să fie, spuse stânjenită Eva Wilt. Mie nu mi-au fost niciodată de cine ştie ce folos.

— Nu? întrebă Sally. Păi trebuie să facem ceva în privinţa asta.

— Nu ştiu dacă poate cineva să facă ceva în privinţa asta, replică Eva. Henry nu-şi dă niciodată jos pijamaua, iar cămaşa mea de noapte stă şi ea în cale.

— Nu-mi spune că porţi chestii pe tine în pat! O, biata de tine! Şi mai ales cămăşi de noapte. Dumnezeule! Ce umilinţă pentru tine! Adică toată povestea asta cu diferenţierea prin costume – e tipică pentru o societate falocentrică. Presupun că suferi din cauza privării de atingeri. Gaskell e de părere că e la fel de rea ca şi deficitul de vitamine.

— Păi, ştii, Henry e întotdeauna obosit când ajunge acasă, îi zise Eva. Iar eu ies o mulţime în oraş.

— Nu mă surprinde absolut deloc, comentă Sally. Gaskell e de părere că oboseala masculină e un simptom de nesiguranţă falică. Cum e a lui Henry – mică sau mare?

— Păi, depinde, îngăimă Eva cu o voce gâtuită. Uneori e mare, alteori nu.

— Eu, una, prefer bărbaţii cu alea mici, completă Sally. Îi face să se străduiască mult mai tare.

Cele două femei îşi terminară de băut cafeaua şi se întoarseră la maşină, discutând între timp despre penisul lui Gaskell şi despre teoria acestuia cum că, într-o societate nediferenţiată pe plan sexual, stimularea sfârcurilor avea să joace un rol extrem de important în dezvoltarea abilităţii soţului de a-şi recunoaşte natura sa hermafrodită.

— A şi scris un articol pe tema asta, spuse Sally în timp ce se îndreptau cu maşina spre casă. Era intitulat „Bărbatul ca mamă”. L-a publicat anul trecut în Suge.

— Suge? întrebă Eva.

— Da. E-o revistă publicată de Societatea pentru Studii Sexuale Nediferenţiate din Kansas. G a lucrat o grămadă pentru ei pe tema comportamentului animal. Acolo şi-a luat şi doctoratul, cu o teză despre jocurile tematice pe roluri la şobolani.

— Sună foarte interesant, spuse ezitant Eva.

Roluri sau role? Oricum ar fi fost, era impresionant, iar articolele scrise ocazional de Henry pe tema literaturii la elevii seralişti de la cursurile comasate, publicate ulterior în Liberal Studies Quarterly, nu se puteau măsura nici pe departe cu monografiile scrise de doctorul Pringsheim.

— Of, nu ştiu. Adevărul e că totul e atât de limpede! Dacă ţii destul de mult timp doi şobolani

masculi împreună în aceeaşi cuşcă, unul din ei ajunge inevitabil să dezvolte tendinţe active, iar celălalt, tendinţe pasive, explică Sally. Dar Gaskell era complet scos din minţi. El credea că s-ar fi cuvenit să mai schimbe rolurile. Asta e ceva tipic pentru G. Eu i-am zis că se comportă prosteşte. I-am spus: „Dragul meu G, oricum şobolanii sunt practic nediferenţiaţi. Adică, ştii, cum te-ai putea aştepta de la ei să facă o alegere existenţială?" şi ştii ce mi-a răspuns atunci? Mi-a zis: „Iubita mea pubică, şobolanii sunt paradigma. Ţine minte asta şi-aşa n-o să mai greşeşti. Şobolanii sunt paradigma". Ce zici de aşa o chestie?

— Eu zic că şobolanii sunt ceva aşa de scârbos! spuse Eva, fără să stea măcar o clipă pe gânduri.

Sally râse şi-i puse o mână pe genunchi.

— Of, Eva, draga mea! murmură ea. Eşti adorabil de prozaică, pe cuvânt! Nu, n-am de gând să te duc înapoi pe Parkview Avenue. Vii la mine acasă, să bem un pahar şi să luăm masa împreună. Pur şi simplu, mor să te văd în pijamaua aia galben-lămâie.

Maşina intră pe Rossiter Grove.

Dacă pentru dr. Pringsheim şobolanii reprezentau o paradigmă, pentru Henry Wilt anul III Tipografi reprezenta şi el o paradigmă, deşi una complet diferită. Ei însemnau minţile cele mai încuiate, mai insensibile şi mai afurisit de plate cu care avea de-a face la cursurile de calificare şi, pentru ca lucrurile să stea şi mai prost decât stăteau oricum, nătărăii erau convinşi că sunt cultivaţi pentru că erau în stare să citească, iar Voltaire era un idiot, pentru că făcea ca lucrurile să meargă mereu pe dos pentru Candide. Cum veneau după cursurile de la Educatoare şi intrau în perioada lui de suplinire, anul III Tipografii scoteau la iveală tot ce era mai rău în el. Era limpede că tot ei scoseseră ce era mai rău şi în Cecil Williams, cel care ar fi trebuit să ţină orele cu ei.

— Ea doua săptămână când ne anunţă că îi e rău, i-au spus tipografii lui Wilt.

— Nu mă surprinde absolut deloc, le replică Wilt. Sunteţi o adunătură care ar face să-i vină rău oricui.

— Am avut odată p-un gagiu care s-a dus de s-a gazat. Pinkerton, aşa-i ziceau. Ne-a luat un semestru şi ne-a pus să citim cartea aia. Jude neştiutul. Aia chiar c-a fost o carte deprimantă. Toată numa' despre tăntălău' ăla. Jude.

— Am habar cam cum era, spuse Wilt.

— Şi semestru' care-a venit bătrânu' Pinky nu s-a mai întors. S-a dus pă malul râului şi şi-a tras un furtun de la eşapament şi s-a gazat.

— N-aş zice că-l învinovăţesc c-a făcut-o, comentă iar Wilt.

— Păi, mie chiar mi-a plăcut. Era cazul să ne dea un exemplu.

Wilt aruncă o privire mohorâtă asupra clasei.

— Sunt sigur că exact la asta s-a gândit atunci când s-a gazat, zise el. Iar acum, dacă aţi vrea, vă rog să continuaţi să citiţi în linişte, să mâncaţi în linişte şi să fumaţi cumva în aşa fel încât să nu vă vadă cei de la administraţie, fiindcă eu trebuie să lucrez ceva.

— Să lucrezi? Ei, tipule, habar n-ai tu ce-i aia să lucrezi. Nu faci altceva decât să stai toată ziua la birou şi să citeşti. Asta numeşti tu să lucrezi? Să mă ia dracu' dacă eu aş face-o, dar uite că te şi plătesc pentru asta.

— Gura! rosti Wilt cu o violenţă surprinzătoare. Astupă-ţi moara aia nenorocită!

— Şi cine mă poate obliga? întrebă tipograful. Wilt încercă să-şi ţină nervii în frâu, numai că de data asta descoperi că-i era imposibil. Anul III Tipografi avea ceva incredibil de arogant.

— Eu! urlă Henry.

— Tu şi cu mai cine? Tu n-ai fi în stare să astupi nicio gaură de şoarece, nici dacă te-ai chinui toată ziua!

Wilt se ridică în picioare.

— Căcăcios mic şi-mpuţit! zbieră el. Mucosu' dracului şi.

— Ţi-o spun sincer, Henry, mă aşteptam la mai multă cumpătare din partea ta, îi spuse şeful Catedrei de Studii Liberale după vreo oră, când nasul lui Wilt încetă să mai sângereze, iar asistenta colegiului îi prinsese deja pansamentul cu leucoplast pe sprinceană.

— Păi, nu era ora mea şi dup-aia m-a scos din sărite cum exultau din pricina sinuciderii lui Pinkerton. Dacă Williams n-ar fi anunţat că-i bolnav şi nu poate veni, nu s-ar fi întâmplat nimic, explică Wilt. El e întotdeauna bolnav când are ore cu anul III Tipografi.

Domnul Morris clătină din cap amărât.

— Nu mă interesează ce an erau. Pur şi simplu, nu-ţi poţi permite să-i agresezi pe elevi.

— Eu să-i agresez pe elevi? în viaţa mea nu m-am atins de.

— Bun, dar, oricum, ai folosit un limbaj agresiv. Bob Fenwick avea ore în clasa alăturată şi te-a auzit cum îi spuneai lui Allison ăla că e un căcăcios mic şi împuţit şi un cretin cu mintea pervertită. Şi-atunci te mai miri că te-a pocnit?

— Presupun că nu, răspunse Wilt. N-ar fi trebuit să-mi ies din fire. Îmi pare rău.

— În acest caz o să uităm, pur şi simplu, tot ce s-a petrecut, spuse domnul Morris. Dar ţine totuşi minte că dacă mă străduiesc să-ţi obţin o catedră de lector, nu-mi pot permite să te las să-ţi pătezi bunul renume trosnindu-ţi elevii.

— Eu nu am trosnit pe nimeni, preciza Wilt. El m-a trosnit pe mine.

— În orice caz, să sperăm că n-o să se ducă la poliţie să te acuze de agresiune. E ultimul gen de reclamă pe care ni l-am dori aici.

— Scoateţi-mă atunci de la III Tipografi, zise Wilt. Am avut destul de-a face cu brutele alea.

O luă de-a lungul coridorului şi-şi culese haina şi servieta de la cancelarie. Îşi simţi nasul de două ori mai mare decât era normal. Sprinceana îl durea îngrozitor în drum spre parcare, îi depăşi pe alţi câţiva membri ai corpului profesoral, dar niciunul nu se opri să-l întrebe ce păţise. Henry Wilt trecu neobservat prin întreg colegiul şi se urcă în maşină. Închise portiera şi rămase aşezat câteva minute, urmărind maşinăriile care înfigeau pilonii pentru noua clădire. În sus şi-n jos, în sus şi-n jos. Cuie într-un sicriu. Şi într-o zi, una inevitabilă, va ajunge şi el în propriul sicriu, tot neobservat, tot asistent (de gradul doi) şi tot complet uitat de toată lumea, cu excepţia unui golan de la III Tipografi, care îşi va aminti veşnic ziua în care l-a pocnit drept în nas pe un profesor de studii liberale şi a scăpat basma curată. Probabil că se va lăuda şi la nepoţii lui cu asta.

Wilt porni maşina şi ieşi la şosea, cu sufletul plin de ură faţă de anul III Tipografi, faţă de Colegiul Tehnic, faţă de viaţă în general şi faţă de el însuşi în special. Acum înţelegea de ce teroriştii erau gata să se sacrifice pentru binele nu ştiu cărei cauze. Să fi avut o bombă şi o cauză oarecare, ar fi fost bucuros să se expedieze, pe el însuşi şi pe toţi trecătorii nevinovaţi care s-ar fi nimerit în jur, direct în Lumea de Apoi, doar ca să dovedească – pentru o clipă fugară dar glorioasă – că era într-adevăr o forţă veritabilă. Doar că Wilt nu avea nici bombă, nici cauză. Aşa că, în loc de asta, conduse nebuneşte până acasă şi parcă maşina în faţa clădirii cu numărul 34 de pe Parkview Avenue. Apoi descuie uşa de la intrare şi pătrunse în casă.

Pe hol se simţea un miros ciudat. Nu ştiu ce fel de parfum. Ceva dulceag, cu mosc. Henry îşi puse servieta jos şi se uită în camera de zi. Eva, evident, ieşise în oraş. Bărbatul se duse în bucătărie, puse ceainicul pe foc şi-şi pipăi nasul. Avea să se uite mai bine la el în oglinda din baie. Tocmai urcase pe jumătate scările şi îşi dăduse seama că parfumul

acela avea o notă pestilenţială clară, când se opri brusc. Eva Wilt stătea în uşa dormitorului, îmbrăcată cu o pijama copleşitor de galbenă şi cu pantalonii îngrozitor de evazaţi. Arăta extrem de grotesc şi, ca să înrăutăţească şi mai tare lucrurile, fuma o ţigaretă lungă şi subţire, plasată într-un portţigaret lung şi subţire, iar gura femeii era de un roşu sclipitor.

— Dragul meu penis, murmură ea răguşit, unduindu-se. Vino-ncoace! Am de gând să-ţi sug sfârcurile până când o să mă faci să am orgasm oral.

Wilt se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă în jos pe scări. Javra era beată. Era într-una din zilele ei bune, aşa că Henry Wilt nu mai aşteptă să fiarbă apa din ceainic, ci ieşi pe uşa de la intrare şi se aruncă înapoi în maşină. N-avea de gând să stea pe-acolo ca s-o lase pe femeie să-i sugă sfârcurile. Avusese parte de destule în ziua aceea cât să-l sature până-n gât.

3

Eva Wilt coborî la parter şi, cu inima îndoită, se uită după dragul ei penis. Una dintre probleme era că de fapt nici nu voia să-l găsească, a doua că nu simţea niciun chef să-i sugă sfârcurile, iar a treia că ştia că n-ar fi trebuit să cheltuiască şaptezeci de lire sterline pe o haină de ploaie şi o pijama de plajă pe care ar fi putut-o cumpăra de la Blowdens cu numai treizeci de lire. Nici nu avea nevoie de ea şi nici nu se vedea plimbându-se de-a lungul lui Parkview Avenue ca şi cum ar fi ieşit din Marele Gatsby. În plus, îi era şi un pic cam rău.

Doar că Henry lăsase ceainicul pe foc, aşadar trebuia să fie pe undeva. Henry nu era genul care să plece de-acasă şi să lase ceainicul pe foc. Eva se uită în salonaş. Acolo fusese camera de zi, asta până la prânz, când Sally o numise salonaş. Apoi se uită în sufragerie, care acum devenise prânzitor, ba chiar şi în grădină, însă Henry se volatilizase, luând cu el şi maşina, şi speranţele Evei că suptul

sfârcurilor va revigora căsnicia lor şi va pune capăt lipsei de contact trupesc de care suferea femeia. În cele din urmă, ea renunţă la căutare şi îşi făcu un ibric de ceai ca lumea, după care se aşeză în bucătărie şi se întrebă ce Dumnezeu o determinase să se căsătorească tocmai cu un porc şovinist cum era Henry Wilt, care n-ar fi recunoscut un futai ca lumea nici dacă i l-ar fi prezentat pe o tavă şi pentru care o seară rafinată era reprezentată de o cină cu pui dezosat, condimentat cu curry, luată la restaurantul New Delhi, şi un spectacol cu Regele Lear la Guildhall. Oare de ce n-a putut ea să se mărite cu altcineva, cum era Gaskell Pringsheim, care se ducea să se distreze cu profesori universitari suedezi la Ma Tante's şi care înţelegea importanţa stimulării clitoridiene ca aspect coro-nu-ştiu-cum al unei penetrări interpersonale cu adevărat satisfăcătoare? Erau oameni cărora încă li se mai părea apetisantă. Aşa erau Patrick Mottram şi John Frost, cel care o învăţa olăritul, iar Sally spusese că era adorabilă. Eva rămase aşa, aşezată şi privind în gol, în golul dintre suportul pentru vasele spălate şi mixerul Kenwood pe care Henry i-l luase de Crăciun, şi se gândi la Sally şi la privirea ciudată pe care i-o aruncase atunci când Eva se schimbase în pijamaua ei limonie. Sally stătea în cadrul uşii de la dormitorul soţilor Pringsheim, fuma o ţigară şi îi urmărea mişcările cu o premeditare senzuală care o făcuse pe Eva să roşească.

— Draga mea, ai un corp aşa de adorabil! îi spusese Sally când Eva se întorsese grăbită şi se năpustise în pantalonii de pijama, ca să evite să lase la vedere gaura pe care o avea în chiloţi. N-ar trebui să-l laşi să se veştejească degeaba.

— Chiar crezi că mi se potriveşte?

Dar Sally se holba în continuare, cu obstinaţie, la sânii Evei.

— Draga de ţâţoasă, murmurase ea.

Eva avea nişte sâni remarcabili, iar Henry spusese odinioară, într-una din numeroasele lui pase proaste, ceva despre ugerele iadului, care făceau danga-langa, danga-langa pentru voi, pentru tine, dar nu şi pentru mine. Sally s-a arătat mai elogioasă şi-a insistat ca Eva să-şi scoată sutienul şi să şi-l ardă. Merseseră amândouă jos, în bucătărie, şi băuseră tequila, apoi puseseră sutienul pe o farfurie, aşezaseră peste el o mlădiţă de ilice, după care Sally turnase peste el tărie şi îi dăduse foc. Au fost nevoite să scoată apoi farfuria în grădină, fiindcă putea îngrozitor şi scotea teribil de mult fum, după care au aşezat-o pe iarbă, hohotind de râs, în timp ce farfuria fumega. Acum, când rememora episodul, Eva îşi regreta acţiunea. Fusese un sutien bun, cu bandă elastică dublă, făcut în aşa fel încât să ofere siguranţă acolo unde femeile aveau mai mare nevoie – după cum enunţau reclamele de la televizor. Numai că Sally susţinuse că era datoare faţă de ea însăşi, ca femeie liberă, să facă asta, iar după două pahare de alcool, Eva nu mai avea dispoziţia necesară să polemizeze.

— Trebuie să te simţi liberă! îi spusese Sally. Liberă să fii! Liberă să fii!

— Liberă să fiu ce? întrebase Eva.

— Tu însăţi, draga mea, îi şoptise Sally. Şinele tău tăinuit.

După care o atinsese delicat undeva unde, dacă ar fi fost trează şi mai puţin incitată, Eva Wilt ar fi negat cu fermitate că are vreun sine. Apoi intraseră amândouă în casă, unde luaseră prânzul, o combinaţie de tequila (iar tequila!).

Salată, biscuiţi Ryvita şi brânză de casă, pe care Eva, a cărei poftă de mâncare era aproape la fel de omnidevoratoare ca şi entuziasmul ei faţă de experimentele inedite, o găsi nesatisfăcătoare. Ea bătu nişte apropouri atât cât îşi putu permite, dar Sally se arătă îngreţoşată de ideea a trei mese zdravene pe zi.

— Nu face bine la raţia de calorii să asimilezi atât de mulţi carbohidraţi, spuse ea. În plus, nu e important cât de mult bagi în tine, ci ce. Sexul şi alimentaţia, dragă Eva, seamănă foarte mult. Mai bine puţin şi sănătos decât mult şi sărăcăcios.

Apoi îi turnă Evei încă un pahar de tequila, insistând să guste puţină lămâie înainte să-l dea pe gât, şi o ajută să urce la etaj, în dormitorul spaţios, cu un pat imens şi o oglindă mare plasată pe tavan.

— E momentul pentru Pate, îi spuse Sally, aranjând benzile orizontale ale jaluzelelor.

— Pateu, murmură alintată Eva. Dar abia ce-am făcut papa.

— Nu, draga mea. Papiloterapie, îi zise Sally şi o împinse cu blândeţe pe pat.

Eva Wilt se uită lung la reflexia ei în oglindă: o femeie masivă, apoi două femei masive în pijamale galbene, întinse pe un pat masiv, un pat masiv şi purpuriu, apoi două femei masive fără pijamale galbene pe un pat masiv, purpuriu, apoi patru femei goale pe un pat masiv, purpuriu.

— O, Sally! Nu, Sally!

— Draga mea! spuse Sally şi o reduse la tăcere pe cale orală.

A fost o experienţă inedită şi şocantă, deşi numai parţial reţinută în memorie. Eva a adormit înainte ca papiloterapia să înceapă de-a binelea şi s-a trezit o oră mai târziu, când a descoperit-o pe Sally complet îmbrăcată, stând în picioare lângă pat şi cu o cană de cafea tare în mână.

— Of, nu mă simt deloc bine! spuse Eva, referindu-se în egală măsură la starea ei fizică, cât şi la cea morală.

— Bea asta şi-o să te simţi mai bine.

Eva bău cafeaua şi începu să se îmbrace, timp în care Sally îi explică faptul că depresia inhibitorie postcontact era o reacţie absolut naturală după prima şedinţă de papiloterapie.

— După primele şedinţe, o să descoperi că e ceva cu totul normal. Probabil că o să ai un acces

de nervi, o să plângi şi-o să ţipi, iar apoi o să te simţi incredibil de uşurată şi de eliberată.

— Aşa crezi tu? Eu, una, sunt sigură că habar n-am.

Sally o duse acasă cu maşina.

— Tu şi cu Henry trebuie să veniţi joi seara la noi. Facem un grătar în aer liber, îi spuse ea. Ştiu că dragul de G o să vrea să vă cunoască. O să-ţi placă de el. E obsedat de sâni. O să fie înnebunit după tine.

— Pe cuvântul meu că era beată mangă, spuse Wilt, aşezat pe un scaun în bucătăria familiei Braintree, în timp ce Peter Braintree îi desfăcea o sticlă de bere. Era beată şi îmbrăcată într-o pijama galbenă oribilă şi fuma o ţigară vârâtă într-un afurisit de portţigaret din ăla lung.

— Şi ce ţi-a zis?

— Păi. Dacă tot vrei să ştii, mi-a zis „Vino-ncoace, dragul meu.” Nu, nu, e mult prea mult! Am avut şi-aşa o zi absolut idioată la Tehnic. Morris mi-a spus că n-am obţinut promovarea pe postul de lector. Williams lipseşte. E din nou bolnav, aşa că pierd iar o oră liberă. O javră clasa-ntâi de la III Tipografi m-a pocnit în obraz şi, când ajung acasă, dau peste o nevastă beată, care îmi zice „dragul meu penis”!

— Cum ţi-a zis? întrebă Peter Braintree, holbându-se la el.

— Exact cum ai auzit.

— Eva ţi-a zis „dragul meu penis”? Nu-mi vine să cred!

— Prea bine. Treci şi tu pe-acolo şi vezi cum îţi spune ţie, îi replică Wilt, plin de amărăciune. Şi nu da vina pe mine dacă se apucă să-ţi sugă sfârcurile oral, asta dacă tot se pune pe treabă!

— Doamne Dumnezeule! Asta te-a ameninţat c-o să-ţi facă?

— Asta şi multe altele, zise Wilt.

— Nu pare să sune în stilul Evei. În niciun caz!

— Şi, dacă tot veni vorba, să ştii că nici nu arăta în stilul ei, fir-ar a dracului de treabă! Era împopoţonată cu o pijama de plajă limonie. Merita să vezi şi tu culoarea aia. Puse lângă ea, lămâile ar fi părut spălăcite. Îşi mai dăduse şi cu un ruj purpuriu îngrozitor, care i se întinsese peste tot în jurul buzelor. Şi fuma! Eva n-a mai fumat de şase ani şi-acum vine cu chestia asta cu dragul de penis şi cu suptul sfârcurilor. Pe cale orală, nu altfel!

Peter Braintree clătină din cap.

— Asta-i un cuvânt murdar, zise el.

— E şi o acţiune absolut jegoasă, dacă vrei să ştii ce cred eu, spuse Wilt.

— Mda, trebuie să recunosc că toată istoria sună absolut ciudat, aprecie Braintree. Nici prin cap nu-mi trece ce-aş putea să fac dacă Susan ar veni acasă şi-ar începe să insiste că vrea să-mi sugă sfârcurile.

— Fă ce-am făcut şi eu. Întinde-o din casă, îi spuse Wilt. De altfel, să ştii că nici măcar nu-i vorba doar de sfârcuri. La dracu', doar suntem însuraţi de doisprezece ani! E puţin cam târziu să ne apucăm să ne prostim cu faze din astea cu oralul. Problema e că pe Eva a prins-o febra aia cu eliberarea sexuală. Aseară a venit acasă de la cursul de aranjamente florale al lui Mavis Mottram şi a început să trăncănească despre stimularea clitoridiană şi despre opţiunile sexuale neangajate şi liber nesimţite.

— Ce-s nesimţite?

— Opţiunile sexuale. Dar poate c-am înţeles eu ceva greşit. Ştiu că zicea totuşi ceva la un moment dat despre opţiunile sexuale. Dar pe-atunci eu eram pe jumătate adormit.

— De unde dracu' a cules toate prostiile astea? întrebă Braintree.

— De la o afurisită de yankee pe nume Sally Pringsheim, îi explică Wilt. Ştii şi tu cum e Eva. Ai văzut că adulmecă ţicnelile intelectuale de la zece poşte şi le-aduce la ea în casă ca şi cum ar fi un

blestemat de gândac de bălegar care se repede într-un canal deschis. Nici nu-ţi poţi închipui la câte „idei novatoare” şi cretine a trebuit i să asist! Dar ştii, cu cele mai multe dintre ele m-aş putea obişnui. O las pe ea să-i dea pur şi simplu înainte, iar eu îmi urmez discret drumul meu. Numai că atunci când se pune problema să particip oral, în timp ce ea trăncăneşte ca o moară stricată despre emanciparea femeilor, păi în cazul ăsta pe mine poţi să mă uiţi!

— Ce nu-nţeleg eu la fazele cu libertatea sexuală şi emanciparea femeilor e de ce trebuie să te întorci la creşă ca să te poţi elibera şi emancipa? se miră Braintree. Din câte se pare, există ideea aia aiurită cum că trebuie să fii tot timpul îndrăgostit şi plin de pasiune.

— Maimuţele, spuse morocănos Wilt.

— Maimuţele? Ce-i cu maimuţele?

— E toată povestea aia cu modelul animal. Dacă animalele o fac, atunci şi fiinţele umane trebuie s-o facă. Imperativul teritorial şi maimuţa albă. Pui totul în cârca modelului ăluia şi, în loc să progresezi, regresezi cu un milion de ani. Intri în afaceri alături de un urangutan. Egalitarismul celui mai mic numitor comun.

— Şi totuşi nu-mi dau deloc seama care ar fi legătura cu sexul, zise Braintree.

— Nici eu, îi răspunse Wilt.

După care se duseră amândoi la cârciuma „Mâţa-n sac” şi se îmbătară.

Wilt ajunse acasă abia după miezul nopţii, când Eva adormise deja. Se caţără pe furiş în pat şi se întinse pe spate, în întuneric, gândindu-se la niveluri ridicate ale estrogenului.

În Rossiter Grove, cei doi Pringsheim se întoarseră de la Ma Tante’s obosiţi şi plictisiţi.

— Suedezii-s ultimii. Mai rău de-atât nu se poate, zise Sally în timp ce se dezbrăca.

Gaskell se aşeză şi-şi scoase pantofii.

— Ungstrom e OK. Doar că tocmai l-a părăsit nevasta pentru un fizician care studiază temperaturile joase la Cambridge. De obicei nu-i aşa de deprimat.

— Să vezi şi să nu crezi! Şi, dacă veni vorba de femei, azi am cunoscut-o pe cea mai neemancipată femeie din toate câte ţi-au căzut vreodată sub ochi. Îi zice Eva Wilt. Are ţâţele cât pepenii.

— Nu, te rog! zise dr. Pringsheim. Dacă există vreun lucru de care să n-am niciun chef acum, păi de femeile neemancipate şi cu sâni mari e vorba.

Apoi se cocoţă în pat şi-şi scoase ochelarii.

— Am avut-o azi în vizită pe-aici.

— Ai avut-o? Sally zâmbi:

— Dragul meu Gaskell, ai o minte tare spurcată!

Gaskell Pringsheim îşi zâmbi miop lui însuşi în oglinda de pe tavan. Era mândru de mintea lui.

— Ei, draga mea. Pur şi simplu te cunosc, îi răspunse el. Îţi cunosc obiceiurile ciudatele. Şi, dacă tot am ajuns la subiectul obiceiurilor, ce-i cu toate cutiile alea din camera de oaspeţi? Sper că n-ai cheltuit iar din bani? Ştii că bugetul nostru pe luna asta.

Sally se aruncă nervoasă în pat.

— Ei, buget-muget. Zise ea. Mâine o să le trimit pe toate înapoi.

— Pe toate?

— Păi, nu chiar pe toate, dar pe majoritatea. A trebuit s-o impresionez cumva pe draga de ţâţoasă.

— Dar nu trebuia să cumperi jumătate din magazin numai pentru.

— Gaskell, iubitule, lasă-mă totuşi, te rog, să termin ce-am de zis, interveni Sally. Femeia asta-i o maniacă, una încântătoare, frumoasă şi iremediabil obsedată. Nu poate să stea liniştită nici măcar juma' de minut fără să spele, să cureţe, să lustruiască şi să aranjeze ceva.

— Exact asta ne mai lipsea acum: o femeie iremediabil maniacă, făcându-şi veacul pe la noi prin casă. De ce ne-ar trebui două?

— Două? Eu nu-s maniacă.

— Eşti destul de maniacă pentru gustul meu, replică Gaskell.

— Dar asta are ţâţe, dragule, ţâţe mari. Şi, oricum, i-am invitat să vină joi la noi la un grătar.

— De ce dracu'?

— Vezi, dacă n-ai de gând să-mi cumperi maşina aia de spălat vase pe care ţi-am cerut-o de-o sută de ori, atunci plec eu să-mi fac rost de una. O maşină de spălat vase drăguţă, iremediabil maniacă şi cu sini ataşaţi.

— Doamne Dumnezeule, oftă Gaskell. Chiar că eşti o javră!

— Henry Wilt, eşti un nesuferit! zise Eva a doua zi dimineaţa.

Wilt se ridică în capul oaselor pe pat. Se simţea îngrozitor. Nasul îl ustura şi mai tare decât ieri, capul îl durea şi-şi petrecuse cea mai mare parte a nopţii în baie, măturând tot dezinfectantul Harpie de pe vasul de toaletă. Nu era în dispoziţia potrivită pentru a fi trezit şi numit un nesuferit. Se uită la ceas. Se făcuse ora opt şi Henry avea ore de la nouă cu anul H Zidari. Se ridică din pat şi dădu s-o pornească spre baie.

— Tu ai auzit ce ţi-am zis? îl apostrofă Eva, ridicându-se şi ea din pat.

— Te-am auzit, spuse Wilt şi observă că femeia era goală.

Eva Wilt în pielea goală la ora opt dimineaţa era o privelişte aproape la fel de şocantă ca şi Eva Wilt beată, fumând şi îmbrăcată într-o pijama de culoarea lămâii la ora şase seara. Şi chiar mai puţin atrăgătoare.

— De ce dracu' te-nvârţi pe-aici aşa?

— Dacă tot ai pomenit de asta, ce-ai păţit la nas? Presupun că te-ai îmbătat şi-ai căzut. Arată tot roşu şi umflat.

— Este roşu şi umflat. Şi, dacă vrei să ştii, n-am căzut. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, fă-mi loc să trec! Am un curs de la nouă.

Henry o împinse în lături şi se repezi în baie, unde îşi studie nasul. Arăta îngrozitor. Eva intră şi ea după el.

— Dacă n-ai căzut în nas, atunci ce s-a întâmplat? insistă ea.

Wilt stoarse nişte spumă dintr-un tub de spray şi şi-o întinse pe bărbie, pălmuindu-se uşor.

— Prin urmare? întrebă Eva.

Wilt îşi luă aparatul de ras şi-l puse sub robinetul cu apă caldă.

— Am avut o ciocnire accidentală, mormăi el.

— Cu un stâlp de pe stradă, bănuiesc. Ştiam eu că te-ai îmbătat!

— Cu un tipograf, spuse nedesluşit Wilt, începând să se bărbierească.

— Cu un tipograf?

— Ca să fiu mai exact, am fost trosnit în faţă de un seralist tipograf extrem de arţăgos.

Eva îi fixă cu privirea imaginea din oglindă.

— Adică vrei să spui că te-a lovit un elev în sala de clasă?

Wilt dădu din cap aprobator.

— Sper că l-ai pocnit şi tu. Wilt se tăie cu Iama.

— Nu, fir-ar al dracului, sigur că nu l-am pocnit! răspunse el, tamponându-şi uşor de câteva ori bărbia cu degetul. Şi uite ce-am făcut din cauza ta!

Eva îi ignoră reproşul.

— Păi, să ştii că trebuia s-o faci! Nu eşti bărbat. Ar fi trebuit să-i tragi şi tu una.

Wilt lăsă jos aparatul de ras.

— Şi să mă zboare din şcoală. Să fiu citat la tribunal pentru că am agresat un elev. Uite, asta numesc eu o idee strălucită.

Apoi apucă buretele şi se spălă pe obraji.

Eva se retrase mulţumită în dormitor. Acum n-o să se mai pomenească nimic de pijamaua ei de casă limonie. Reuşise să-i abată gândurile de la micuţa ei extravaganţă şi să-i dea un sentiment de insatisfacţie care avea să-l ţină ocupat pentru tot

restul timpului. Până când femeia termină cu îmbrăcatul, Wilt mâncase deja un castron de fulgi all-bran, băuse jumătate de ceaşcă de cafea şi fusese deja prins în ambuteiajul de la sensul giratoriu. Eva coborî scările până la parter, luă şi ea micul dejun şi îşi începu rutina cotidiană cu spălatul şi aspiratul şi curăţatul băii şi.

— Implicarea într-o abordare integrată, spuse dr. Mayfield, este o componentă esenţială a.

Comisia Comună pentru Viitorul Dezvoltării Studiilor Liberale începuse o şedinţă. Wilt se tot foia în scaun şi-şi dori al dracului de tare să n-o facă. Lucrarea prezentată de dr. Mayfield, „Conţinutul cerebral şi programa nonacademică", nu-l interesa absolut deloc şi, în plus, era prezentată cu nişte propoziţii atât de întortocheate şi cu atâta fervoare monotonă, încât lui Wilt îi venea greu să rămână treaz. Îşi fixă privirea prin fereastră, la maşinile care forau în continuare pe locul noii clădiri a administraţiei. Exista o doză de realitate în munca desfăşurată acolo jos care contrasta puternic cu teoriile inaplicabile expuse de dr. Mayfield. Dacă omul ăsta chiar credea că ar putea să inculce conţinutul cerebral, indiferent ce-o fi fost aia, în capul anului III Instalatori de Gaz, era dus rău cu pluta. Mai grav era faptul că afurisita aia de lucrare era menită să stârnească o polemică atunci când venea partea de întrebări. Wilt privi roată prin încăpere. Diversele facţiuni erau toate prezente: noua stângă, stângă, vechea stângă, centrul indiferent, dreapta culturală şi dreapta reacţionară.

Wilt se categorisea printre indiferenţi. În anii dinainte aparţinuse stângii din punct de vedere politic şi dreptei din punct de vedere cultural. Cu alte cuvinte, milita împotriva bombei atomice, susţinea avortul şi abolirea învăţământului privat şi era împotriva pedepsei capitale, reuşind să-şi câştige în acest fel o oarecare reputaţie de radical, dar în acelaşi timp era în favoarea întoarcerii la

arta rotăriei, a fierăriei şi a ţesutului manual, ceea ce determinase o serioasă subminare a eforturilor cadrelor de la Tehnologie de a le inculca elevilor lor o judecată limpede asupra posibilităţilor oferite de tehnica modernă. Timpul şi grosolănia intransigentă a Tencuitorilor îl schimbaseră cu totul. Idealurile lui Wilt se evaporaseră şi fuseseră înlocuite de convingerea că omul care spunea că pana era mai puternică decât spada trebuia să încerce să le citească Moara de pe Floss studenţilor din anul III Mecanică Auto şi abia după aceea să-şi deschidă gura aia mare. După părerea lui Wilt, spada era mult mai recomandabilă.

Cum dr. Mayfield bâzâia în continuare şi cum urma să vină perioada de întrebări, cu polemicile ideologice inerente, Wilt studie puţurile pilonilor de pe şantierul de construcţii. Ar fi fost un loc de depozitare ideal pentru un trup şi ar fi ceva copleşitor de satisfăcător să ştie că Eva, care fusese atât de insuportabilă pe timpul vieţii, susţinea – moartă – greutatea unei clădiri de ciment cu mai multe etaje. Pe lângă asta, descoperirea femeii ar deveni astfel o posibilitate extrem de îndepărtată, iar identificarea trupului se excludea de la sine. Nici măcar Eva, care se mândrea cu constituţia ei puternică şi cu voinţa ei şi mai puternică, n-ar fi putut să-şi păstreze identitatea pe fundul unui puţ săpat pentru un pilon de susţinere. Dificultatea principală era să o convingă să coboare în groapă. Somniferele păreau un preambul rezonabil, numai că Eva dormea foarte bine şi nu credea în niciun fel de pilule. „Nu pot să-mi dau seama de ce”, gândi Wilt înverşunat. „Păi, e gata să creadă în cam absolut orice altceva.” Reveria i-a fost întreruptă de domnul Morris, care se pregătea să pună capăt întrunirii.

— Înainte să plecăm cu toţii, începu el, mai există un subiect pe care vreau să-l amintesc. Şeful Catedrei de Inginerie ne-a cerut să organizăm o serie de cursuri de câte o oră în cadrul obişnuitului

program de instruire comasată a pompierilor aspiranţi. Tema de anul acesta va fi „Probleme ale societăţii contemporane”. Eu am elaborat o listă de subiecte şi una cu profesorii care le vor susţine.

Domnul Morris le înmână subiectele la întâmplare. Maiorul Millfield primi hârtia cu „Media, comunicaţii şi democraţie participativă”, despre care nu ştia nimic şi nici nu-l interesa absolut deloc. Peter Braintree se trezi cu „Noul brutalism în arhitectură, originile şi atributele sale sociale”, iar Wilt se văzu căptuşit cu „Violenţa în familie şi destrămarea căsniciei”. Pe ansamblu, se gândi el, ieşise destul de bine. Subiectul se potrivea cu preocupările lui actuale. Domnul Morris era în mod clar de acord cu asta.

— După micul incident de ieri cu anul III Tipografi, m-am gândit că ţi-ar plăcea să încerci aşa ceva, îi spuse el când se îndreptau spre ieşire.

Wilt zâmbi slab şi se duse să se ocupe de anul II Instalatori şi Strungari. Le dădu să citească. Shane şi îşi petrecu timpul făcându-şi notiţe pentru cursul primit. Putea auzi în depărtare cum forezele săpau în continuare în pământ. Wilt izbutea să şi-o imagineze pe Eva întinsă pe fundul gropii, în timp ce peste ea se turna cimentul. Peste pijamaua ei limonie. Era un gând simpatic şi-l ajuta la notiţe. Puse pe hârtie un titlu, „Crima în familie”, cu subtitlul „a) Uciderea partenerului – reducerea ratei crimelor de la legiferarea divorţului până azi”.

Da, despre aşa ceva va fi în stare să le vorbească celor din grupa de pompieri-aspiranţi.

Roman de Jack Schaefer, publicat în 1949 în Statele Unite ale Americii. Cartea a repurtat un imens succes de public, fiind ulterior şi transpusă pe peliculă. Este povestea unui pistolar, al cărui nume dă şi titlul cărţii.

4

— Urăsc petrecerile din tot sufletul, spuse Wilt joi seara. Iar dacă există unele lucruri mai rele

decât petrecerile, alea sunt petrecerile universitarilor, iar petrecerile cu sticla de-acasă sunt cele mai păcătoase. Îţi iei cu tine o sticlă de vin de Burgundia ca lumea şi te trezeşti că bei din poşirca altcuiva.

— Nu-i o petrecere, îi zise Eva. E un grătar.

— Aici scrie „Intraţi şi luaţi contact şi daţi-vă drumul cu Sally şi Gaskell joi, la 9 seara. Aduceţi-vă propria voastră ambrozie sau trageţi în voi trosneala Pringsheim". Dacă ambrozie nu înseamnă cumva apă de container algeriană, atunci aş vrea să ştiu şi eu ce e asta de fapt.

— Eu credeam că sunt chestiile pe care le iau bărbaţii ca să le facă sula tare, zise Eva.

Wilt se uită la ea plin de dezgust.

— Te-ai procopsit cu nişte expresii foarte selecte de când i-ai cunoscut pe blestemaţii ăia! Să le facă sula tare! Nu pot să pricep ce te-a apucat.

— Nu, nu poţi. Sunt sigură de asta, îi răspunse Eva şi se duse întins în baie.

Wilt se aşeză pe pat şi se uită la invitaţie. Ticălosul de cartonaş era decupat în formă de. În ce căcat de formă era tăiat? Oricum, era roz şi se desfăcea şi înăuntru erau toate cuvintele acelea cu dublu sens. „Intraţi şi luaţi contact şi daţi-vă drumul." Numai să încerce cineva să ia contact cu el, că să vezi ce-o să-i audă urechile! Şi cum venea aia cu „trageţi în voi"? Erau o groază de universitari care fumau jointuri şi vorbeau despre sistemele de manipulare a datelor anteprogramate teoretic sau despre semnificaţia hegelianismului prepopperian pe scena dialecticii contemporane sau despre ceva la fel de ininteligibil şi toţi foloseau din când în când cuvintele „futai" şi „pizdă", ca să arate că au rămas totuşi fiinţe umane.

— Şi cu ce te ocupi? aveau să-l întrebe ei.

— Păi, de fapt predau la Colegiul Tehnic.

— La Tehnic? Ce terifiant de interesant!

Şi aveau să se uite peste umărul lui, în căutarea unor orizonturi mai stimulatoare, iar el îşi va încheia seara în compania vreunei femei înfiorătoare, care crede cu convingere că profesorii de la Tehnic îndeplineau o funcţie veritabilă şi că reuşita intelectuală era mult supraevaluată şi că oamenii ar trebui să fie dirijaţi în aşa fel încât să acţioneze coordonat în folosul comunităţii şi exact asta fac cei de la Tehnic, nu-i aşa? Wilt ştia ce fac cei de la Tehnic. Îi plăteau pe oamenii ca el cu trei mii cinci sute de lire sterline pe an ca să-i ţină liniştiţi pe instalatorii de gaz timp de o oră.

Şi mai era şi trosneala Pringsheim. Trosneala cu avansările, trosneala cu Tipografii. În ultima vreme avusese parte de destule trosneli.

— Cu ce Dumnezeu aş putea să mă-mbrac? întrebă el.

— Ai cămaşa aia mexicană pe care ţi-ai cumpărat-o anul trecut la Costa del Sol! îi strigă Eva din baie. De-atunci n-ai mai avut ocazia s-o porţi niciodată.

— Şi nici nu intenţionez s-o fac acum, bombăni Wilt, scotocind printr-un sertar în căutarea a ceva greu de definit, ceva care să-i demonstreze independenţa.

În cele din urmă, îşi puse o cămaşă în dungi şi o pereche de blugi.

— Doar nu vrei să mergi îmbrăcat aşa! îi zise Eva când ieşi din baie, în mare parte goală.

Faţa îi era tencuită cu o pudră albă, iar buzele îi erau purpurii.

— Iisuse Hristoase! exclamă Wilt. Mardi Grass cu anemie pernicioasă!

Eva trecu pe lângă el, îmbrâncindu-l.

— O să mă îmbrac în chip de Marele Gatsby, îl anunţă ea, şi dacă ai avea măcar un strop de imaginaţie, te-ai gândi la ceva mai bun decât o cămaşă pentru întâlniri de afaceri combinată cu blugi.

— Accidental, Marele Gatsby e bărbat, îi zise Wilt.

— Să-i fie de bine! replică Eva şi-şi îmbrăcă pijamaua limonie.

Wilt închise ochii şi-şi scoase cămaşa. Când ieşiră din casă, bărbatul purta blugi şi o cămaşă roşie, în timp ce Eva, în ciuda arşiţei din acea seară, insistase să-şi pună noul ei impermeabil şi o pălărie de fetru.

— Am putea să mergem şi pe jos, spuse Wilt. Merseră cu maşina. Eva nu era încă pregătită să meargă de-a lungul lui Parkview Avenue cu pălărie de fetru, impermeabil şi pijama de plajă limonie. Pe drum opriră la un magazin de băuturi alcoolice, unde Wilt cumpără o sticlă de vin roşu de Cipru.

— Să nu-ţi treacă prin cap că o să mă ating de poşirci! îi zise el Evei. Şi-ai face mai bine să iei cheile maşinii la tine de pe-acum. Dacă o să fie atât de rău cum îmi închipui eu c-o să fie, eu mă întorc acasă repede. Pe jos.

A fost. A fost chiar mai rău. În blugi şi cu cămaşa lui roşie, Wilt părea complet aiurea.

— Dragă Eva, arăţi superb! îi spuse Sally atunci când, până la urmă, cei doi soţi Wilt izbutiră să o găsească, căci gazda lor stătea de vorbă cu un bărbat învelit într-o pânză ce abia îi acoperea coapsele, făcută dintr-un prosop de bucătărie acoperit cu reclame la brânzeturile irlandeze. Stilul anilor ’20 ţi se potriveşte. Aşadar, el e Henry.

Henry nu se simţi deloc Henry.

— Şi el poartă un costum de epocă. Henry, fă cunoştinţă cu Raphael!

Bărbatul cu prosopul pe coapse examina cu privirea blugii lui Wilt.

— Au revenit anii ’50, zise el placid. Presupun că era inevitabil.

Wilt se uită critic la o imagine cu brânză Connemara Cheddar şi încercă să zâmbească.

— Simte-te ca acasă, Henry, zise Sally şi o luă pe Eva de lângă ei, ca s-o prezinte celei mai libere,

dar şi mai eliberate femei de-acolo, care pur şi simplu murea de nerăbdare s-o cunoască pe draga de ţâţoasă.

Wilt se duse în grădină, puse pe masă sticla adusă de el şi se uită în jur după un tirbuşon.

Nu era niciunul. În cele din urmă, îşi aruncă privirea spre o găleată încăpătoare, cu un polonic vârât în ea. În lichidul purpuriu pluteau o jumătate de portocală şi fragmente de piersici vandalizate. Îşi puse şi el din băutură într-un pahar de hârtie şi o gustă. După cum anticipase, avea gust de cidru amestecat cu alcool metilic şi suc de portocale. Wilt îşi roti privirea prin grădină. Într-un colţ, un bărbat cu o tichie de bucătar şi cu suspensor gătea, adică ardea cârnaţi pe un grătar cu cărbuni. Într-un alt colţ, vreo zece indivizi stăteau în cerc, întinşi pe jos, şi ascultau înregistrările de la afacerea Watergate. Ici şi colo se iţeau perechi de inşi care discutau foarte grav şi un număr de persoane care stăteau singure şi afişau un aer de superioritate şi de detaşare. Wilt se recunoscu drept membru al acestui ultim grup şi alese cea mai neatractivă fată de acolo, pe ideea că ar putea să sară peste introduceri şi să intre direct în subiect, ca să rezolve povestea. Oricum se va procopsi cu ea.

— Salut, spuse el, conştient că aluneca în americănească în faţa căreia Eva deja cedase.

Fata îi aruncă o privire goală şi se îndepărtă.

— Superb, zise Wilt şi-şi termină paharul cu băutură.

După zece minute şi după alte două pahare de băutură, discuta deja despre lectura rapidă cu un omuleţ rotunjor, care părea profund interesat de subiect.

În bucătărie, Eva tăia felii nişte baghete, în timp ce Sally stătea în picioare, cu un pahar de bftuturft tii mina, şi discuta despre Levi cu un etiopian care tocmai se întorsese din Noua Guinee.

— Am avut dintotdeauna impresia că L-S greşeşte complet pe frontul feminismului, spuse

ea, studiind placidă fundul Evei. Vreau să spun că nu acordă nicio atenţie similitudinii fundamentale. Aici se opri şi se uită lung pe fereastră. Scuză-mă un moment, zise ea şi se duse afară ca să-l scoată pe dr. Scheimacher din ghearele lui Henry Wilt. Ernst e aşa o dulceaţă! spuse ea când reveni în bucătărie. Nici n-ai zice că a luat Premiul Nobel pentru spermatologie!

Wilt rămase în picioare în mijlocul grădinii şi termină de băut al treilea pahar. Şi-l turnă şi pe cel de-al patrulea, după care se duse să asculte şi el înregistrările din scandalul Watergate. Ajunse exact la timp ca să prindă sfârşitul.

— Obţii o perspectivă mai clară asupra caracterului lui Tricky Dick[3] când îl asculţi cvadrofonic, spuse cineva în timp ce grupul se spărgea.

— Cu copii supradotaţi trebuie să creezi o relaţie de un tip special. Roger şi cu mine am descoperit că Tonio reacţionează cel mai bine la o abordare construcţionistă.

— Astea-s numai tâmpenii! Gândeşte-te, de exemplu, la ce zice el despre quasari.

— Vă spun cu toată onestitatea că nu văd nimic în neregulă cu trasul la buci.

— Nu mă interesează ce crede Marcuse despre toleranţă! Ce vreau eu să spun este faptul că.

— La minus două sute cincizeci azotul.

— Da, bănuiesc că Bach are şi momente de geniu, dar are şi el limitele lui.

— Şi-avem acum casa asta la St Trop.

— Eu, unul, tot mai cred că la Kaldor[4] se putea găsi un răspuns.

Wilt îşi goli cel de-al patrulea pahar de băutură şi se porni s-o caute pe Eva. Se săturase de petrecere. Se văzu oprit din drum de un strigăt venit de la omul cu tichie de bucătar pe cap.

— Burgerii-s gata! Veniţi şi serviţi!

Wilt se împletici până acolo şi se servi. Doi cârnaţi, un burger cu carne de vită arsă şi un

smârculeţ de salată de varză cu morcovi, totul pe o farfurioară de carton. Prin jur nu păreau să existe niciun fel de cuţite sau furculiţe.

— Bietul Henry pare atât de părăsit! zise Sally. O să mă duc şi-o să-l încarc cu energie.

Ieşi în grădină şi-l apucă pe Wilt de braţ.

— Eşti aşa un norocos că ai pus mâna pe Eva! zise ea. E cel mai dulce copiluţ!

— Are treizeci şi cinci de ani, spuse Wilt, ameţit de alcool. Ori are treişcinci bătuţi pe muchie, ori eu habar n-am.

— E minunat să dai peste un bărbat care spune exact ce gândeşte, zise Sally şi luă o bucată din burgerul cu carne de vită de pe farfuria lui de carton. Gaskell pur şi simplu nu-mi spune niciodată ceva deschis, pe faţă. Sunt înnebunită după oamenii dintr-o bucată! Se aşeză pe iarbă şi-l trase şi pe Wilt după ea. Eu cred că este teribil de important ca doi oameni să-şi spună unul altuia adevărul, continuă ea, rupând încă o bucată din burgerul de vită şi împingând-o apoi în gura lui Wilt.

După aceea îşi linse agale degetele, uitându-se la Henry cu ochi mari. Wilt îşi mestecă încurcat bucata de burger şi în cele din urmă o înghiţi. Semăna la gust cu carnea tocată arsă, cu un uşor gust de parfum de firmă. Parcă Lancome.

— De ce doi? întrebă el, clătindu-şi întrucâtva gura cu salata de varză şi morcovi.

— De ce doi. Ce?

— De ce doi oameni? explică Wilt. De ce e aşa de important ca doi oameni să spună adevărul?

— Păi, vreau să zic că asta.

— De ce nu trei? Sau patru? Sau o sută?

— O sută de oameni nu pot avea o relaţie. Nu una intimă, răspunse Sally. Nu una încărcată de sens.

— Dar nici nu ştiu prea multe perechi care să aibă parte măcar de una din cele două, îi replică Wilt.

Sally îşi înmuie degetul în salata lui.

— O, dar uită-te la tine! Între tine şi Eva se petrece de-adevăratelea chestia asta.

— Nu prea des, zise Wilt. Sally râse.

— O, dragule, eşti un drag onest! zise ea, după care se ridică şi mai aduse două pahare cu băutură.

Plin de reţinere, Wilt îşi aplecă privirea înspre paharul lui de hârtie. Deja începea să se îmbete foarte tare.

— Dacă eu sunt un drag onest, ce fel de dragă eşti tu, dragă? întrebă el, străduindu-se să-şi înzestreze ultimul „dragă" cu mai mult decât o nuanţă de dispreţ.

Sally se cuibări cât mai aproape de el şi-i şopti cuvintele în ureche.

— Eu sunt o dragă trupeşă, veni răspunsul lui Sally.

— Asta pot să observ şi eu, spuse Wilt. Ai un trup foarte drăguţ.

— Ăsta-i cel mai drăguţ lucru pe care l-am auzit vreodată de la cineva, aprecie Sally.

— În cazul ăsta, comentă Wilt, apucând un cârnăcior înnegrit, probabil că ai avut o copilărie nefericită.

— Adevărul e că aşa a şi fost, zise Sally şi-i smulse cârnatul dintre degete. Din cauza asta am acum atât de multă nevoie de iubire.

Îşi vârî cea mai mare parte din cârnat în gură, după care îl trase încetişor afară, molfăindu-i doar capătul. Wilt termină de mâncat salata de varză cu morcovi şi îşi curăţă gâtlejul cu trosneala Pringsheim.

— Nu-i aşa că-s îngrozitori toţi ăştia? întrebă Sally la auzul zbieretelor şi râsetelor care veneau din colţul grădinii, de lângă grătar.

Wilt ridică privirea.

— Adevărul e că sunt, zise el. Cine-i clovnul cu suspensor?

— Ăla-i Gaskell. E aşa de copilăros! îi place să se distreze cu tot felul de lucruri. În State era

înnebunit să urce pe platforma locomotivelor şi mergea la rodeouri, iar Crăciunul trecut a insistat să se îmbrace în Moş Crăciun şi să meargă în Watts, ca să le dea cadouri copiilor negri de la un orfelinat. Bineînţeles că nu i-au dat voie.

— N-aş fi deloc surprins să aflu că voia să meargă doar cu un suspensor pe el, comentă Wilt.

Sally râse.

— Sunt sigură că eşti Berbec, spuse ea. Nu te deranjează ce spui.

Femeia se ridică în picioare şi-l trase şi pe Wilt după ea.

— Am de gând să-ţi arăt camera lui cu jucării, întotdeauna mi se pare aşa de nostimă!

Wilt lăsă farfuria de carton jos şi intrară amândoi în casă. Eva decojea portocale pentru o salată de fructe şi discuta cu etiopianul despre ritualurile de circumcizie, iar acesta îi toca nişte banane. În salonaş, câteva perechi dansau foarte energic, spate în spate, pe un disc cu Simfonia a V-a a lui Beethoven pus pe turaţia 78.

— Iisuse! exclamă Wilt, în timp ce Sally apucă o sticlă de votcă dintr-un dulap de bucătărie.

Urcară amândoi la etaj şi coborâră printr-un pasaj într-un dormitor micuţ, plin cu jucării. Pe podea erau puse un trenuleţ electric, un sac de antrenament pentru box, un urs gigantic, un căluţ de lemn, o cască de pompier şi o păpuşă gonflabilă în mărime naturală, care arăta exact ca o femeie obişnuită.

— Asta-i Judy, explică Sally. Are şi o pizdă adevărată. Gaskell e nebun după plastic.

Wilt se înfiora.

— Iar aici sunt jucăriile lui Gaskell. El e-un drag puber.

Wilt îşi roti privirea prin cămăruţă, remarcă dezordinea din ea şi clătină din cap.

— Dă impresia că încearcă să-şi recupereze copilăria pierdută, zise el.

— O, Henry, eşti atât de perspicace! remarcă Sally, după care deşurubă dopul sticlei de votcă.

— Nu sunt deloc. Dar e ceva al dracului de evident.

— Ba eşti, zău că eşti! Numai că eşti îngrozitor de modest, asta-i tot. Modest şi timid şi bărbătos.

Sally trase o duşcă zdravănă direct din sticlă şi i-o întinse lui Wilt. Fără să se gândească prea mult, bărbatul luă şi el o gură şi simţi că are probleme cu înghiţitul. Sally încuie uşa şi se aşeză pe pat. Întinse apoi o mână şi-l trase pe Henry spre ea.

— Trage-mi-o, Henry, dragule! zise ea şi-şi ridică fusta. Fute-mă, iubire! Trage-mi-o să-mi zboare chiloţii de pe mine.

— Asta ar fi puţin cam dificil, comentă Wilt.

— O! De ce?

— Păi, în primul rând pentru că, din câte se pare, nu porţi aşa ceva şi apoi de ce-aş face-o?

— Ai nevoie de un motiv? Un motiv ca să ţi-o tragi?

— Da, spuse Wilt. Da, am nevoie.

— Motivu-i parşivu'. Simte-te liber!

Apoi Sally îl trase în jos spre ea şi îl sărută. Wilt nu se simţea deloc liber.

— Nu fi timid, dragule!

— Timid? zise Wilt, rostogolindu-se pe-o parte. Eu timid?

— Bineînţeles că eşti timid. Bun, o ai mică. Mi-a spus Eva.;!

— Mică? Ce vrei să spui cu asta, că o am mică? strigă înfuriat Wilt.

Sally îşi înălţă zâmbitoare privirea spre el.

— N-are importanţă. N-are importanţă. Nimic n-are importanţă. Doar tu şi cu mine şi.

— Ba are al dracului de multă importanţă! mârâi Wilt. Nevastă-mea zice că o am mică. O să-i arăt eu cât de curând curviştinei ăleia proaste cine o are mică! O să-i arăt eu.

— Arată-mi mie, Henry dragule! Mie arată-mi! Mie-mi place să fie mici. Mi-o freacă bine până-mi

vine.

— Nu-i adevărat, bombăni Wilt.

— Dovedeşte-mi-o, iubitule, spuse Sally, frământându-se deasupra lui.

— Nici gând, îi răspunse Wilt şi se ridică. Sally încetă să se mai frece şi îl privi.

— Pur şi simplu ţi-e frică, zise ea. Ţi-e frică să te simţi liber.

— Liber?! Liber?! zbieră Henry, încercând să deschidă uşa. Încuiat într-o cameră cu soţia altui bărbat?! Asta-i libertate? Probabil că glumeşti.

Sally îşi trase fusta în jos şi se ridică şi ea.

— N-o s-o faci?

— Nu, spuse Wilt.

— Eşti cumva un drag sado-maso? Mie poţi să-mi spui. Sunt obişnuită cu dragii sado-maso. Gaskell e un adevărat.

— În niciun caz, sări Wilt. Nu mă interesează ce e Gaskell.

— Vrei să ţi-o iau la cioc? Asta e? Vrei să mă pun şi să ţi-o iau la cioc?

Sally se dădu jos de pe pat şi se apropie de el. Wilt se uită cu sălbăticie la ea.

— Să nu care cumva să mă atingi! strigă el, având proaspete în minte imagini cu vopseaua acidă. Nu vreau nimic de la tine!

Sally se opri şi îl privi fix. De-acum nu mai zâmbea deloc.

— De ce nu? Pentru că o ai mică? De-aia nu vrei?

Wilt se plasă cu spatele la uşă.

— Nu, nu de-aia.

— Pentru că n-ai curajul să-ţi asculţi instinctele? Pentru că psihic eşti virgin? Pentru că nu eşti bărbat? Pentru că nu poţi să-i faci faţă unei femei care gândeşte?

— Care gândeşte? izbucni Wilt, stârnit să reacţioneze de acuzaţia că n-ar fi bărbat. Gândeşte? Tu gândeşti? Ştii ceva? Mai degrabă mi-aş trage-o cu păpuşa aia mecanică din plastic

decât cu tine! Aia are mai mult sex appeal în degetul ei mic decât ai tu în întreg trupul ăla putregăios! Când o să am chef de o curvă, o să-mi plătesc una.

— Cum îţi permiţi, căcăcios pârlit?! spuse Sally şi se aruncă asupra lui.

Wilt se trase în lături, fandând, şi se pocni de sacul de box. În clipa următoare calcă pe o maşinuţă de jucărie şi derapa prin cameră, apoi se ciocni de perete şi căzu la podea, iar Sally ridică păpuşa gonflabilă şi o apăsă deasupra bărbatului.

În bucătărie, Eva terminase de pregătit salata de fructe şi acum făcea cafea. Era o petrecere încântătoare. Domnul Osewa îi povestise totul despre munca lui de responsabil cu subdezvoltarea la Departamentul de Cultură din cadrul UNESCO şi despre satisfacţiile oferite de ea. Fusese sărutată pe ceafa de două ori, în trecere, de dr. Scheimacher, iar bărbatul îmbrăcat în prosopul cu reclame la brânza irlandeză se împinsese în ea cu mai multă fermitate decât ar fi fost neapărat necesar ca să ajungă la ketchup. Şi pretutindeni în jurul ei oameni extraordinar de inteligenţi etalau atât de multă sinceritate. Totul era aşa de rafinat! Eva îşi mai luă un pahar de băutură şi se uită în jur, căutându-l pe Henry. Bărbatul nu se zărea nicăieri.

— Nu l-ai văzut pe Henry? întrebă ea când Sally intră în bucătărie ţinând în mână o sticlă de votcă şi arătând extrem de îmbujorată.

— Ultima dată când am dat ochii cu el zăcea pe undeva cu o păpuşă gonflabilă, îi răspunse Sally, luând o lingură din salata de fructe. O, Eva, iubita mea, tu eşti în mod indubitabil draga de Cordon Bleu!

Eva roşi.

— Sper că Henry se simte şi el bine. Nu-i cine ştie ce meseriaş la petreceri.

— Dragă Eva, fii sinceră! Henry nu-i cine ştie ce meseriaş. Punct.

— Problema lui e că. Începu Eva, dar Sally o sărută.

— Tu eşti mult, mult prea bună pentru el, zise ea, aşa că trebuie să-ţi găsim pe cineva cu adevărat frumos.

Cât timp Eva îşi sorbi băutura, Sally dădu peste un tânăr cu o şuviţă de păr lăsată pe frunte, care stătea întins pe o canapea împreună cu o tânără, fuma şi fixa tavanul cu privirea.

— Cristopher, comoara mea, îi zise ea. Am de gând să te răpesc câtva timp. Vreau să faci ceva pentru mine. Du-te în bucătărie şi îndulceşte-o pe femeia aia cu ţâţe mari şi cu o pijama galbenă îngrozitoare.

— O, Doamne! De ce eu?

— Dulceaţa mea, doar ştii că eşti absolut irezistibil! Eşti cel mai sexy dintre toţi. Pentru mine, dragule, fă-o pentru mine!

Cristopher se ridică de pe canapea şi se duse în bucătărie, iar Sally se întinse lângă fată.

— Cristopher e un băiat de zahăr, îi zise ea tinerei.

— E un gigolo, îi replică fata. O curvă masculină.

— Draga mea, îi zise Sally, a cam venit vremea să avem şi noi, femeile, parte de aşa ceva.

În bucătărie, Eva se întrerupse din turnatul cafelelor. Se simţea cherchelită într-un mod încântător.

— Nu se cuvine să faci asta, zise ea repede.

— De ce nu?

— Fiindcă-s măritată…

— Îmi place! îmi place!

— Da, dar.

— Fără niciun dar, iubire…

— O!

La etaj, în camera cu jucării, Wilt, care tocmai încerca să-şi revină încetul cu încetul după atacurile combinate asupra sistemului său, venite de la trosneala Pringsheim, de la votcă, de la gazda

lui nimfomană şi de la colţul dulapului peste care se prăvălise, avea sentimentul că ceva mergea îngrozitor de prost. Nu era doar simpla senzaţie că încăperea se balansa, că el avea un cucui la ceafă sau că era gol puşcă. Era mai degrabă senzaţia că apăruse ceva care, deşi avea tot atât de puţine calităţi atrăgătoare ca şi o capcană de şoareci, o menghină sau o scoică înfometată, se înfipsese implacabil într-o excrescenţă de-a lui pe care până acum o considerase latura cea mai privată a organelor sale exterioare. Wilt deschise ochii şi se trezi holbându-se la o faţă zâmbitoare, chiar dacă puţin cam umflată. Închise ochii din nou, cu o palidă urmă de speranţă, apoi îi deschise iar şi descoperi că faţa aceea era tot acolo. Apoi se strădui să se ridice în picioare.

N-a fost deloc o mişcare înţeleaptă. Judy, păpuşa de plastic, care fusese umflată la o presiune mai mare decât cea normală, rezistă. Wilt căzu înapoi pe podea, cu un ţipăt slab. Judy căzu şi ea după el. Nasul păpuşii se lovi de faţa lui, iar sânii ei, de pieptul lui. Henry emise o înjurătură şi se rostogoli pe-o parte, după care evalua situaţia. De ridicat nici nu putea fi vorba. Asta ar fi dus la castrare. Era nevoit să încerce altceva. Rostogoli păpuşa gonflabilă puţin mai departe de el şi se caţără deasupra ei, dar ajunse la concluzia că greutatea lui nu făcea altceva decât să sporească presiunea asupra a ceea ce mai rămăsese din penisul lui şi că dacă voia să facă o cangrenă, asta era calea cea mai sigură s-o obţină. Wilt se rostogoli precipitat şi începu să bâjbâie în căutarea unei valve. Trebuia să existe una pe undeva. Numai de-ar putea s-o găsească! Numai că, dacă exista vreuna, era foarte bine ascunsă şi, după cum simţea Henry că stau lucrurile, nu avea timp de pierdut cu căutarea ei. Pipăi în jurul lui pe podea, încercând să descopere ceva ce putea fi folosit pe post de pumnal, ceva ascuţit, iar în cele din urmă rupse o bucată din şina de cale ferată şi o înfipse în

spinarea atacatoarei. Se auzi un scârţâit de plastic, dar zâmbetul umflat al lui Judy rămase neschimbat, iar atenţiile ei nedorite se menţinură la fel de implacabile ca şi până atunci. Wilt o înjunghie încă o dată, apoi încă o dată, dar fără niciun folos. Atunci aruncă pumnalul improvizat şi începu să caute alte metode. Acum devenea agitat, căci era conştient de o nouă ameninţare. Nu mai era vorba de faptul că era prizonierul presiunii atmosferice ridicate a lui Judy. Acum creştea şi presiunea organelor sale interne. Trosneala Pringsheim şi votca îşi făceau simţite prezenţa. Cuprins de disperare la gândul că dacă nu se desprindea cât mai repede de păpuşă, va exploda el însuşi, Wilt o apucă pe Judy de cap, i-l înclină într-o parte şi-şi înfipse dinţii în gâtul ei. Sau ar fi făcut-o dacă kilogramele ei pe centimetru pătrat i-ar fi permis. În loc de asta, Wilt ricoşa în spate şi îşi petrecu următoarele două minute încercând să-şi găsească dinţii falşi, singurul obiect care se smulsese de acolo.

Până reuşi să-i pună la locul lor, panica se instalase deja. Henry trebuia să se smulgă din păpuşă. Trebuia s-o facă neapărat. În baie trebuia să găsească el o lamă sau vreo pereche de foarfece. Dar unde Dumnezeu era baia? N-are importanţă. N-avea cum să nu găsească afurisita aia de încăpere. Cu grijă, cu foarte multă grijă, rostogoli păpuşa pe spate şi astfel ajunse iar deasupra ei. După aceea îşi trase genunchii în sus până când ajunse să stea crăcănat peste ea. Acum nu-i mai trebuia decât ceva de care să se ţină în timp ce se ridica în picioare. Se aplecă în faţă şi se apucă de marginea unui scaun cu o mână, în timp ce cu cealaltă ridică de la podea capul lui Judy. În clipa următoare era în picioare. Ţinând păpuşa strâns lângă el, îşi târşâi picioarele până la uşă şi o deschise. Şi dacă îl vedea careva? Să se ducă dracului! Lui Wilt deja nu-i mai păsa ce credeau oamenii despre el. Dar pe unde s-o apuce ca să dea

de baie? Wilt se întoarse spre dreapta şi, holbându-se înnebunit peste umărul lui Judy, o porni cu paşi târşâiţi în josul coridorului.

La parter, Eva se distra cum nu se poate mai bine. Mai întâi Cristopher, apoi bărbatul îmbrăcat în prosopul cu brânza irlandeză şi în cele din urmă dr. Scheimacher, toţi îi făcuseră avansuri şi se văzuseră respinşi. După lipsa de interes arătată de Henry, a fost o schimbare extraordinară. Dovedea că era încă o femeie atrăgătoare. Dr. Scheimacher spusese că era un exemplu interesant de steatopigie[5] latentă, Cristopher încercase să o sărute pe sâni, iar bărbatul cu prosopul în jurul şoldurilor îi făcuse cea mai surprinzătoare sugestie. Şi, trecând prin toate, Eva îşi păstrase virtutea neprihănită. Masivitatea ei plină de vioiciune, insistenţa ei de a dansa şi – tehnica cea mai eficientă dintre toate – obiceiul ei de a spune cu voce tare şi pe un ton nu întru totul cultivat „Of, eşti o pacoste!” în momentele de maximă ardoare ale perechii ei avuseseră un accentuat efect inhibant. Acum Eva era în sufragerie, aşezată pe podea, în timp ce Sally, Gaskell şi bărbosul de la Institutul de Cercetări Ecologice polemizau pe tema jocurilor tematice pe roluri interşanjabile sexual în cadrul unei societăţi ce impune controlul populaţiei. Eva se simţea plină de un entuziasm ciudat. Parkview Avenue, Mavis Mottram şi munca ei la Centrul Comunitar „Armonia” păreau să fi rămas într-o altă lume. Fusese acceptată de nişte oameni care se duceau cu avionul în California sau la Tokyo ca să ţină conferinţe şi să participe la think-tank-uri cu aceeaşi naturaleţe cu care ea lua autobuzul până în oraş. Dr. Scheimacher pomenise că mâine dimineaţă urma să ia avionul spre New Delhi, iar Cristopher tocmai se întorsese de la o şedinţă fotografică în Trinidad. Dar cel mai tare şi mai tare se simţea aura importanţei asociate la ceea ce făceau cu toţii, o strălucire care-i lipsea slujbei lui Henry de la

Colegiul Tehnic. Dacă ar putea să-l convingă în vreun fel să facă şi el ceva interesant şi aventuros! Dar Henry era aşa un lasă-mă să te las! Făcuse o greşeală atunci când se măritase cu el. Da, era clar c-o făcuse! Henry nu era interesat decât de cărţi, numai că viaţa nu era de găsit în cărţi. După cum spunea Sally, viaţa trebuia trăită. Viaţa însemna oameni şi experienţe şi distracţie. Henry n-ar fi niciodată în stare să vadă cum stau lucrurile.

Ajuns în baie, Wilt nu prea putea să vadă nimic. Şi în mod cert nu putea să vadă nicio metodă prin care să scape de păpuşa gonflabilă. Încercarea lui de a reteza gâtul bestialei creaturi cu un brici eşuase cu totul, în mare măsură graţie faptului că briciul pe care îl avusese în vedere se dovedise a fi un aparat de ras cu lamă Wilkinson încorporată. Cum nu rezolvase nimic cu lama, încercase să folosească şamponul pe post de lubrifiant, numai că şamponul nu rezolvase nici el nimic – în afară de faptul că făcuse atât de multă spumă, încât chiar şi imaginea pe care o distingea cu ochii lui îngălbeniţi şi obosiţi sugera că excitase păpuşa în aşa hal, încât o adusese pe culmile frenetice ale plăcerilor sexuale. Până la urmă bărbatul reveni la căutarea valvei. Afurisita de momâie avea neapărat una pe undeva! Numai să reuşească să dea de ea. În explorările sale, îşi aţinti ochii pe oglinda pusă pe uşa dulăpaşului cu medicamente, dar oglinda era prea mică. Exista una mai mare deasupra chiuvetei. Wilt lăsă capacul closetului şi se caţără pe el. Aşa va putea să vadă mult mai clar spatele păpuşii. Tocmai se străduia să se aşeze în poziţia potrivită, când auzi paşi pe coridor. Wilt se opri din străduinţe şi înţepeni pe capacul closetului. Cineva încercă uşa şi descoperi că e încuiată. Paşii se îndepărtară şi Wilt scăpă un oftat de uşurare. De-acum las' pe el: nu mai trebuia decât să descopere valva.

Şi chiar în acel moment îl lovi nenorocirea. Piciorul stâng al lui Henry nimeri în şamponul care

se scursese din păpuşă pe capacul closetului, îi alunecă pe una din margini, iar Wilt, împreună cu păpuşa şi cu uşa dulăpaşului de medicamente cu ajutorul căruia încercase să se salveze, se treziră pentru moment plutind prin aer. În timp ce se prăvăliră cu toţii în baie, în timp ce perdeaua şi instalaţia de la duş veniră după ei şi în timp ce conţinutul dulăpaşului cu medicamente se descarcă în chiuvetă, Wilt emise un ultim strigăt de disperare. Se auzi un pocnet care readucea în memorie dopurile de şampanie, iar Judy, reacţionând în cele din urmă la presiunea celor şaptezeci de kilograme ale lui Wilt, prăbuşite de la câţiva metri înălţime în cada de baie, îl dădu afară din ea. Dar de-acum lui Wilt nu-i mai păsa. Ieşise din trup – în toate sensurile posibile. Abia dacă era vag conştient de strigătele de pe coridor, de faptul că uşa fusese spartă de cineva, de feţele care se aplecau deasupra lui şi de râsetele isterice. Când îşi reveni în simţiri, era întins pe un pat din camera cu jucării. Se ridică, îşi puse hainele pe el, se furişă până jos, la parter, şi ieşi pe uşa din faţă. Era ora trei dimineaţa.

5

Eva stătea pe marginea patului, cu ochii înlăcrimaţi.

— Cum a putut? Cum a putut să facă un asemenea lucru? zise ea. Şi în faţa tuturor oamenilor ălora.

— Draga mea Eva, aşa sunt bărbaţii. Crede-mă! îi spuse Sally.

— Dar cu o păpuşă gonflabilă.

— E ceva simbolic pentru atitudinea de porci şovinişti[6] pe care o au faţă de femei. Pentru ei nu suntem decât artefacte pentru futut. Reificare. Măcar aşa de-acum înainte ştii ce simte Henry faţă de tine.

— E îngrozitor, zise Eva.

— Sigur că-i îngrozitor. Dominaţia masculină ne degradează până la stadiul de simple obiecte.

— Dar până acum Henry n-a făcut niciodată ceva de genul ăsta! se jelui Eva.

— Păi uite c-a făcut-o acum.

— Nu mă mai întorc la el. N-aş mai putea suporta. Mă simt atât de ruşinată.

— Draga mea, nici nu-ţi bate capul cu aşa ceva! Nu trebuie să pleci nicăieri. Sally o să aibă grijă de tine. Întinde-te numai aici şi încearcă să dormi puţin.

Eva se întinse, dar de dormit, îi era imposibil să doarmă. Imaginea lui Henry gol şi întins în baie deasupra păpuşii ăleia oribile îi rămăsese înfiptă în minte. Se văzuseră nevoiţi să spargă uşa, iar dr. Scheimacher se tăiase la mână într-o sticlă încercând să-l scoată pe Henry din baie. O, fusese mult, mult prea înfiorător! De-acum înainte nu va mai fi niciodată în stare să se uite în ochii oamenilor. Cu siguranţă că povestea avea să se răspândească, iar ea va fi cunoscută drept femeia al cărei soţ îşi făcuse de cap. Cuprinsă de un nou acces paroxistic de stânjeneală, Eva îşi îngropa capul în pernă şi izbucni în plâns.

— Ei bine, cu chestia asta petrecerea a fost în mod sigur una de pomină, zise Gaskell. Un tip i-o trage unei păpuşi gonflabile în baie şi toată lumea o ia pe ulei.

Apoi se uită în jur, la tot haosul din salonaş.

— Dacă îi trece prin cap cuiva că o să mă apuc să curăţ mizeria de-aici chiar acum, ar face bine să se mai gândească. Eu mă duc să mă culc.

— Numai să n-o trezeşti pe Eva, îi zise Sally.

Are un acces de isterie.

— O, grozav! Acum avem în casă o maniacă incurabilă, care mai are şi crize de isterie!

— Iar mâine o să vină cu noi pe vas.

— O să ce?!

— M-ai auzit. O să vină cu noi pe vas.

— Ia stai un pic.

— N-am de gând să mă contrazic cu tine, Gaskell! Doar te anunţ. O să vină cu noi.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?!

— Pentru că n-am de gând s-o las să se întoarcă la ticălosul ăla de soţ al ei. Pentru că nu ai de gând să-mi angajezi o menajeră şi pentru că mie îmi place de ea.

— Pentru că n-am de gând să-ţi angajez o menajeră?! Ei nu, că asta-i chiar culmea!

— O, ba nu! Nu e deloc culmea! zise Sally. Nu e nici măcar pe-aproape de ea! Poate că nu ştiai, dar te-ai însurat cu o femeie eliberată. Niciun porc de bărbat n-o să mă tragă pe mine pe sfoară!

— Dar eu nu-ncerc să te trag pe sfoară, zise Gaskell. Ce vreau eu să zic e numai că nu vreau să fim obligaţi.

— Nu mă refer la tine. Mă refer la ticălosul ăla de Wilt! Tu crezi că şi-a băgat-o singur în păpuşa aia? Gândeşte-te mai bine, G, dragule. Gândeşte-te mai bine.

Gaskell se aşează pe canapea şi îşi fixă privirea asupra ei.

— Probabil că ţi-ai ieşit din minţi! De ce dracu' să fi vrut să faci aşa ceva?

— Pentru că atunci când eliberez pe cineva, atunci chiar îl eliberez. Şi nu dau greş.

— Să eliberezi pe cineva prin. Gaskell scutură din cap. N-are nicio logică!

Sally îşi turnă băutură într-un pahar.

— Ştii, G, problema ta e că vorbeşti mult, dar faci puţin. Cu unul ca tine mori de plictiseală. „Nevastă-mea e o femeie eliberată. Nevastă-mea e liberă." Sună frumos când o rosteşti aşa, dar vine un moment în care soţia ta eliberată şi emancipată îşi pune în cap să facă ceva, iar atunci tu nici nu vrei să auzi.

— Da, sigur! Şi-atunci când îţi pui în capul ăla afurisit să faci nu ştiu ce, cine trage ponoasele? Unde-i atunci tupeul de şefă? Cine te-a scos din încurcătura aia din Omaha? Cine a plătit pentru scandalul de data trecută din Houston?

— Ei, da, tu ai fost ăla! Atunci spune-mi de ce te-ai însurat cu mine. Zi, de ce?!

Gaskell îşi şterse lentilele ochelarilor cu marginea scufiei de bucătar.

— N-am nici cea mai vagă idee, zise el. Să mă bată Dumnezeu dacă am măcar cea mai vagă idee.

— Pentru distracţie, dragule, pentru distracţie la maximum! Fără mine ai fi murit de plictiseală. Cu mine ai parte de distracţii. Cu mine spargi monotonia vieţii.

— Da, mi-o sparg în cap.

Gaskell se ridică, cuprins de sfârşeală, şi începu să urce scările. În momente ca astea se întreba de ce oare se căsătorise.

Wilt merse pe jos până acasă, agonizând. Durerea pe care-o simţea nici măcar nu mai era fizică. Era agonia umilinţei, a urii şi a dispreţului de sine. Fusese făcut să pară prostălău, pervers şi tolomac în faţa unor oameni pe care-i dispreţuia. Cei doi Pringsheim şi gaşca lor reprezentau tot ce ura el mai mult: artificiali, prefăcuţi, afectaţi, formau un circ de clovni intelectuali al căror comportament ridicol nici măcar nu avea calitatea să întreprindă o acţiune radicală în viitorul apropiat, era condangat definitiv.

O oră mai târziu, întins în pat, Wilt era încă treaz, complet treaz, şi se muncea cu problema reprezentată de Eva, cu aceea ridicată de propriul său caracter şi cu metodele de a-l transforma în ceva care să-i trezească lui însuşi respectul. Şi ce-i trezea respectul lui Wilt? Bărbatul îşi încleşta pumnii pe sub pătură.

„Hotărârea”, murmură el. „Puterea de a acţiona fără ezitare. Curajul.” O litanie stranie a virtuţilor strămoşeşti. Dar acum întrebarea era: cum să le dobândească? Cum reuşiseră unii în timpul războiului să transforme bărbaţi ca el în membri ai unor trupe de comando şi în ucigaşi profesionişti? Prin instrucţie. Wilt se întinse în întuneric şi medita la modurile în care s-ar putea instrui, în aşa

fel încât să devină ceea ce, în mod clar, acum nu era. Până când adormi, se hotărâse deja să încerce imposibilul.

La şapte dimineaţa alarma ceasului porni să ţârâie. Wilt se ridică, intră în baie şi se uită lung la el însuşi în oglindă. Era un bărbat dur, un bărbat fără sentimente. Dur, metodic, calculat şi cu sânge rece. Un bărbat care nu face greşeli. Coborî la parter, unde îşi mâncă fulgii all-bran şi îşi bău cafeaua. Aşadar, Eva nu era acasă. Rămăsese peste noapte la soţii Pringsheim. Ei bine, tot era ceva. Îi uşura lui situaţia. Cu excepţia faptului că maşina şi cheile rămăseseră la ea. Iar Wilt nu avea în niciun caz de gând să se ducă până acolo şi să ia maşina. Merse pe jos până la sensul giratoriu şi prinse autobuzul spre Tehnic.

Avea curs cu anul I Zidari în sala 456. Când intră în clasă, elevii discutau despre bătăile cu studenţii de la colegiu.

— Era studenţachele ăla îmbrăcat la marele fix, ştii, ca un chelner din ăia. „Nu te supăra”, zice el. „Nu te supăra, n-ai vrea să te dai din drumul meu?” Chiar aşa. Şi eu numa’ stăteam acolo şi mă uitam în vitrină, la cărţi.

— Te uitai la cărţi? întrebă sceptic Wilt. La unsprezece noaptea tu te uitai la cărţi? Nu cred aşa ceva!

— La reviste şi la cărţi cu benzi desenate, replică zidarul. Sunt într-un magazin la mâna a doua, pe Finch Street.

— Au primit reviste cu gagici, explică altcineva. Wilt dădu din cap aprobator. Asta suna mult mai plauzibil.

— Aşa că eu îi zic: „Să nu mă supăr să ce?” continuă zidarul. Iar el zice: „Să te dai din drumul meu”. Drumul lui. Ca şi cum afurisita aia de stradă era a lui!

— Şi tu ce i-ai zis? întrebă Wilt.

— Ce i-am zis? N-am zis nimic. Doar nu era să-mi stric gura de pomană cu el!

— Bine, atunci ce-ai făcut?

— Păi, l-am pus jos şi i-am trântit la bocanci până când l-am umflat. I-am tras-o ca lumea peste tot. Dup-aia am ridicat ancora. Acum măcar ştiu că e p-undeva un afurisit de student care n-o să le mai spună oamenilor să se dea din calea lui.

Restul clasei dădu din cap aprobator.

— Studenţii ăştia afurisiţi sunt toţi la fel! începu alt zidar. Cred că dacă au bani şi merg la colegiu, pot să-ţi comande ce să faci. La toţi le-ar prinde la marele fix o bătaie sănătoasă. Le-ar face un pustiu de bine.

Wilt medita asupra implicaţiilor caftelii ca parte componentă a educaţiei intelectuale. După experienţa lui din noaptea trecută, era înclinat să considere că era ceva adevărat aici. I-ar fi plăcut să caftească jumătate din gaşca venită la petrecerea soţilor Pringsheim.

— Prin urmare, niciunul dintre voi nu consideră că ar fi ceva greşit dacă bateţi măr un student care se nimereşte să vă iasă în cale? întrebă el.

— Greşit? răspunseră zidarii la unison. Ce-i greşit într-o trosneală ca lumea? Cu un student nu-i ca şi cum ar fi o babă sau mai ştiu eu ce. Poate să dea şi el, nu?

Îşi petrecură restul orei de curs discutând despre violenţa din lumea modernă. Pe ansamblu, zidarii păreau să considere că era un lucru bun.

— Vreau să zic, ce rost are să ieşi în oraş sâmbătă seara şi să te faci pulbere dacă nu poţi să ai parte şi de-o păruială ca lumea? Trebuie să scapi cumva de nevoia de agresiune, spuse un zidar neobişnuit de coerent. Adică e în natura lucrurilor, nu-i aşa?

— Aşadar, tu eşti de părere că fiinţa umană e un animal agresiv, zise Wilt.

— Sigur că e. La dumneavoastră i se zice istorie – numai războaie şi chestii d-astea. Numai afurisiţii de poponari se feresc de violenţă.

Pe timpul orei lui libere, Wilt duse cu el această perspectivă asupra lucrurilor în cancelarie şi extrase şi o ceaşcă de cafea de la automat. I se alătură şi Peter Braintree.

— Cum a mers la petrecere? îl întrebă Braintree.

— N-a mers, spuse morocănos Wilt.

— Evei i-a plăcut?

— N-am nici cea mai vagă idee. Azi-dimineaţă, când m-am trezit, ea nu venise încă acasă.

— N-a venit acasă?

— Tocmai asta îţi spuneam şi eu, îi zise Wilt.

— Ei, şi n-ai dat un telefon să afli ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu, zise Wilt.

— De ce nu?

— Pentru că aş părea un pămpălău dacă aş suna şi mi s-ar spune că şi-a tras-o cu ambasadorul Abisiniei. Tu ce crezi?

— Ambasadorul Abisiniei? A fost şi el acolo?

— Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu! Ultima dată când am zărit-o, stătea la taclale cu un tip mare şi negru din Etiopia. Era nu ştiu ce legat de Naţiunile Unite. Eva făcea salată de fructe, iar el îi tăia bananele.

— Mie nu mi se pare genul de activitate excesiv de compromiţătoare, spuse Braintree.

— Nu, nu pare, dacă mi-e îngăduit s-o spun. Numai că tu n-ai fost acolo şi nu ştii ce fel de petrecere era, preciza Wilt, ajungând repede la concluzia că se simţea necesitatea evidentă a unei versiuni cenzurate a evenimentelor din noaptea trecută. O mulţime imensă de copii mari, între două vârste, care se voiau rafinaţi şi care au făcut chestia aia învechită.

— Sună al naibii de îngrozitor! Şi tu crezi că Eva.

— Cred că Eva s-a matolit, cineva i-a dat un joint, după care ea a leşinat, zise Wilt. Asta cred eu! Probabil că acum îşi face somnul de frumuseţe în buda de la parter.

— Mie nu mi se pare în stilul Evei, spuse Braintree.

Wilt îşi bău cafeaua şi îşi contura strategia. Dacă povestea legăturii sale cu afurisita aia de păpuşă gonflabilă urma să iasă la iveală, poate că ar fi fost mai bine să spună el prima dată varianta lui. Pe de altă parte.

— Şi tu ce-ai făcut în timp ce se desfăşura toată povestea aia? întrebă Braintree.

— Păi, zise Wilt, de fapt.

Ezită. Dacă stătea să se gândească, probabil că ar fi fost mai bine să nu pomenească deloc de păpuşă. Dacă Eva îşi ţinea gura ferecată.

— Păi, şi eu m-am cam trosnit.

— Asta sună mai bine, comentă Braintree. Presupun că te-ai dat şi tu la altă femeie.

— Dacă trebuie neapărat să ştii, zise Wilt, află că la mine s-a dat altă femeie. Doamna Pringsheim.

— Doamna Pringsheim s-a dat la tine?

— Păi, ştii, am mers la etaj ca să ne uităm la jucăriile soţului ei.

— Jucăriile soţului? Parcă mi-ai spus că tipul e biochimist!

— Chiar e biochimist! Numai că, accidental, îi face plăcere să se joace. Cu jucării. Trenuleţe electrice, ursuleţi de pluş şi altele de genul ăsta. Femeia zice că soţul ei e un caz de creştere întârziată. Totuşi îl acceptă aşa. E genul ăla de nevastă fidelă.

— Şi ce s-a întâmplat dup-aia?

— Dacă las la o parte faptul că a încuiat uşa şi s-a întins pe pat cu picioarele crăcănate, după care mi-a cerut să i-o trag şi m-a ameninţat că mi-o ia în gură, nu s-a întâmplat absolut nimic, spuse Wilt.

Peter Braintree îi aruncă o privire încărcată de scepticism.

— Nimic? zise el în cele din urmă. Nimic? Vreau să zic. Tu ce-ai făcut?

— M-am eschivat, răspunse Wilt.

— Uite un cuvânt nou pentru aşa ceva! exclamă Braintree. Mergi la etaj cu doamna Pringsheim şi te eschivezi, în timp ce ea stă întinsă pe pat, cu picioarele răscrăcărate, şi-acuma vrei să ştii de ce Eva n-a venit acasă? Probabil că exact în clipa asta aşteaptă undeva în faţa biroului unui avocat, ca să redacteze o cerere de divorţ.

— Dar ţi-am zis că nu i-am tras-o curviştinei ăleia! zise Wilt. I-am spus să-şi vândă moaca în altă parte.

— Şi tu numeşti asta eschivare?! Să-şi vândă moaca?! De unde dracu' ai cules expresia asta?

— De la anul I Carne, zise Wilt, după care se ridică şi îşi mai luă o ceaşcă de cafea.

Până când se întoarse şi se aşează iarăşi în scaun, se hotărâse deja asupra versiunii sale.

— Habar n-am ce s-a mai întâmplat după aceea, spuse el când Braintree insistă să audă continuarea. Am leşinat. Trebuie să fi fost din cauza votcii.

— Ai leşinat aşa, pur şi simplu, într-o cameră încuiată, cu o femeie goală alături?! se miră Braintree. Chiar aşa s-a întâmplat?

Din tonul vocii lui se deducea că nu credea nicio vorbă din toată povestea.

— Exact aşa, confirmă Wilt.

— Şi când ţi-ai revenit în simţiri?;

— Am luat-o pe jos spre casă, răspunse Wilt. Habar n-am ce s-a mai întâmplat între timp.

— Ei, lasă că, dacă mi-e îngăduit s-o spun, o să aflăm totul de la Eva, zise Braintree. Ea trebuie să ştie.

Apoi se ridică şi plecă, iar Wilt se trezi singur, fiind de-acum nevoit să-şi calculeze următoarea mutare. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se asigure că Eva nu spusese nimic. Se duse până la telefonul de pe coridor şi formă numărul lui de-acasă. Nu răspunse nimeni. Wilt se îndreptă apoi spre sala 187, unde îşi petrecu o oră cu Instalatorii şi Strungarii. Mai încercă să o sune pe

Eva de câteva ori în ziua aceea, dar nu-i răspunse niciodată nimeni.

„Probabil că şi-a petrecut toată ziua la Mavis Mottram şi i-a plâns pe umăr şi le-a spus tuturor ce porc sunt", se gândi el. „Sigur o să mă aştepte acasă diseară, când mă întorc."

Dar Eva nu-l aştepta. În schimb, pe masa din bucătărie se aflau un bileţel şi un pachet. Wilt despături biletul.

„Eu plec cu Sally şi Gaskell să mă gândesc la cele petrecute. Ce-ai făcut noaptea trecută a fost oribil. N-o să te iert niciodată. Nu uita să cumperi mâncare pentru câine.

Eva.

P. S. Sally zice că data viitoare când mai ai chef de o muie, să o iei pe Judy să ţi-o facă."

Wilt se uită la pachet. Nici nu mai trebuia să-l deschidă: ştia ce conţine. Păpuşa aia infernală, într-un acces brusc de furie, Wilt apucă pachetul şi-l aruncă direct în bucătărie. Pachetul traversă toată încăperea. Două farfurii şi o farfurioară săriră de pe grătarul cu vase spălate şi se sparseră de podea.

— S-o fut în cur de curvă! exclamă Wilt, incluzându-le aici pe Eva, Judy şi Sally Pringsheim, prinse laolaltă în spaţiul de manifestare a furiei sale.

Apoi bărbatul se aşeză la masă şi se uită din nou la bilet. „Plec ca să mă gândesc la cele petrecute." Se gândeşte un căcat! Vaca aia proastă nu e în stare să gândească! Joacă teatru, se miorlăie, se extaziază povestind despre lipsurile ei şi-şi provoacă extaze de autocompătimire. Wilt parcă o auzea şi acum dondănind despre afurisitul ăla de manager de bancă şi despre cum ar fi trebuit să se mărite ea cu el în loc să se lege la cap cu un bărbat care nu era în stare să avanseze nici măcar la un colegiu tehnic şi care umbla să fută păpuşi gonflabile prin băile altora. Şi mai era şi curva aia slinoasă, Sally Pringsheim, care o încuraja. Wilt reciti PS-ul: „Sally zice că data viitoare când mai

ai chef de o muie.” Iisuse! De parcă data trecută ar fi avut chef! Dar asta era. Acum se năştea o nouă legendă, ca şi povestea cu Betty Crabtree, de care el, chipurile, se îndrăgostise, când Henry nu făcuse altceva decât s-o ducă acasă cu maşina într-o seară, după un curs la seral. Viaţa conjugală a lui Wilt era permanent sfâşiată de astfel de povestioare, armele din panoplia Evei, pe care femeia le scotea la iveală şi le flutura deasupra capului ori de câte ori situaţia o impunea. Iar acum Eva avea la dispoziţie şi arma supremă: păpuşa şi Sally Pringsheim şi povestea cu datul muiei. Echilibrul acuzaţiilor reciproce, care fusese factorul determinant în cadrul legăturii lor, se schimbase dramatic. Wilt ar fi avut nevoie de un act de inventivitate disperată ca să-l restabilească.

„Nu uita să cumperi mâncare pentru câine.” Ei, tot era bine că măcar îi lăsase maşina. Stătea acolo, afară, sub garajul improvizat. Wilt ieşi, urcă în ea şi se duse până la supermarket, de unde cumpără trei conserve cu mâncare pentru câini, o pungă de curry semipreparat şi o sticlă de gin. Avea de gând să se matolească. Apoi se duse acasă şi se aşeză pe un scaun din bucătărie, unde îl privi pe Clem cum îşi înfuleca mâncarea, în timp ce punga de curry fierbea. Îşi turnă un pahar de gin plin ochi, îl asezona cu lămâie şi începu să se învârtă prin casă. Şi în tot timpul acesta rămase conştient de pachetul care zăcea acolo, pe marginea chiuvetei, aşteptându-l să-l deschidă. Şi, inevitabil, Wilt ajunse să-l deschidă. Din pură curiozitate. O ştia şi o ştiau şi ei, ceilalţi, oriunde vor fi fiind, iar duminică noaptea Eva urma să se întoarcă acasă şi primul lucru pe care avea să-l facă era să întrebe de păpuşă şi dacă Henry se distrase bine cu ea. Wilt îşi mai puse nişte gin şi se gândi la utilitatea păpuşii. Trebuia să existe vreo metodă ca să întoarcă situaţia împotriva Evei.

În momentul în care termină al doilea pahar de gin, începuse deja să-şi structureze un plan.

Implica păpuşa gonflabilă, o groapă de fundaţie şi un test simpatic asupra tăriei lui de caracter. Una era să visezi cu ochii deschişi cum să-ţi ucizi soţia şi cu totul altceva era să-ţi pui în practică visele, iar între cele două lucruri se întindea un spaţiu vast de indeterminare. Până termină al treilea pahar de gin, Wilt era deja hotărât să-şi pună planul în aplicare. Dacă nu pentru altceva, atunci măcar pentru a-şi dovedi lui însuşi că era capabil să comită o crimă.

Wilt se ridică şi desfăcu pachetul cu păpuşa. În dialogul pe care-l purta în sinea lui, Eva îi spunea ce avea să se întâmple dacă Mavis Mottram apuca să audă despre comportamentul lui dezgustător. „O să ajungi bătaia de joc a întregului cartier", îi spunea ea, „şi o să rămâi cu povara asta toată viaţa".

Oare chiar aşa să fie? Wilt, care se îmbătase deja, îşi zâmbi sieşi şi urcă scările până la etaj. Cel puţin de data asta Eva se înşelase. Poate că o să rămână toată viaţa cu povara, dar doamna Eva Wilt n-o să ajungă să trăiască să vadă aşa ceva. De fapt, n-o să ajungă să trăiască deloc. Sus, în dormitor, bărbatul trase draperiile, întinse păpuşa pe pat şi începu să caute valva care nu se lăsase găsită noaptea trecută. Acum o descoperi şi aduse o pompă de picior din garaj. Cinci minute mai târziu, Judy era deja în formă. Zăcea pe pat şi îi zâmbea. Wilt închise ochii pe jumătate şi se uită la ea printre gene. Se văzu nevoit să accepte că, în semiîntunericul din încăpere, păpuşa semăna hidos de tare cu o fiinţă vie. O Eva de plastic cu sâni de cauciuc. Nu-i mai rămânea decât s-o îmbrace. Scotoci prin câteva sertare, în căutarea unui sutien şi a unei bluze, hotărî apoi că Judy n-avea nevoie de sutien, după care puse mâna pe o cămaşă veche şi o pereche de colanţi. Într-o cutie de carton din dulapul de haine descoperi una dintre perucile Evei. Femeia avusese o fază când îi căşunase pe peruci. În fine, îi mai trebuia o pereche de pantofi.

Când reuşi să termine, copia Evei Wilt stătea întinsă pe pat şi zâmbea fix înspre tavan.

— Aşa te vreau, fetiţe, zise Wilt şi coborî la bucătărie ca să vadă dacă punga de curry semipreparat era gata.

Era gata arsă. Wilt opri cuptorul şi intră în toaleta de serviciu, cea de sub scări. Se aşează şi se gândi la următoarea mişcare. Urma să folosească păpuşa pe post de manechin pentru teste, astfel încât atunci când avea să vină ziua potrivită, se va fi obişnuit deja cu întreg procesul asasinării şi va acţiona fără niciun sentiment, ca un automat. Va ucide dintr-un reflex condiţionat. Va omorî din obişnuinţă. Şi apoi aşa putea să ştie cum să-şi calculeze întreaga poveste. Până şi faptul că Eva plecase în weekend cu soţii Pringsheim nu putea decât să-l ajute. Va institui un precedent, cel al dispariţiilor neaşteptate. O va provoca el cumva să o facă încă o dată şi încă o dată şi încă o dată. După aceea urma vizita la doctor.

„Of, doctore, nu pot să dorm! Soţia mea tot pleacă de-acasă şi mă lasă singur şi nu mă pot obişnui deloc să dorm numai eu acasă.” Aici venea o reţetă pentru somnifere. Apoi venea seara. „îţi aduc eu pastilele de Ovaltine în seara asta, draga mea. Arăţi aşa de obosită! O să ţi le aduc la pat.” Recunoştinţa ei, urmată de sforăituri. Apoi jos, la maşină. Un pic mai devreme ar fi cel mai bine. Cam pe la zece şi jumătate. Până la colegiu şi. Trosc cu ea în groapă! Poate într-un sac de plastic. Nu, nu, fără sac de plastic! „Din câte ştim, domnule, aţi cumpărat de curând un sac de plastic mare. Mă întreb dacă nu v-ar deranja să ni-l arătaţi.” Nu, mai bine să-i dea drumul jos, în groapa aia care urma să fie umplută cu ciment a doua zi dimineaţa. Şi, în fine, iată-l pe Wilt şocat. Se duce până la cei doi Pringsheim: „Unde-i Eva? Sigur că ştiţi.” „Ba nu, nu ştim.” „Nu mă minţiţi. Venea tot timpul aici.” „Nu te minţim. Noi n-am

văzut-o recent.” După care Henry avea să se ducă la poliţie.

Fără motiv, fără indicii şi fără şansa de a fi descoperită. Şi cu dovada că era un bărbat capabil de acţiune. Sau că nu era. Dacă ceda nervos din pricina încordării şi mărturisea? Chiar şi asta ar fi fost un soi de răfuială. Oricum ar evolua lucrurile, tot va şti ce fel de bărbat este şi, cel puţin o dată în viaţa lui, va acţiona şi el. Iar cincisprezece ani în închisoare ar fi aproape acelaşi lucru cu cincisprezece – ba nu, mai mult, douăzeci de ani la Colegiul Tehnic, unde se confrunta zeci cu golănaşi care-l dispreţuiau şi cărora le vorbea despre Piggy şi despre împăratul muştelor. În plus, putea să se folosească de cartea asta la proces, pe post de circumstanţă atenuantă.

„Onorată instanţă, onoraţi membri ai juriului, vă rog să vă puneţi şi dumneavoastră în locul acuzatului. Timp de doisprezece ani s-a confruntat cu perspectiva înfiorătoare de a citi cartea aceasta îngrozitoare în faţa unor clase de tineri plictisiţi şi duşmănoşi. A fost obligat să îndure chinurile groazei şi dezgustului în faţa concepţiei revoltător de romantice a domnului Golding asupra naturii umane. A, dar vă aud spunând că domnul Golding nu este un romantic, că de fapt concepţia lui asupra naturii umane, aşa cum o ilustrează el în portretul pe care îl face unui grup de copii naufragiaţi şi izolaţi pe o insulă pustie, este exact opusul romantismului şi că sentimentalismul de care îl acuz şi care este autentificat şi de prezenţa clientului meu în faţa acestui tribunal poate fi găsit nu în împăratul muştelor, ci într-un roman anterior. Insula de coral[7]. Dar, onorată instanţă, onoraţi membri ai juriului, există şi ceva numit romantism răsturnat, romantism al dezamăgirii, al pesimismului şi al nihilismului. Haideţi să presupunem, doar pentru o secundă, că onoratul meu client şi-ar fi petrecut doisprezece ani din viaţă citind în faţa unui grup m de elevi seralişti nu

lucrarea domnului Golding, ci Insula de coral. Ar fi raţional să presupunem că şi atunci ar fi fost împins către remediul disperat al uciderii propriei sale soţii? Nu. Nu, nu, nu, de o sută de ori nu! Cartea domnului Ballantyne i-ar fi oferit inspiraţia, autodisciplina, optimismul şi credinţa în puterea omului de a se salva din cele mai disperate situaţii prin propria sa inventivitate."

Poate că n-ar fi o idee extraordinar de bună să-şi continue pledoaria pe această direcţie de argumentaţie. La urma urmei, acuzatul Wilt se folosise de o doză bună de inventivitate atunci când se salvase dintr-o situaţie disperată. Totuşi rămânea un gând plăcut. Wilt îşi termină treaba în toaleta de serviciu şi se uită în jur după hârtia igienică. Nu mai era deloc. Afurisitul de sul se terminase. Se căută în buzunar, unde găsi biletul de la Eva, aşa că îi dădu o utilizare potrivită. Apoi trase apa, trimiţându-l prin labirintul ţevilor, pulveriza un pic de Harpie după el ca să-şi exprime opinia despre bilet şi ieşi. Se duse în bucătărie şi-şi mai turnă un pahar de gin.

Îşi petrecu restul serii aşezat în faţa televizorului, având lângă el o bucată de pâine, nişte brânză şi o conservă de piersici, până când veni vremea să facă primul test cu manechinul. Deschise uşa, ieşi în faţa casei şi se uită în susul şi-n josul străzii. Era deja aproape beznă şi nu se vedea nimeni nicăieri. Lăsând uşa de la intrare deschisă, Wilt urcă la etaj, luă păpuşa şi o duse pe bancheta din spate a maşinii. Trebui să o împingă şi să o înghesuie puţin ca să-i facă loc înăuntru, dar în cele din urmă portiera se închise. Wilt se urcă la volan, dădu în spate până ce ieşi pe Parkview Avenue şi o porni înspre sensul giratoriu. În momentul în care ajunse la parcarea din spatele Colegiului Tehnic, era exact zece şi jumătate. Opri, rămase în maşină şi se uită în jur. Nu se vedeau nicio lumină şi niciun muritor prin zonă. Nici n-aveau cum să fie. Tehnicul se închidea la ora nouă.

6

Sally, complet dezbrăcată, stătea întinsă pe puntea vasului de agrement, cu sânii ei fermi aţintiţi înspre cer şi cu picioarele larg desfăcute. Lângă ea, Eva stătea întinsă pe burtă şi se uita în jos, la apă.

— O, Doamne, e superb! murmură Sally. Am eu pasiunea asta adâncă pentru spaţiul rural.

— Ai o perioadă de pasiune adâncă, îi spuse Gaskell în timp ce dirija haotic vasul înspre o ecluză.

Gaskell avea pe cap o şapcă de căpitan şi purta ochelari de soare.

— Dragule de clişeist, îi spuse Sally.

— Ajungem la o ecluză, zise îngrijorată Eva. Sunt şi nişte bărbaţi acolo.

— Bărbaţi? Nu-i băga-n seamă pe bărbaţi, draga mea. Nu suntem decât eu cu tine şi cu G, iar G nu-i bărbat. Nu-i aşa, G, dragule?

— Ei, mai am şi eu momentele mele, răspunse Gaskell.

— Dar atât de rar, atât de al dracului de rar! comentă Sally. Altfel, care-i problema? Suntem aici, într-un cadru idilic, şi navigam pe râu în bătrâna şi buna noastră vară.

— N-ar fi trebuit să facem curăţenie în casă înainte să plecăm? întrebă Eva.

— Secretul petrecerilor este să nu faci curăţenie după ce se termină, ci să ştergi numai putina. Putem să ne ocupăm de toate alea atunci când ne întoarcem.

Eva se ridică şi coborî sub punte. Erau destul de aproape de ecluză, iar ea n-avea de gând să-i lase pe cei doi bătrâni care stăteau pe o bancă de pe mal să se holbeze la goliciunea ei.

— Iisuse, Sally, nu poţi să faci ceva cu sufletul tău pereche? Mă calcă pe sfârcuri, zise Gaskell.

— Of, G, dragule, nu face ea niciodată aşa ceva. Dacă ar face-o, ai face-o şi tu pe pisica de Cheshire.

— Pisica de Cheshire?

— Adică ai dispărea cu un zâmbet, puiuţ drag, mai întâi ca fetus. Ea nu-i decât gargantuesc de uterină la modul pozitiv.

— Nu-i decât gargantuesc de uterină la modul plictisitor.

— Răbdare, iubire, răbdare! Trebuie să pui accentul asupra emancipării, să elimini negativul şi să nu-ţi freci blana cu gagiul.

— Să nu-ţi freci blana cu madama. Cuvântul operativ „madama”, spuse Gaskell, pocnind ambarcaţiunea de ecluză.

— Dar exact aici se ascunde întreg şpilul.

— Care ar fi.? întrebă Gaskell.

— Să-ţi freci blana cu madama. Vreau să zic că merge la fix cu Eva şi cu noi doi. Eva se ocupă de gospodărie. Dragul de Gaskell poate să se joace de-a căpitanul de navă şi să se bucure de sărbătoarea sfârcurilor, iar drăguţa de Sally poate să-şi minotaurizeze mintea ei labirintică.

— Mintea? întrebă Gaskell. Compuşii organici nesaturaţi nu au minte. Şi, dacă tot am pomenit de cretini, ce se întâmplă oare cu gagiul lăsat pe dinafară?

— El o are pe Judy şi-şi poate freca blana cu ea. Probabil că i-o trage chiar în clipele astea, iar mâine seară o să stea şi-o să se uite la Kojak cu ea. Cine ştie, poate chiar o s-o trimită la seara de aranjamente florale a lui Mavis Contrapizdoasa Mottram. Adică se potrivesc. Nu poţi spune că nu s-a împins în ea noaptea trecută.

— Poţi să mai zici asta o dată, spuse Gaskell şi închise porţile ecluzei.

În timp ce vasul de agrement plutea la vale, cei doi bătrâni aşezaţi pe bancă se holbau la Sally. Femeia îşi dădu jos ochelarii de soare şi le aruncă o privire tăioasă.

— Nu vă umflaţi prostata, stimaţi cetăţeni de vârsta a treia, le zise ea dură. N-aţi mai văzut niciodată vreo pizdulice?

— Cu mine vorbiţi? zise unul din bătrâni.

— Doar nu vorbesc singură!

— În cazul acesta, doamnă, ţin să vă spun că am mai văzut una ca a dumitale o dată, spuse bătrânul. Numai o dată.

— O dată e aproximativ corect, replică Sally. Unde?

— La o vacă bătrână care tocmai scosese viţelul din ea, explică bătrânul şi scuipă într-un strat îngrijit de muşcate.

Jos, în cabină, Eva stătea şi se întreba despre ce discutau cei doi. Asculta plescăitul apei şi duduitul motorului şi se gândea la Henry. Nu era în stilul lui să facă aşa ceva. Chiar deloc. Şi în faţa tuturor oamenilor ălora! Probabil că fusese beat. A fost aşa de umilitor! Ei bine, lasă-l acum să sufere! Sally spusese că bărbaţii ar trebui făcuţi să sufere. Asta făcea parte din procesul de eliberare a femeii de masculi. Trebuia să le arăţi că nu ai nevoie de ei, iar violenţa era singurul lucru pe care îl înţelegea mintea masculină. De aceea era ea atât de dură cu Gaskell. Bărbaţii erau ca nişte animale. Trebuia să le arăţi cine-i stăpânul.

Eva se duse în bucătărioara vasului şi lustrui chiuveta de oţel inoxidabil. Henry o să înţeleagă ce tare avea nevoie de ea acum, când n-o mai avea şi când trebuia să se ocupe singur de curăţenie şi să-şi gătească singur, iar atunci când o să se întoarcă, o să-i tragă ea o bruftuluială pe tema păpuşii ăleia. Păi, nici nu era ceva normal! Poate că Henry ar trebui să se ducă să consulte un psihiatru. Sally zicea că tot el îi propusese şi ei o chestie absolut înfiorătoare. Asta nu făcea decât să demonstreze că nu puteai să ai încredere în nimeni. Şi tocmai Henry, dintre toţi oamenii de pe lume! Nu şi-ar fi închipuit niciodată că lui Henry i-ar trece prin cap să facă aşa ceva. Dar Sally fusese atât de drăguţă şi de înţelegătoare! Ea ştia ce simt femeile şi nici măcar nu se supărase pe Henry.

— Problema lui este că e un maniac al sfincterului, îi spusese ea. E ceva simptomatic pentru o societate dominată de masculi, de porci şovinişti. N-am cunoscut niciun porc şovinist de bărbat care să nu spună „Să te fut în cur!” şi să nu vrea aşa ceva.

— Hmm spui mereu „fut în cur”, recunoscu Eva. Spui fut în cur, s-o fut în cur.

— Uite, vezi, draga mea Eva? Ce ţi-am spus? E vorba de o degradare semantică de tip anal.

— E al naibii de dezgustător! zise Eva şi chiar aşa şi era.

Femeia continuă să Instruiască şi să cureţe până când ieşiră din ecluză şi o porniră în josul râului, spre apele largi şi liniştite de pe Broads. Apoi urcă pe punte şi se aşeză acolo, privind în zare, la spaţiul vast şi gol învăluit în apus. Totul era aşa de romantic şi de incitant, aşa de diferit de absolut orice văzuse ea până acum. Era viaţa pe care visase întotdeauna s-o trăiască: bogată, veselă şi plină de satisfacţii. Eva Wilt oftă. În ciuda celor întâmplate, ea era împăcată cu lumea.

În parcarea din spatele colegiului, Henry Wilt nu era împăcat cu nimeni şi nimic. Dimpotrivă, era chiar în război cu copia Evei. În timpul în care se împletici, mort de beat, în jurul maşinii şi se luptă cu Judy, deveni conştient de faptul că până şi o păpuşă gonflabilă avea o voinţă proprie atunci când ajungea să fie trasă afară dintr-o maşină micuţă. Braţele şi picioarele lui Judy se agăţau de tot felul de lucruri. Dacă Eva se va purta tot aşa în noaptea eliminării ei, Henry va trebui să se chinuie ca dracu’ ca s-o scoată din maşină. Va trebui s-o lege şi să o înfăşoare strâns în ceva. Ar fi cea mai bună soluţie. În cele din urmă, trăgând cu frenezie de picioarele păpuşii, o scoase afară şi o întinse pe pământ. Apoi intră înapoi în maşină ca să-i caute peruca. O găsi sub banchetă şi, după ce netezi la loc fusta lui Judy, ca să nu dezvăluie chiar atât de multe, îi aranja peruca pe cap. Se uită de jur-

împrejur prin parcare, spre barăcile constructorilor şi spre clădirea principală, dar nicăieri nu se vedea nimeni. Terenul era liber. Apucă păpuşa şi, punându-şi-o sub braţ, se îndreptă spre şantier. Când ajunse la jumătatea drumului, îşi dădu seama că nu făcea lucrurile cum trebuie. Adormită şi sedată, Eva avea să fie mult prea grea ca s-o poată căra sub braţ. Va trebui să folosească un ham de pompieri. Wilt se opri şi îşi puse păpuşa în spinare, după care o porni din nou, mişcându-se haotic, în parte din cauză că – graţie ginului – nici nu putea să meargă drept, în parte pentru că dădea un plus de verosimilitate acţiunii lui. Dacă ar fi mers cu Eva pe umăr, era normal să se clatine puţin. Ajunse la gardul de sârmă şi aruncă păpuşa peste el. În timpul procesului, peruca alunecă pe jos. Wilt bâjbâi după ea prin noroi şi o găsi. Apoi dădu ocol gardului, spre poartă. Era încuiată. Bineînţeles că era. Va trebui să ţină minte şi asta. Asemenea detalii erau extrem de importante. Încercă să se caţere pe gard, dar nu reuşi. Avea nevoie de ceva de care să se sprijine. O bicicletă. De obicei rămâneau câteva în stativul de la intrarea principală. Înfundându-şi peruca în buzunar, Wilt ocoli barăcile constructorilor, trecu de cantină şi tocmai traversa peluza de lângă laboratorul de limbi străine, când din întuneric răsări o lanternă care îi lumină faţa. Era paznicul de noapte.

— Hei, ce crezi că faci ’mneata aici? întrebă paznicul.

Wilt se opri.

— Eu. Eu m-am întors numai să-mi iau nişte foi cu însemnări din cancelarie.

— A, dumneavoastră sunteţi, domnule Wilt! exclamă celălalt. După atâta timp, ar fi trebuit să ştiţi că nu puteţi intra aici noaptea, la o asemenea oră. Închidem la nouă şi jumătate.

— Îmi pare rău, zise Wilt. Am uitat. Paznicul oftă.

— Ei bine, fiindcă sunteţi dumneavoastră şi dacă e vorba numai de data asta. Zise el, după care descuie uşa de la clădirea cu sălile de clasă. Va trebui să urcaţi pe jos. Lifturile nu merg noaptea, nu la ora asta. Eu o să vă aştept aici, jos.

Wilt urcă şovăitor cele cinci etaje până la cancelarie şi se duse la dulapul lui. Scoase de acolo un vraf de hârtii şi un exemplar din Casa umbrelor, pe care îşi pusese în cap s-o ducă acasă de câteva luni, dar nu mai apucase. Îşi îndesă hârtiile în buzunar şi acolo dădu peste perucă. Dacă tot ajunsese până aici, ar putea foarte bine să găsească şi o bucată de elastic. Aşa ar izbuti să fixeze peruca pe capul lui Judy. Găsi o bucată într-o cutie din dulapul cu rechizite, îşi strecură hârtiile în buzunarul celălalt şi coborî.

— Mulţumesc tare mult, îi zise el paznicului. Şi-mi cer scuze pentru deranj.

Apoi se împletici pe după colţ, îndreptându-se spre adăpostul bicicletelor.

— Beat muci! spuse paznicul şi se întoarse în ghereta lui.

Wilt îl urmări cum îşi aprinde pipa, după care îşi îndreptă atenţia spre biciclete. Afurisitele alea erau încuiate. Nu avea altă soluţie decât să ia una pe sus. Prin urmare, puse Casa umbrelor în coşul bicicletei, ridică vehiculul în braţe şi îl duse de-a lungul gardului de sârmă. Apoi se caţără pe el, sări dincolo şi începu să bâjbâie după păpuşă, în cele din urmă, izbuti să o găsească şi pierdu cinci minute străduindu-se să-i ţină peruca pe cap, timp în care îi lega banda elastică pe sub bărbie. Elasticul tot sărea de-acolo. „Ei, uite cel puţin o problemă pe care n-o s-o am cu Eva”, mormăi el pentru sine când izbuti să fixeze peruca. După ce constată mulţumit că de-acum înainte peruca n-o să mai alunece, avansa cu precauţie, ocolind grămezile de pietriş, maşinăriile, sacii de ciment şi barele de susţinere, dar îşi dădu brusc seama că exista un risc considerabil să cadă el însuşi într-

una din gropile fundaţiei. Wilt lăsă păpuşa jos, se căută în buzunar după lanternă şi o aprinse, luminând solul. La câţiva metri mai în faţă se zărea un pătrat mare de furnir. Wilt înainta şi îl ridică. Sub el se găsea o gaură, o gaură mare şi drăguţă, un puţ. Exact mărimea potrivită. Ea o să se potrivească perfect aici. Tânărul stinse lanterna. Probabil că gaura avea vreo zece metri adâncime. Trase la o parte placa de furnir şi se întoarse după păpuşă. Peruca îi căzuse iar.

— Futu-i! exclamă Wilt şi se căută în buzunar după altă bandă de elastic.

Cinci minute mai târziu, peruca lui Judy era prinsă bine la locul ei cu patru benzi elastice trecute pe sub bărbie. Ar trebui să fie de-ajuns. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să târască acea copie a Evei până la puţ şi să se asigure că intra cum trebuie. Ajuns în acest punct, Wilt ezită. Începea să aibă îndoieli în privinţa soliditătii planului său. Interveniseră prea multe accidente neaşteptate pentru gustul lui. Pe de altă parte, faptul că era singur pe şantierul de construcţii, în miez de noapte, îi dădea un sentiment de exaltare. Poate că ar fi mai bine dacă ar pleca acum acasă. Ba nu, trebuia să vadă dacă prostia aia se potrivea. După aceea o s-o dezumfle, o să se întoarcă acasă şi-o să repete procedura până când se va fi antrenat suficient ca să ucidă prin procură. Va ţine păpuşa în portbagajul maşinii. Eva nu se uita niciodată acolo. Iar pe viitor n-o să facă altceva decât s-o umfle când ajungea în parcare. Astfel, Eva n-o să aibă nici cea mai mică idee despre ce se petrece. În niciun caz. Wilt zâmbi în sinea lui, încântat de simplitatea planului său. O apucă pe Judy şi o împinse în puţ, cu picioarele înainte. Păpuşa alunecă înăuntru cu uşurinţă, iar Wilt se aplecă în faţă. Perfect. Iar în momentul acela alunecă pe pământul noroios. Cu un efort disperat, care îl obligă să dea drumul păpuşii de cauciuc, se aruncă într-o parte şi se apucă de

bucata de furnir. Apoi se ridică cu grijă în picioare şi începu să înjure. Pantalonii îi erau plini de noroi şi mâinile îi tremurau.

— La dracu', eram gata-gata să cad şi eu înăuntru! mormăi el, după care se uită în jur după Judy.

Numai că Judy dispăruse. Wilt îşi căută lanterna şi lumină pe gaură în jos. Judy rămăsese agăţată aproximativ pe marginile puţului, pe undeva pe la jumătatea lui. Dar măcar de data asta peruca îi rămăsese pe cap. Wilt se holbă disperat în jos la obiectul acela şi se întrebă ce dracu' mai putea să facă. Ăla – sau aia – trebuie să fi alunecat în jos cel puţin şase-şapte metri. Poate cinci. Oricum, era cale lungă şi era în mod clar mult prea departe ca Wilt să mai poată ajunge la ea. Dar era totuşi destul de aproape de fund ca să poată fi văzută cu uşurinţă dimineaţa de către muncitorii de pe şantier. Wilt stinse lanterna şi trase înapoi bucata de furnir, astfel încât să acopere iar gaura. În felul acesta scăpa de pericolul de a se alătura păpuşii. Apoi se ridică şi încercă să se gândească la o metodă prin care s-o scoată afară.

O frânghie cu un cârlig agăţat la capătul ei? Nu avea nici frânghie şi nici cârlig. Poate că ar fi izbutit să găsească o frânghie, dar cârligele erau cu totul altă poveste. Să ia o frânghie, să o lege de ceva, să coboare pe ea şi să tragă păpuşa înapoi sus? în niciun caz. Era destul de aiurea să coboare în puţ pe o frânghie, ţinându-se cu două mâini de ea, dar să se gândească să se caţere înapoi doar cu o mină şi ţinând păpuşa în cealaltă mână – asta era nebunie curată. Aşa o să sfârşească şi el tot în fundul gropii ăleia şi dacă era ceva clar în mintea lui, atunci acela era faptul că nu avea de gând să fie descoperit luni pe fundul unui puţ de zece metri, agăţat de o afurisită de păpuşă de plastic cu pizdă şi îmbrăcată cu hainele nevesti-sii. Ar fi un dezastru. Wilt vizualiza scena din biroul directorului colegiului şi cum încearcă el să

explice modul în care ajunsese să. Şi, oricum, nici n-or să-l găsească, nici n-or să-i audă strigătele. Afurisitele alea de betoniere făceau o larmă îngrozitoare şi să-l ia dracu' dacă avea de gând să rişte să fie îngropat dedesubt. Căcat! Să mai vorbeşti de dreptate poetică! Nu, singurul lucru pe care putea să-l facă era să expedieze afurisita aia de păpuşă chiar pe fundul gropii şi să spere din tot sufletul că n-o s-o observe nimeni înainte să toarne ciment deasupra ei. Ei, măcar în felul ăsta o să afle dacă exista într-adevăr vreo metodă eficientă de a scăpa de Eva. Măcar atât şi tot era bine. Tot răul spre bine.

Wilt se îndepărtă de puţul din sol şi se uită în jur, căutând ceva cu care s-o împingă pe Judy până la fund. Încercă mai întâi cu o mână de pietriş, dar păpuşa abia dacă se clătină un pic, după care rămase neclintită. Avea nevoie de ceva mai greu. Se duse în partea cealaltă a şantierului, până la o grămadă de nisip, puse nişte nisip într-un sac de plastic şi apoi îl turnă pe puţ în jos, dar în afară de faptul că adăugă o dimensiune suplimentară de realism macabru la peruca doamnei Wilt, nisipul nu rezolvă absolut nimic. Poate că dacă arunca o cărămidă peste păpuşă, aceasta avea să se spargă. Wilt se uită în jur după o cărămidă, dar se mulţumi cu o bucată mare de lut. Ar trebui să fie suficient. Aruncă bucata de lut în gaură. Se auzi un zdupăit, un ţârâit de pietriş şi apoi un alt zdupăit. Wilt aprinse lanterna şi o îndreptă înspre fundul puţului. Judy ajunsese la fundul gropii şi se stabilizase într-o poziţie grotescă: cu picioarele frânte şi îndoite în sus, în faţa ei, şi cu un braţ întins înspre el, ca într-un fel de rugăminte mută. Wilt apucă încă o bucată de lut şi o azvârli pe gaură în jos. De data asta peruca păpuşii alunecă într-o parte, iar capul i se bălăngăni. Wilt renunţă.

Mai mult de-atât nici nu putea face. Trase bucata de furnir înapoi peste gaură şi se întoarse la gardul de sârmă.

Aici se trezi din nou într-o încurcătură. Bicicleta era pe partea cealaltă. Apucă o scândură, o rezemă de gard şi se cocoţă pe ea, trecând dincolo. Acum trebuia să ducă bicicleta înapoi la stativ. Dar să te căci pe ea de bicicletă! Putea să stea foarte bine acolo unde era. Wilt se săturase până-n gât de toată povestea asta. Nu era în stare să scape aşa cum trebuie nici măcar de o păpuşă de plastic. Era ridicol să-ţi imaginezi că ar fi putut să planifice, să comită şi să ducă la bun sfârşit o crimă adevărată şi să mai aibă şi o speranţă, cât de mică, să reuşească. Trebuia să fi fost nebun să-şi închipuie una ca asta. Era numai din cauza blestematului ăluia de gin!

— Aşa, dă vina pe gin! bombăni Wilt pentru sine în timp ce se târa înapoi spre maşină. Ai avut în cap ideea asta de o grămadă de luni!

Se urcă în maşină şi rămase acolo, în întuneric, aşezat pe scaun, întrebându-se ce naiba îl apucase de se pornise să aibă fantezii legate de uciderea Evei. Era o nebunie, nebunie curată! Şi o nebunie la fel de mare era să-ţi închipui că el s-ar fi putut antrena pentru a deveni un ucigaş cu sânge rece. De unde îi răsărise o asemenea idee? Care era de fapt problema? în ordine, Eva era o vacă proastă, care-i făcea viaţa un chin bătându-l mereu la cap şi lăsându-se pradă pasiunii pentru misticismul oriental cu un entuziasm frenetic, calculat în aşa fel încât să-l scoată din minţi până şi pe cel mai liniştit dintre soţi, dar de unde până unde obsesia lui cu crima? De unde nevoia asta de a-şi dovedi bărbăţia prin violenţă? De unde i se trăgea? în mijlocul parcării, Henry Wilt, trezit brusc din beţie şi cu mintea limpede, îşi dădu seama de efectul extraordinar pe care îl avuseseră asupra lui cei zece ani de Studii Liberale. Timp de zece ani nesfârşiţi, anul II Tencuitori şi anul I Carne fuseseră expuşi la cultură sub forma lui Wilt şi a împăratului muştelor şi, tot de atâţia ani, Wilt însuşi fusese expus la barbaria şi disponibilitatea

nereţinută de a comite violenţe a celor din anul II Tencuitori şi anul I Carne. Astfel se născuseră toate. Astfel şi prin irealitatea literaturii pe care fusese obligat s-o înghită. Timp de zece ani, Wilt fusese canalul de-a lungul căruia călătoriseră creaţii ale imaginaţiei – Nostromo, Jack şi Piggy, Shane – creaturi care acţionau şi ale căror acţiuni aveau un efect oarecare. Şi, în tot acest timp, Wilt se văzuse pe el însuşi reflectat în ochii lor: o făptură incapabilă şi pasivă, care reacţiona exclusiv la condiţiile dictate de împrejurări. Clătină din cap. Şi, ca urmare a tuturor acestor împrejurări şi a traumelor suferite în ultimele două zile, se născuse acest acte gratuit, această semicrimă, uciderea simbolică a Evei Wilt.

Wilt pomi maşina şi ieşi din parcarea colegiului. Avea de gând să le facă o vizită soţilor Braintree. Era aproape sigur că nu se culcaseră încă şi, în plus, avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. În urma lui, pe şantier, însemnările sale despre violenţa în familie şi destrămarea căsniciei plutiră în noapte şi se înfundară în noroi.

7

— Natura e atât de libidinoasă! spuse Sally, aprinzând o lanternă şi luminând trestiile printr-un hublou. Uite, să luăm, de exemplu, papura. Vreau să zic că e un falus arhetipal evident. Tu ce zici, G?

— Papura? întrebă Gaskell, holbându-se neajutorat la o hartă marină. Papura mie nu-mi spune nimic.

— Nici hărţile, din câte se pare.

— Portulanele, dragă, portulanele!

— Ce preţ are un nume?

— Chiar în clipa asta are unul al dracului de mare! Am ajuns fie în Frogwater Reach, fie la Fen Curve. Habar n-am care din ele.

— Pe mine du-mă de fiecare dată la Fen Curve. Sunt înnebunită după curve. Eva, iubirea mea, ce-ar fi să mai faci un ibric de cafea? Vreau să rămân

trează toată noaptea şi să mă uit cum mijesc zorii peste papură şi trestii.

— Ei bine, eu nu mai am chef, zise Gaskell. Noaptea trecută mi-a fost de-ajuns. Tipul ăla ţicnit din baie, cu păpuşa după el, şi Schei, care s-a tăiat singur. E suficient pentru o singură zi. Eu mă duc să bag cornul în pernă.

— În punte, zise Sally. Să bagi cornul în punte, G. Aici jos o să dormim Eva şi cu mine. Trei sunt prea mulţi.

— Trei? Cu atâtea ţâţe în jur, suntem pe puţin cinci. Bun, aşadar eu o să dorm pe punte. Trebuie să ne trezim devreme dacă vrem să ieşim odată dracului din afurisitul ăsta de banc de nisip.

— Oare nu căpitanul Pringsheim ne-a băgat în el, dragule?

— E din cauza afurisitelor ăstora de portulane! Hărţi maritime! Măcar dacă ar preciza cu exactitate adâncimea!

— Dac-ai şti unde suntem, probabil ai descoperi că aşa şi fac. Nu-ţi foloseşte la nimic să ştii că sunt doi metri.

— Doi stânjeni, iubito, doi stânjeni.

— Doi stânjeni în Frogwater Reach dacă de fapt am ajuns în Fen Curve.

— Ei bine, indiferent unde-am fi, mai bine-ai începe să speri să vină un flux care să ne ridice şi să ne pună pe linia de plutire, oftă Gaskell.

— Şi dacă nu vine?

— Atunci o să trebuiască să ne gândim la altceva. Poate că o să vină cineva până aici şi-o să ne remorcheze.

— O, Doamne, G, nimeni nu-i mai îndemânatic decât tine! zise Sally. Vreau să zic că nu ştiu de ce n-am fi putut rămâne chiar pe mijlocul apei? Dar nu, tu a trebuit să intri pe canalul ăsta şi să te pocneşti de un banc de noroi! Şi toate asta pentru ce? Pentru nişte raţe, dracu' să le ia de raţe!

— Pentru nişte egrete, draga mea, pentru nişte egrete. Nu-s nişte raţe obişnuite.

— Bun, pentru nişte egrete. Ai vrut să le fotografiezi, aşa că acum suntem blocaţi aici, undeva unde niciun om cu mintea întreagă n-ar fi venit cu barca. Cine crezi tu c-o să vină până aici? Pescăruşul Jonathan?

Eva se duse în bucătărie şi făcu cafeaua. Purta nişte bikini de plastic de un roşu aprins, pe care i-i împrumutase Sally. Erau destul de mici pentru ea, aşa că femeia se înghesuia inconfortabil în ei şi, pe deasupra, se mulau şi-i intrau peste tot, fără să ascundă mare lucru, dar tot era mai bine decât să umble pe-acolo în pielea goală, cu toate că Sally spunea că nuditatea însemna eliberare şi că uită-te la indienii din jungla amazoniană. Ar fi trebuit să-şi aducă propriile ei lucruri, numai că Sally insistase să se grăbească, iar acum nu avea decât pijamaua ei de plajă limonie şi bikinii împrumutaţi. Pe cuvânt, Sally asta era atât de autora. Autore. Autora. Nu ştiu cum. Adică, ce mai, o lua de sus.

— Plastic cu utilitate dublă, draga mea, în maniera şorţurilor, îi spusese ea. Iar G are o pasiune pentru plastic. Nu-i aşa, G?

— Da, pentru cel biodegradabil.

— Biodegradabil? întrebase Eva, sperând să fie iniţiată într-un nou aspect al emancipării şi eliberării femeilor.

— Sticle de plastic care se dezintegrează în loc să zacă peste tot şi să creeze o mlaştină ecologică,

zise Sally, deschizând un hublou şi aruncând afară un pachet de ţigări gol. Asta e opera vieţii lui G. La asta lucrează. La asta şi la reciclabilitate. Reciclabilitatea infinită.

— Exact, aprobă Gaskell. Avem deocamdată o antichizare inculcată în domeniul automecanicelor, unde este demodată. Prin urmare, lucrul de care avem nevoie acum este o fluidizare biodegradabilă inculcată în lucrurile efemere.

Eva ascultă fără să înţeleagă nimic, dar cu senzaţia că era cumva în centrul lumii intelectuale, depăşind-o cu mult pe cea a lui Henry şi a prietenilor lui, care vorbeau atât de plictisitor despre noile cursuri de calificare şi despre elevii lor.

— Noi avem la capătul grădinii o grămadă de compost, zise ea când, în cele din urmă, înţelese despre ce vorbeau cei doi. Am pus acolo cojile de cartofi şi tot felul de alte resturi ciudate.

Gaskell îşi înălţă ochii spre tavanul cămăruţei. Corecţie – tavanul cabinei de bord.

— Dacă tot veni vorba de resturi ciudate, zise Sally, trecându-şi mâna cu tandreţe peste fundul Evei, mă întreb cum se înţelege oare Henry cu Judy.

Eva se înfiora. Imaginea lui Henry şi a păpuşii gonflabile întinşi în baie încă o mai urmărea.

— Nu pot să înţeleg ce l-a apucat, zise ea şi, când Gaskell rânji, îi aruncă o privire dezaprobatoare. Adică nu s-a întâmplat să mă înşele vreodată sau ceva de genul ăsta. O grămadă de soţi o fac. Patrick Mottram pleacă întotdeauna de acasă şi are legături intime cu alte femei, dar Henry a fost foarte bun în privinţa asta. O fi el mai tăcut şi nu foarte băgăreţ, dar nimeni nu poate spune că ar fi curvar.

— O, sigur! exclamă Gaskell. Aşadar, are o inhibiţie legată de sex. Inima mea sângerează de mila lui.

— Nu pricep de ce trebuie să spui că e ceva în neregulă cu el dacă îmi este credincios, sări Eva.

— G nici n-a vrut să spună aşa ceva. Nu-i aşa, G? interveni Sally. Ce-a vrut el să spună e că într-o căsătorie trebuie să existe libertate veritabilă. Fără autoritarism, fără gelozie, fără simţ al proprietăţii. Aşa-i, G?

— Aşa-i, răspunse Gaskell.

— Testul iubirii adevărate e atunci când eşti în stare să te uiţi cum nevastă-ta şi-o trage cu altcineva şi s-o iubeşti în continuare, continuă Sally.

— Eu n-aş putea să mă uit niciodată la Henry când. Zise Eva. Niciodată!

— Prin urmare, nu-l iubeşti. Eşti nesigură pe tine. Nu ai încredere în el.

— Să am încredere în el? se miră Eva. Dacă Henry s-ar culca cu altă femeie, nu văd cum aş mai putea avea încredere în el. Adică dacă voia să facă aşa ceva, atunci de ce s-a mai însurat cu mine?

— Asta e o întrebare de şaizeci şi patru de mii de dolari, zise Gaskell.

Apoi îşi luă sacul de dormit şi se duse pe punte. În urma lui, Eva începu să plângă.

— Gata, gata! îi spuse Sally, apucând-o de după mijloc. G glumea. N-a vrut să spună nimic rău.

— Nu e din cauza asta, spuse Eva. Problema e că acuma nu mai înţeleg nimic. Toate sunt aşa de complicate!

— Iisuse, arăţi al dracului de îngrozitor! zise Peter Braintree când Wilt se opri în faţa pragului său.

— Mă simt al dracului de îngrozitor, îi răspunse Henry. E de la prea mult gin din ăsta.

— Vrei să spui că Eva nu s-a întors încă? întrebă Braintree, conducându-l pe coridorul spre bucătărie.

— Când am ajuns eu acasă, nu era acolo. Am găsit doar un bileţel în care-mi scria că a plecat cu

familia Pringsheim ca să se gândească la cele petrecute.

— Să se gândească la cele petrecute? Eva? Care „petrecute”?

— Păi. Începu Wilt şi apoi se gândi mai bine. Cred că la povestea aia cu Sally. Zice că n-o să mi-o ierte niciodată.

— Dar tu n-ai făcut absolut nimic cu Sally! Cel puţin aşa mi-ai spus mie.

— Ştiu că n-am făcut. Aici e toată problema. Dacă aş fi făcut ce voia javra aia nimfomană, acum n-aş fi avut parte de toată încurcătura asta afurisită!

— Henry, eu nu văd lucrurile aşa. Ce vreau eu să zic e că dacă ai fi făcut ce voia ea, Eva ar fi avut un motiv să bombănească. Nu pricep de ce-a trebuit să-i sară ţandăra fiindcă n-ai făcut-o.

— Probabil că Sally i-a spus că am făcut eu ceva, răspunse Wilt, decis să nu pomenească despre incidentul din baie cu păpuşa gonflabilă.

— Te referi la muie?

— Nu ştiu la ce mă refer. Şi, la urma urmei, ce-i aia „muie”?

Peter Braintree păru încurcat.

— Nu sunt prea sigur, zise el, dar mi se pare limpede că e ceva ce n-ai vrea să facă soţul tău. Dacă aş veni acasă şi i-aş spune lui Betty că am făcut o muie, ar crede că m-am certat cu şeful.

— Oricum, nu eu trebuia să fac aşa ceva, preciza Wilt. Ea voia să mi-o facă mie.

— Poate că era vorba să ţi-o sugă, zise Braintree, punând ibricul pe sobă. Mie aşa îmi sună.

— Ei bine, mie nu mi-a sunat deloc aşa, decise Wilt şi se cutremură, cuprins de un fior. După cum a zis-o ea, mi-a sunat ca un fel de exerciţiu de dat cu capul în gură. Ar fi trebuit să vezi ce privire îmi arunca.

Apoi, deznădăjduit, Henry se aşeză la masa din bucătărie.

Curios, Braintree îl fixă cu privirea.

— Clar, dai impresia unuia care a avut multe de tras, zise el.

Wilt îşi coborî privirea spre pantalonii lui. Erau mânjiţi peste tot cu noroi, iar pe genunchi se întindeau pete rotunde şi cleioase.

— Da. Păi, vezi. Ştii, am făcut o pană în timp ce veneam încoace, explică el fără convingere. A trebuit să schimb roata şi am îngenuncheat. Eram puţin cam beat.

Peter Braintree mârâi bănuitor. Nu i se părea o poveste foarte convingătoare. Bietul de Henry era în mod clar într-o dispoziţie destul de proastă.

— Poţi să te speli în chiuvetă, îi spuse el lui Wilt.

Betty Braintree coborî şi ea brusc la parter.

— N-am putut să nu aud ce povesteai despre Eva, zise ea. Henry, îmi pare aşa de rău! Dar eu nu mi-aş face griji. O să vină ea înapoi. N-are încotro.

— Eu n-aş fi aşa de sigur, spuse Wilt sumbru. Şi, oricum, nu sunt sigur că mai vreau s-o primesc înapoi.

— O, Eva e fată bună! spuse Betty. O mai apucă accesele astea bruşte de entuziasm şi dinamism, dar nu o ţin prea mult. Pur şi simplu aşa e ea făcută. Ce-a fost a fost şi-a trecut. Aşa e Eva.

— Mi se pare că exact asta îl şi îngrijorează pe Henry, zise Braintree. Partea cu „a fost şi-a trecut”.

— O, nu, în niciun caz! Eva nu-i deloc genul ăla!

Wilt stătea aşezat la masa din bucătărie şi-şi sorbea cafeaua.

— Nu ştiu de ce-ar fi în stare acum, ţinând cont în ce companie este, mârâi el lugubru. Vă amintiţi ce s-a întâmplat atunci când a trecut prin faza cu dieta macrobiotică? Doctorul Mannix mi-a zis că ajunsesem cazul cel mai apropiat de scorbut pe care îl văzuse el de pe vremea când se construia calea ferată în Birmania. Şi-apoi a mai fost şi episodul cu trambulina elastică. S-a dus la orele de

gimnastică de întreţinere de la Colegiul Rural Bulham şi şi-a cumpărat o afurisită de trambulină din aia elastică. Ştiţi că a băgat-o pe bătrâna doamnă Portway în spital cu ciudăţenia aia de aparat.

— Ştiu că a fost un fel de accident, dar Eva nu mi-a spus niciodată ce s-a întâmplat de fapt atunci, răspunse Betty.

— Nici n-o s-o facă. A fost o minune că am scăpat fără să fim daţi în judecată, zise Wilt. A aruncat-o pe doamna Portway exact prin acoperişul serei. Toată peluza era plină de sticlă. Iar doamna Portway n-a fost o femeie sănătoasă nici măcar în vremurile ei cele mai bune.

— Nu-i femeia aceea cu artrită reumatică? Amărât, Wilt dădu din cap că da.

— Şi cicatricele alea de duelist de pe obrajii ei, zise el, alea de la sera noastră i se trag, nu de altundeva.

— Trebuie să recunosc că eu m-aş fi gândit la nişte locuri mai bune decât o seră pentru o trambulină elastică, spuse Braintree. Nu era o seră foarte-foarte mare, nu-i aşa?

— Da, dar, slavă Domnului, nici trambulina aia a ei nu era una foarte mare! oftă Henry. Altfel femeia ar fi ajuns pe orbită.

— Ei bine, toate astea nu fac altceva decât să dovedească un lucru, zise Betty, privind jumătatea plină a paharului. Poate că Eva face lucruri nebuneşti, dar îi trece repede.

— Doamnei Portway nu i-a trecut aşa de repede, spuse Wilt, refuzând să se lase consolat. A stat în spital şase săptămâni, iar grefele de piele nu i s-au prins. De atunci nici măcar nu se mai apropie de casa noastră.

— O să vezi. Într-o săptămână, două, Eva o să se sature de Pringsheimii ăia. Ăştia nu-s decât o altă ţicneală de-a ei.

— O ţicneală cu o grămadă de avantaje, ascultaţi-mă pe mine, sări Wilt. Bani, poziţie

socială şi promiscuitate sexuală. Toate lucrurile pe care eu nu i le-am putut oferi – şi pe deasupra îmbrăcate într-o grămadă de prostioare intelectuale despre Mişcarea de Emancipare a Femeilor şi despre violenţă, despre toleranţă şi intoleranţă şi despre revoluţia sexuală şi cum că nu te-ai maturizat pe deplin dacă nu eşti ambisextru. Destul ca să te facă să verşi. Cam ăsta-i genul de rahat cu care o să se lase fraierită Eva! Vreau să zic că ea ar fi în stare să-şi cumpere şi heringi stricaţi dacă nu ştiu ce măscărici plasat mai sus ca ea pe scara socială i-ar spune că sunt un aliment extrem de rafinat. Na, dacă tot vorbim de credulitate.

— Problema e că Eva are prea multă energie, zise Betty. Ar trebui să încerci s-o convingi să-şi ia o slujbă cu normă întreagă.

— O slujbă cu normă întreagă? sări Wilt. Are parte de mai multe slujbe din astea decât am eu de cine calde! Ba nu, de fapt asta nu înseamnă prea mult în zilele noastre. Păi, să-ţi zic că singurul lucru de care am eu parte e o cină rece şi un bileţel în care mi se spune că a plecat la cursul de olărit sau la cel de meditaţie transcendentală sau la vreo altă chestie semidoctă. Şi, oricum, pentru Eva o slujbă ar însemna să preia conducerea fabricii. Îţi aminteşti de Potters, compania aceea de inginerie care a dat faliment acum vreo doi ani, după o grevă? Ei bine, dacă vrei să ştii părerea mea, eu zic c-a fost vina Evei. A obţinut ea o slujbă la o firmă de consultanţă care făcea un studiu asupra timpului şi a mişcării. Ei au trimis-o pe teren, la fabrică, şi până să-şi dea cineva seama ce se întâmplă, s-au trezit cu greva pe cap.

Au continuat să discute aşa încă vreo oră, până când cei doi Braintree i-au propus să rămână la ei peste noapte. Dar Wilt nu acceptă.

— Am câte ceva de făcut mâine.

— Cum ar fi?

— În primul rând, să dau de mâncare la câine.

— N-ai decât să tragi o fugă cu maşina până acolo şi-ai rezolvat-o imediat. Clem n-o să moară de foame peste noapte.

Dar Wilt era prea cufundat în autocompătimire ca să mai poată fi convins şi, în plus, îşi făcea griji în legătură cu păpuşa. Ar putea să mai încerce o dată să scoată chestia aia din puţ. Luă maşina, se duse acasă şi se vârî în pat, într-o încâlceală de pături şi cearşafuri. Nu apucase să aranjeze patul azi-dimineaţă.

— Bietul de Henry! zise Betty atunci când urcă împreună cu Peter la etaj. Arăta într-adevăr groaznic de tot.

— Mi-a spus c-a avut o pană pe drum şi a trebuit să-şi schimbe roata.

— Nu mă gândeam la hainele lui. Pe mine mă îngrijorează privirea lui. Nu ţi s-a părut că e pe cale să cedeze nervos?

Peter Braintree clătină din cap.

— Dacă ai avea parte de elevii din anul III Instalatori de Gaz sau de cei din anul II Tencuitori vreme de zece ani, zi de zi, iar după aceea nevasta ta ar fugi de-acasă, ai arăta şi tu la fel, îi zise el soţiei sale.

— Dar de ce nu-i dau nişte clase mai bune la care să predea?

— De ce? Pentru că Tehnicul vrea să devină Universitate Politehnică şi tot încep alte cursuri de calificare şi angajează oameni cu doctorat ca să predea la ele, iar după aceea nu se înscriu destui elevi şi se trezesc că rămân pe cap cu specialişti ca dr. Fitzpatrick, care ştie tot ce poate şti cineva despre folosirea copiilor la muncă în ţesătoriile de bumbac din Manchesterul anului 1837 şi aproape totul despre orice altceva. Dar du-l în faţa unei clase de seralişti de la cursurile comasate şi-o să vezi cum se dezlănţuie iadul pe pământ. După cum merge treaba acum, eu sunt obligat să intru în clasele lui de avansaţi o dată pe săptămână şi să le spun ălora să tacă din gură. Pe de altă parte, Henry

o arăta el blând, dar ştie să se descurce cu golănaşii. E prea bun în ceea ce face. Asta e de fapt problema lui şi, pe deasupra, nu-i niciun lingător de cururi, iar la Tehnic asta înseamnă o condangare la moarte. Dacă nu dai limbi în cur, nu ajungi nicăieri.

— Ştii ceva? zise Betty. Predatul în şcoala aia ţi-a afectat îngrozitor limbajul.

— Lasă-l dracului de limbaj! Predatul mi-a afectat îngrozitor perspectiva asupra vieţii, îi răspunse Braintree. Nici nu-ţi mai trebuie altceva ca să te apuci de băut.

— E clar că asta i s-a întâmplat şi lui Henry. Îi mirosea răsuflarea a gin.

— O să-şi revină el.

Dar Wilt nu-şi reveni. Se trezi dimineaţa cu senzaţia că îi mai lipsea ceva în afară de Eva.

Blestemata aia de păpuşă. Rămase întins în pat şi încercă să se gândească la vreo metodă prin care să recupereze obiectul înainte de ziua de luni, când muncitorii aveau să-şi facă apariţia pe şantier, dar, dacă lăsa la o parte ideea de a turna o canistră de benzină în gaura aia şi de a-i da foc după aceea, idee care – la o privire mai atentă – părea de fapt cea mai bună metodă de a atrage atenţia asupra faptului că vârâse acolo jos o păpuşă de plastic îmbrăcată cu hainele nevesti-sii, lui Wilt nu-i mai venea în minte nimic altceva. Va trebui pur şi simplu să se încreadă în noroc.

Când veniră ziarele de duminică, se sculă din pat şi se duse jos ca să le citească în timp ce-şi mânca fulgii All-Bran. Apoi hrăni câinele şi se învârti agale prin casă, rămânând în pijama, după care ieşi la hanul Ferry Path ca să ia prânzul, dormi după-amiaza şi se uită la televizor toată seara. După aceea îşi făcu patul, se vârî în el şi petrecu o noapte fără somn, întrebându-se unde era Eva, ce făcea ea şi de ce acum, după ce risipise degeaba atâtea ore gândindu-se la diferite metode de a scăpa de ea prin crimă, trebuia să-şi facă chiar

şi cea mai vagă grijă pentru soarta femeii, de vreme ce Eva plecase de bunăvoie.

„Adică dacă nu voiam să se întâmple ceva de genul ăsta, de ce mă tot gândeam la felurite metode de a o ucide?" îşi zicea el la două noaptea. „Oamenii sănătoşi la cap nu ies să se plimbe cu un labrador după ei şi să se gândească la planuri de ucidere a nevestelor când pot scăpa foarte uşor de ele cu un divorţ." Probabil că exista o motivaţie psihologică ciudată şi pentru un asemenea lucru. Wilt putea să-şi imagineze el însuşi câteva – de fapt chiar prea multe ca să mai fie în stare să se decidă care dintre ele era mai probabilă. În orice caz, o explicaţie psihologică impunea un grad de cunoaştere de sine de care Wilt, un om deloc sigur că avea un sine pe care l-ar fi putut cunoaşte, simţea că nu are parte. Zece ani de predare la anul II Tencuitori şi Expunerea la Barbarie îi dăduseră cel puţin abilitatea intuitivă necesară ca să ştie că pentru orice întrebare exista un răspuns şi că nu conta foarte tare ce răspuns dădeai, atâta vreme cât reuşeai să-l spui cu convingere. În secolul al XlV-lea s-ar fi spus că diavolul i-a strecurat asemenea gânduri în cap, iar acum, în era postfreudiană, trebuia să fie vorba de un complex sau – ca să fim cu adevărat sincronizaţi cu epoca – un dezechilibru chimic. Peste o sută de ani se va găsi o altă explicaţie, una complet diferită. La gândul liniştitor că adevărurile unei epoci erau absurdităţi în alta şi că nu conta prea mult ce gândeşti atâta vreme cât faci ceea ce se cuvine, iar el tocmai asta făcea, Wilt izbuti în cele din urmă să adoarmă.

Se văzu trezit la şapte dimineaţa de alarma ceasului, iar la opt şi jumătate îşi plasase deja maşina în parcarea din spatele colegiului. Trecu pe lângă şantierul de construcţii, unde muncitorii se apucaseră deja de lucru. Apoi urcă în cancelarie şi se uită pe fereastră. Bucata pătrată de furnir era încă la locul ei, acoperind gaura, dar maşina de

foraj fusese trasă la o parte. Era evident că terminaseră treaba cu ea.

La nouă fără cinci Wilt luă din dulap treizeci şi cinci de exemplare din Shane şi le duse la anul III Mecanici Auto. Shane era somniferul ideal. Le va face pe brutele alea să rămână liniştite, timp în care el va sta şi se va uita la ce se petrece jos. Sala 593 din clădirea Catedrei de Inginerie îi oferea o vedere excelentă de sus. Wilt strigă catalogul, după care le înmână elevilor exemplarele din Shane şi le spuse să-şi continue lectura. O spuse cu mult mai multă vigoare decât obişnuia – chiar şi într-o dimineaţă de luni – iar clasa se linişti şi începu să mediteze la soarta grea a fermierilor, timp în care Wilt rămase cu privirea aţintită pe fereastră, absorbit de un spectacol dramatic mai apropiat în timp.

Un camion cu o betonieră rotativă plină cu beton lichid sosise pe şantier şi acum dădea încet cu spatele înspre pătratul de furnir. Se opri. Urmă o aşteptare agonizantă, timp în care şoferul se dădu jos din cabină şi îşi aprinse o ţigară. Un alt bărbat – în mod clar şeful de echipă – ieşi dintr-o baracă de lemn, se învârti pe lângă camion şi brusc întreg grupul se adună în jurul puţului. Wilt sări de la catedră şi se duse la fereastră. De ce dracu' nu-şi vedeau mai departe de treabă?! în cele din urmă, şoferul reveni în cabina camionului şi doi bărbaţi dădură la o parte placa de furnir. Şeful de echipă făcea semne, dirijându-l pe şofer. Jgheabul de scurgere pentru ciment a fost şi el fixat în poziţia adecvată. Un alt semnal de la şeful de echipă. Containerul rotativ al betonierei începu să se încline. Cimentul începu să curgă. Wilt se uită cum pasta semilichidă începe să coboare pe jgheab şi chiar în acel moment şeful de echipă se uită în jos, în puţ. Apoi unul dintre muncitori. În clipa următoare se dezlănţui iadul pe pământ. Şeful de echipă începu să lanseze tot felul de semnale şi de zbierete. Wilt urmărea prin fereastră gurile

deschise şi gesticulaţia oamenilor, dar cimentul se scurse totuşi în jos. Wilt închise ochii şi se cutremură. Găsiseră afurisita aia de păpuşă gonflabilă.

Afară, pe şantier, aerul era încărcat de neînţelegere.

— Ce se întâmplă? Eu torn cimentul cât de repede pot! zbieră şoferul, interpretând eronat semnalele disperate emise de şeful de echipă.

Apoi trase şi mai tare de mâner, iar şuvoiul de ciment se înteţi. În clipa următoare deveni conştient că făcuse cine ştie ce greşeală. Şeful de echipă trăgea de uşa cabinei lui şi protesta de mama focului.

— Opreşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! Opreşte-te! strigă el. E o femeie acolo, în puţ!

— O ce? întrebă şoferul şi opri motorul.

— O blestemată de femeie! Şi uite, băga-mi-aş, ce-ai apucat să faci! Ţi-am spus să te opreşti. Ţi-am spus să opreşti cimentul şi tu i-ai dat înainte! Ai turnat dracului douăzeci de tone de ciment lichid peste ea!

Şoferul se dădu jos din cabină şi se duse până la jgheabul montat în spate, unde ultimele firişoare de ciment se scurgeau indecise în gaura aceea.

— O femeie? zise el. Unde? Jos, în puţ? Şi ce face ea acolo jos?

Şeful de echipă îşi fixă asupra lui privirea diabolică.

— Ce face? urlă el din rărunchi. Ce crezi tu că face? Tu ce-ai face dacă te-ai trezi cu douăzeci de tone de ciment lichid aruncate peste tine? Te-ai îneca, băga-mi-aş, asta ai face!

Şoferul se scarpină în cap.

— Păi da, da' n-am ştiut că-i acolo jos. De unde era să ştiu? Ar fi trebuit să-mi spui.

— Să-ţi spun? ţipă şeful de echipă. Ţi-am spus! Ţi-am spus să te opreşti! Dar nu m-ai ascultat!

— Am crezut că vrei să dau drumul mai repede la ciment. Nu aveam cum să aud ce-mi zici.

— Da, dar uite că oricare alt cretin ar fi auzit! zbieră iar şeful de echipă.

În sala 593, Wilt auzise în mod cert. Îşi aţintise privirea înnebunită pe fereastră, la fenomenul răspândirii panicii. Lângă el, anul III Mecanici Auto îşi pierdu orice interes faţă de Shane. Se înghesuiră cu toţii la fereastră şi se uitară afară.

— Eşti absolut sigur? întrebă şoferul.

— Sigur?! Bineînţeles că sunt sigur! se răţoi la el şeful de echipă. Întreabă-l pe Barney!

Celălalt muncitor – care, evident, era Barney – dădu din cap că da.

— Era exact aici. Exact aici! Bag mâna-n foc! Şi toată boţită, zău că aşa era! Avea o mână ridicată în aer şi picioarele erau.

— Iisuse! exclamă şoferul, vizibil impresionat. Şi ce dracu' facem noi acum?

Era o întrebare care îl chinuise şi pe Wilt. Probabil trebuia să cheme poliţia. Şeful de echipă îi confirmă ideea.

— S-aducem poliţaii. S-aducem o ambulanţă. S-aducem pompierii şi să facem rost de-o pompă. Pentru numele lui Dumnezeu, aduceţi de undeva o pompă!

— Pompa n-ajută la nimic, zise şoferul. N-o să ajungi niciodată să pompezi afară tot cimentul ăla de-acolo, nici dacă dai la pompă până-n Ziua de Apoi. Şi, oricum, asta n-o să ajute la nimic. Tipa trebuie să fie moartă de mai demult. Moartă în cădere. Strivită. Nu mai are cum să se înece cu alea douăzeci de tone peste ea. Altfel de ce n-a zis ceva?

— Şi dac-ar fi zis, ar fi contat în vreun fel? întrebă şeful de echipă cu glas răguşit. Tu tot ai fi continuat să verşi cimentul.

— Bun, dar în primul rând cum de-a ajuns acolo jos? întrebă şoferul, încercând să schimbe subiectul.

— De unde puia mea să ştiu eu?! Probabil că o fi căzut.

— Şi după aia bănuiesc că tot ea a tras peste puţ bucata aia de furnir, zise Barney, care se vedea clar că avea o minte ageră şi practică. Să fiu al dracului dacă asta n-a fost omorâtă!

— Asta ştim cu toţii! îl repezi dur şeful de echipă. Cu ajutorul lui Chris, aici de faţă. Eu i-am spus să se oprească din turnat. M-aţi auzit. Cred că m-au auzit toţi cei din jur pe o rază de un kilometru, dar nu şi Chris. O, nu, el a trebuit să-i dea înainte.

— A fost omorâtă înainte să fie aruncată în puţ, zise Barney. Capacul ăla de lemn n-ar fi fost acolo dacă femeia ar fi căzut singură înăuntru.

Şeful de echipă îşi şterse faţa cu batista şi se uită la bucata pătrată de furnir.

— Asta trebuie să fie! mormăi el. Nimeni n-o să poată spune că n-am luat măsurile de siguranţă adecvate. Ai dreptate. Probabil că a fost omorâtă. O, Dumnezeule!

— Garantez c-a fost o crimă sexuală, continuă Barney. A violat-o şi-a strangulat-o. Asta sau nevasta lu' vreunu'. Ţineţi minte ce v-am zis! Era toată boţită şi mâna aia. Mâna aia n-o s-o uit niciodată, nici de-ar fi să trăiesc o sută de ani!

Şeful de echipă îl fixă livid cu privirea. Părea incapabil să-şi exprime sentimentele. Aşa era şi Wilt. El se întoarse la catedră şi se aşeză, prinzându-şi capul între mâini, timp în care elevii lui căscau în continuare ochii pe fereastră şi încercau să audă ce se vorbeşte afară. Dintr-odată, în depărtare au început să se audă nişte sirene, care parcă urlau tot mai tare. A sosit o maşină de poliţie, patru maşini de pompieri au intrat şi ele în trombă în parcare, iar pe urmele lor a venit şi o ambulanţă. Pe măsură ce tot mai mulţi oameni în uniformă se adunau în jurul a ceea ce fusese odinioară o gaură în pământ, devenea limpede că să arunci păpuşa acolo, înăuntru, fusese de o mie de ori mai al dracului de uşor decât s-o scoţi afară.

— Cimentul ăla începe să se întărească în douăzeci de minute, explică şoferul când cineva sugeră, pentru a nu ştiu câta oară, să se folosească o pompă.

Un inspector de poliţie şi un şef de la pompieri se holbau îndelung în puţ.

— Sunteţi sigur că aţi văzut corpul unei femei acolo jos? întrebă inspectorul. Sunteţi absolut convins?

— Absolut convins? schelălăi şeful de echipă. Desigur că sunt absolut convins! Doar nu credeţi că. Spune-le, Barney! Uite, şi el a văzut-o!

Barney îi povesti inspectorului chiar mai plastic decât înainte.

— Avea părul aşa, vedeţi, şi mâna-i era ridicată în sus cam aşa, ca şi cum ar fi cerut ajutor, şi mai erau şi degetele alea. Vă zic că era oribil! Nu părea deloc natural.

— Nu, păi nici n-avea cum, zise inspectorul înţelegător. Şi zici că azi-dimineaţă, când ai ajuns aici, puţul era acoperit cu o scândură.

Şeful de echipă făcu un gest în tăcere şi Barney le arătă bucata de furnir.

— A stat peste groapă tot timpul ăsta, zise el. A fost acolo, exact acolo! Să mă bată Dumnezeu dacă mint!

— Problema e cum să facem s-o scoatem de-acolo? zise şeful pompierilor.

Era o întrebare care i-a fost pusă şi administratorului firmei de construcţii când omul a ajuns în cele din urmă la locul faptei.

— Numai Dumnezeu ştie, a răspuns el. Acum e teribil de greu să scoatem tot cimentul ăla afară. O să trebuiască să folosim perforatoare ca să săpăm zece metri.

La sfârşitul orei de curs, cei de jos nu avansaseră deloc în rezolvarea problemei. În timp ce Mecanicii Auto s-au îndepărtat de fascinanta situaţie, îndreptându-se spre cursul de desen tehnic, Wilt a cules exemplarele din Shane, rămase

necitite, şi s-a îndreptat spre cancelarie într-o stare de şoc. Singura consolare care-i venea în minte era aceea că le va lua cel puţin două sau trei zile ca să sape până jos şi să descopere că lucrul care, după toate aparenţele, trebuia să fie trupul unei femei ucise era de fapt o păpuşă gonflabilă. Sau fusese aşa ceva. Wilt se cam îndoia că de-acum înainte ar mai fi putut fi gonflată. Cimentul lichid părea imposibil de clintit din ale lui.

8

Bancul de noroi în care eşuase vasul de agrement părea imposibil de clintit din ale lui. Ca şi cum problema asta nu le-ar fi fost de-ajuns excursioniştilor, li se stricase şi motorul. Gaskell zicea că de vină era o bielă ruptă.

— Asta-i ceva serios? întrebă Sally.

— Înseamnă pur şi simplu că o să trebuiască să fim tractaţi până la un şantier de reparaţii.

— De cine?

— Cred că de vreo altă navă de agrement care trece pe-aici, răspunse Gaskell.

Sally se uită într-o parte, la papura din jur.

— Ce să treacă? întrebă ea. Am stat aici toată noaptea şi jumătate din dimineaţă şi până acum n-a trecut nimic. Şi chiar dacă ar trece, noi tot n-am fi în stare s-o vedem din cauza afurisitei ăsteia de papură!

— Credeam că papura te-a ajutat la ceva.

— Asta a fost ieri! aruncă sec Sally. Ieri papura însemna că suntem invizibili pentru oricine pe o distanţă de mai bine de douăzeci de metri. Dar acum tu ai paradit motorul. Şi doar ţi-am spus să nu-l forţezi în halul ăla!

— Şi de unde-ai fi vrut să ştiu c-o să-i facă praf biela? replică Gaskell. Eu n-am vrut decât să ne vedem ieşiţi odată din bancul ăsta de noroi. Spune-mi cum crezi că aş fi putut s-o fac fără să forţez afurisitul ăsta de motor!

— Ai fi putut să cobori şi să împingi vasul! Gaskell se uită peste bord.

— Aş fi putut să cobor şi să mă înec.

— Da, şi-atunci nava ar fi fost mai uşoară. Toţi trebuie să facem nişte sacrificii, iar tu vii şi-mi spui că o să ne ridice fluxul.

— Bine, m-am înşelat! Acolo jos se vede nişte apă dulce şi asta înseamnă că fluxul nu ajunge până la noi.

— Şi mi-o spui acum! Mai întâi cică suntem în Frogwater Beach.

— Reach, o corectă Gaskell.

— Frogwater ce-o fi. Dup-aia cică suntem în Fen Curve. Acum unde suntem, pentru numele lui Dumnezeu?

— Înţepeniţi într-un banc de noroi, zise Gaskell.

Jos, în cabină, Eva se agita de zor. N-avea ea prea mult spaţiu să se agite în voie, dar acolo unde îl găsea, femeia îl folosea din plin. Făcu paturile – cele două priciuri micuţe – şi puse aşternuturile frumos în sertarele de sub ele, după care bătu pernele şi goli scrumierele. Mătură podeaua, lustrui masa, spălă ferestrele, curăţă rafturile de praf şi, în general, făcu peste tot ordine şi curăţenie, atâta cât era omeneşte posibil acolo. Şi, în tot acest timp, gândurile îi deveneau tot mai dezordonate şi mai murdare, aşa că atunci când termină treaba, cu fiecare obiect vizibil aşezat la locul lui şi cu întreaga cabină aranjată aşa cum se cuvine, era deja complet zăpăcită şi nu mai ştia ce să creadă despre mai toate câte erau pe lume.

Soţii Pringsheim erau incredibil de rafinaţi şi de bogaţi şi de intelectuali şi spuneau lucruri deştepte, numai că se certau tot timpul şi se luau unul de altul pentru orice fleac şi, ca să fim sinceri, erau complet cu capul în nori şi n-aveau nici cea mai mică idee despre igienă. Gaskell se ducea la toaletă şi nu-şi spăla mâinile după ce-o folosea şi numai Dumnezeu ştie când se bărbierise ultima dată. Şi uită-te numai la felul în care au întins-o din casa de pe Rossiter Grove, fără să facă ordine după petrecere, şi au lăsat camera de zi plină de

pahare, de ceşti şi de alte lucruri. Eva fusese extrem de şocată. Ea nu şi-ar fi lăsat niciodată casa într-o asemenea dezordine. Îi spusese ceva despre asta lui Sally, numai că femeia îi replicase că uite ce lipsă de spontaneitate şi că, oricum, ei doar închiriaseră casa pe timpul verii şi că era ceva tipic pentru un sistem social patriarhal să se aştepte ca femeia să intre într-o relaţie contractuală bazată pe subjugarea domestică a femeii. Eva încercă să înţeleagă ce-i spune Sally şi se trezi cuprinsă de un sentiment de vinovăţie, fiindcă nu înţelegea şi fiindcă era complet degradant să te simţi mândră de calităţile tale de gospodină, iar ea chiar se simţea aşa.

Şi apoi mai era şi chestia pe care o făcuse Henry cu păpuşa aia. Nu era deloc în stilul lui Henry să facă aşa ceva şi, cu cât Eva se gândea mai mult, cu atât mai departe de stilul lui i se părea toată povestea. Probabil că se îmbătase, dar chiar şi aşa. În pielea goală? Şi unde găsise păpuşa? Eva o întrebase pe Sally şi aflase cu groază că soţul ei, Gaskell, era înnebunit după plastic şi că era înnebunit să se distreze cu Judy, că aşa sunt bărbaţii şi că singurele relaţii încărcate de sens sunt cele dintre femei, fiindcă femeile nu trebuie să-şi dovedească virilitatea printr-un act de violenţă extrasexuală făţişă, nu-i aşa? între timp, Eva se pierdu în noianul de vorbe pe care nu le înţelegea, dar care sunau impozant, iar cele două femei mai făcură o şedinţă de papiloterapie.

Uite încă un lucru despre care nu ştia ce să mai creadă. Papiloterapia. Sally îi zisese că era încă inhibată şi că starea de inhibiţie era un semn de imaturitate emoţională şi senzorială. Eva se lupta cu sentimentele ei contradictorii faţă de problemă. Pe de-o parte, nu voia să fie imatură emoţional şi senzorial, iar dacă repulsia pe care o simţea când stătea goală în braţele altei femei era ceva ce putea fi trecut cu vederea – mai ales că, după părerea Evei, cu cât un medicament avea un gust mai

scârbos, cu atât mai mare era probabilitatea să fie eficient – atunci era limpede că îşi îmbunătăţea modelul comportamental psihosexual în salturi, arzând etapele. Pe de altă parte, Eva nu era întru totul convinsă că papiloterapia era ceva foarte simpatic. Reuşea să-şi înfrângă obiecţiile numai prin exercitarea unei forţe volitive considerabile şi chiar şi atunci simţea un curent subteran de îndoială legat de gradul de bună-cuviinţă implicat de nişte atingeri atât de senzoriale. Totul era extrem de buimăcitor şi, ca să pună capac la toate, se apucase să ia şi pilule contraceptive. Iniţial, Eva obiectase cu multă îndârjire şi subliniase că ea şi cu Henry îşi doriseră dintotdeauna copii, dar nu reuşiseră să aibă niciunul, dar Sally insistase.

— Draga mea Eva, îi spusese ea, cu Gaskell prin preajmă, nu se ştie niciodată. Uneori trec luni întregi în care de-abia dacă zvâcneşte o dată şi după aceea. Zbang! îl vezi că-şi dă drumul peste tot. E un mare împrăştiat.

— Dar din ce mi-ai povestit tu am înţeles că între voi doi există ceva fantastic! zise Eva.

— Da, sigur! Din an în Paşti. Oamenii de ştiinţă sublimează, iar G pur şi simplu trăieşte pentru plastic. Şi bănuiesc că nu vrei să te întorci la Henry cu genele lui G în ovulul tău, nu-i aşa?

— În niciun caz! replică Eva, îngrozită de idee, iar după micul dejun, înainte să se ducă în cambuza îngustă ca să se spele, luă prima pilulă.

Totul era aşa de diferit de cursul de olărit şi de cel de meditaţie transcendentală!

Pe punte, Sally şi Gaskell încă se mai ciorovăiau.

— Ce dracu’ îi oferi tu la ţâţoasa aia slabă de minte? întrebă Gaskell.

— Pate, Contact Fizic, Eliberare Tactilă, zise Sally. E handicapată senzorial.

— E handicapată şi mental. Am cunoscut destui tăntălăi la viaţa mea, dar ea e cel mai tălâmb dintre

toţi. Oricum. Mă gândeam la pilulele alea pe care le tot ia la micul dejun.

— A, alea! zâmbi Sally.

— Da, alea! Vrei să-i zăpăceşti de tot creieraşul ăla al ei sau ce? întrebă Gaskell. Avem destule necazuri şi-aşa. Nu mai e nevoie s-o pui să-şi ardă creierii 1

— Contraceptive orale, dragule, nimic altceva! Bătrâna şi sigura pilulă zilnică!

— Contraceptive orale? Şi de ce Dumnezeu le ia? Eu, unul, nu aş atinge-o nici cu o baghetă sterilizată.

— Gaskell dragule, eşti aşa de naiv! De dragul autenticităţii, al purei autenticităţi. Face ca relaţia mea cu ea să pară cu atât mai reală, nu ţi se pare? E ca şi cum ai pune un prezervativ peste un vibrator mecanic.

Gaskell o privi lung, cu gura căscată.

— Iisuse, doar nu vrei să spui că voi două aţi făcut deja.?

— Nu încă. Long John Silver e încă în cutia lui, dar într-una din zilele astea Eva o să fie puţin mai emancipată.

Şi Sally zâmbi nostalgică pe deasupra stufărişului.

— Poate că nici nu contează aşa de mult că suntem blocaţi aici. Aşa măcar avem timp, atât de mult timp plăcut, iar tu poţi să te uiţi la raţele tale.

— Egrete, sări Gaskell. Şi-apoi o să ne trezim cu o notă de plată al dracului de piperată de la Marină dacă nu le înapoiem ambarcaţiunea la timp!

— Notă de plată? întrebă Sally. Ai înnebunit? Doar nu crezi că o să plătim pentru epava asta?

— Dar ai închiriat-o de la Marină! Doar n-ai de gând să-mi spui acum că ai luat-o aşa, pur şi simplu! sări Gaskell. Pentru numele lui Dumnezeu, ăsta e furt calificat!

Sally râse.

— G, eşti aşa de moral! Pe cuvânt! Vreau să zic că eşti inconsecvent. Tu furi cărţi de la bibliotecă şi substanţe chimice de la laborator, dar când vine vorba de ambarcaţiuni din astea, brusc începi să dai înapoi.

— Cărţile sunt cu totul altceva, zise Gaskell pătimaş.

— Da, îi replică Sally, pentru cărţi nu ajungi la puşcărie. Asta e singura diferenţă. Aşa că dacă vrei să crezi că am furat vaporaşul ăsta, poţi să crezi liniştit aşa ceva.

Gaskell scoase o batistă şi-şi şterse ochelarii.

— Vrei să spui că n-ai furat-o? întrebă el în cele din urmă.

— Am împrumutat-o.

— Ai împrumutat-o? De la cine?

— De la Schei.

— De la Scheimacher?

— Exact. Mi-a zis că putem s-o luăm oricând vrem, aşa că am luat-o.

— Şi el ştie că i-am luat-o? Sally oftă.

— Uite ce e: Schei e acum în India, nu-i aşa, spermă acră? Prin urmare, ce mai contează dacă ştie sau nu? Până când o să se-ntoarcă, noi o să fim în Ţara Tuturor Posibilităţilor.

— Căcat! exclamă obosit Gaskell. Şi într-una din zilele astea o să ne bagi pe amândoi până-n gât în aşa ceva.

— Gaskell dragule, uneori mă sâcâi îngrozitor cu toate grijile astea pe care ţi le faci!

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Tu mă îngrijorezi, cu atitudinea asta nenorocită faţă de bunurile altor oameni!

— Proprietatea e furt.

— Da, cum să nu! Adu-i numai pe poliţai şi încearcă să-i faci să judece aşa după ce reuşesc să se prindă ce vrei să zici. În ţara asta curcanii nu se joacă dacă e vorba de furt.

Curcanii nu se jucau cine ştie ce nici cu trupul bine hrănit al unei femei care se pare că fusese

ucisă, iar acum era îngropată sub zece metri şi douăzeci de tone de ciment cu solidificare rapidă. Barney furnizase informaţia cum că părea bine hrănită.

— Şi avea şi nişte sâni mari, explicase el în cursul prezentării celei de-a şaptea versiuni a ceea ce văzuse. Iar mâna asta i se întindea în sus.

— Da, bine. Ştim toate chestiile astea despre mână, zise inspectorul Flint. Am stabilit deja cum stau lucrurile cu ea, dar acum e prima dată când aminteşti de sâni.

— Păi, mi-a atras atenţia mâna, zise Barney. Vreau să zic că într-o situaţie de genul ăsta nu-ţi vine să te gândeşti la sâni.

Inspectorul se întoarse spre şeful de echipă.

— Dumneavoastră aţi remarcat sânii decedatei? îl chestiona el.

Dar şeful de echipă nu făcu altceva decât să dea din cap. Rămăsese fără grai.

— Aşadar, avem o femeie bine hrănită. Cam ce vârstă ai zice că avea?

Barney îşi scarpină gânditor bărbia.

— Nu era bătrână, zise el în cele din urmă. E clar că nu era bătrână.

— De douăzeci şi ceva de ani?

— S-ar putea.

— Sau de treizeci şi ceva?

Barney înălţă din umeri. Mai era ceva ce tot încerca să-şi amintească. Ceva ce la momentul respectiv i se păruse ciudat.

— Dar în mod cert nu de patruzeci şi.?

— Nu, zise Barney. Mai tânără.

O zise pe un ton oarecum ezitant.

— Nu eşti foarte exact, zise inspectorul.

— N-am ce face, îi replică plângăreţ Barney. Vezi o femeie undeva în fundul unui puţ imens şi gri, cu un val de ciment plescăind peste ea, şi zău că nu te-apuci s-o întrebi ce vârstă are!

— Aici ai dreptate. Înţeleg foarte bine, dar dacă ţi-ai putea da totuşi seama. Mai era ceva deosebit

la ea?

— Deosebit? Păi, era mâna aceea, ştiţi. Inspectorul Flint oftă.

— Vreau să zic ceva neobişnuit la felul în care arăta. De exemplu, culoarea părului. Ce culoare avea?

Lui Barney îi pică fisa.

— Ştiam eu că mai era ceva! zise el triumfător. Părul ei. Îi stătea strâmb.

— Ei, da, sigur că da! Cum altfel să-i stea? Nu arunci o femeie într-un puţ de zece metri fără să-i deranjezi freza în timpul acţiunii.

— Nu, nu era aşa. Îi stătea numai pe-o parte şi era turtit. Ca şi cum ar fi fost lovită.

— Probabil că a fost lovită. Dacă e adevărat ce mi-ai spus despre capacul de lemn, că era la locul lui, atunci femeia n-a coborât acolo din propria-i voinţă. Dar nu poţi totuşi să ne dai vreo informaţie precisă despre vârstă ei?

— Păi, ezită Barney, în unele privinţe arăta tânără, iar în altele nu. Asta e tot ce ştiu.

— În care privinţe? întrebă inspectorul, sperând din adâncurile inimii că Barney n-o să înceapă să-i zică iar despre mână.

— Ăăă. Picioarele nu păreau potrivite cu sânii, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

Inspectorul Flint nu înţelegea.

— Erau prea subţiri şi cumva boţite.

— Care erau aşa? Picioarele sau sânii?

— Picioarele, desigur, zise Barney. V-am spus că avea nişte sini superbi, mari şi.

— O să tratăm cazul ca pe o crimă, îi spuse inspectorul Flint directorului colegiului după zece minute.

Directorul stătea pe un scaun, în spatele biroului său, şi se gândea disperat la publicitatea negativă.

— Sunteţi absolut convins că nu există şanse să fi fost un accident?

— Dovezile strânse până în acest moment nu sugerează în niciun caz o moarte accidentală, îi

răspunse inspectorul. Oricum, n-o să fim absolut siguri în această privinţă până când nu reuşim să ajungem la cadavru şi mă tem că o să ne ia ceva timp.

— Timp? sări directorul. Vreţi să spuneţi că n-o s-o puteţi scoate în dimineaţa asta?

Inspectorul Flint clătină din cap.

— În niciun caz, domnule, zise el. Luăm în considerare două metode de a scoate cadavrul şi ambele ne vor cere câteva zile de muncă. Prima este să forăm cu perforatoarele prin ciment, iar cealaltă este să săpăm un alt puţ alături de gaura iniţială şi să încercăm să ajungem la cadavru dintr-o parte.

— Doamne Dumnezeule! exclamă directorul, uitându-se în calendar. Dar asta înseamnă că o să tot săpaţi acolo, afară, timp de câteva zile.

— Mă tem că nu există nici o altă soluţie. Oricine o fi aruncat-o acolo jos, a făcut o treabă de profesionist. Totuşi o să încercăm să fim cât mai discreţi posibil.

Uitându-se pe fereastră, directorul văzu patru maşini de poliţie, una de pompieri şi o dubă mare, albastră.

— E o întâmplare extrem de nefericită, murmură el.

— Crimele sunt întotdeauna aşa, zise inspectorul şi se ridică în picioare. Ţine de natura problemei. Între timp, noi o să sigilăm şantierul şi v-am fi recunoscători dacă o să colaboraţi cu noi.

— Cereţi-mi ce vreţi, zise directorul şi scăpă un oftat.

În cancelarie, prezenţa atâtor bărbaţi în uniformă care priveau ţintă într-o gaură de pilon provocă reacţii dintre cele mai diferite. La fel se întâmplă şi cu vreo doisprezece poliţişti care cercetau centimetru cu centimetru şantierul de construcţii, oprindu-se din când în când şi punând cu grijă în plicuri tot felul de lucruri, dar sosirea dubitei bleumarin a lămurit definitiv situaţia.

— Ăla e un centru criminalistic operativ mobil, explică Peter Fenwick. Se pare că un maniac a îngropat o femeie la baza unuia dintre stâlpii de-acolo.

Noua Stângă, care se adunase într-un colţ şi discuta despre posibilele implicaţii ale numărului atât de ridicat de porci paramilitari fascişti, lăsă să-i scape un oftat de regret nemartiric, dar continuă să-şi exprime îndoielile.

— Nu, pe cuvânt! zise Fenwick. L-am întrebat pe unul dintre ei ce fac aici. Am crezut că e cine ştie ce alarmă cu bombă.

Dr. Cox, şeful Catedrei de Ştiinţe, confirmă informaţia. Biroul lui dădea direct înspre puţ.

— E prea îngrozitor ca să contempli aşa ceva, murmură el. De fiecare dată când îmi ridic privirea, mă gândesc prin ce trebuie să fi trecut biata femeie.

— Ce credeţi că pun în plicurile alea? întrebă dr. Mayfield.

— Dovezi, zise dr. Board cu o satisfacţie evidentă. Fire de păr. Bucăţi de piele şi pete de sânge. Obişnuitele şi banalele rămăşiţe ale unei infracţiuni violente.

Dr. Cox se grăbi să iasă din încăpere, iar dr. Mayfield privi dezgustat.

— Ce revoltător! zise el. Nu s-ar putea să se fi făcut totuşi o greşeală? Vreau să zic, de ce-ar fi vrut cineva să ucidă o femeie aici?

Dr. Board sorbi din cafea şi se uită meditativ la colegul său.

— Pot să găsesc oricâte motive vrei, zise el voios. La cursurile mele de la seral am cel puţin douăsprezece femei pe care le-aş omorî cu plăcere în bătaie şi le-aş arunca în puţuri. Cum e, de exemplu, Sylvia Swansbeck.

— Oricine a făcut aşa ceva trebuie să fi ştiut că astăzi urma să se toarne beton în gaură, zise Fenwick. Mie mi se pare că e o treabă făcută de cineva din interior.

— Poate c-a fost unul dintre elevii noştri mai lipsiţi de simţ comunitar, sugeră dr. Board. Bănuiesc că n-au avut timp să verifice dacă nu lipseşte cineva dintre profesori.

— Probabil vom afla că povestea n-are nicio legătură cu Tehnicul, îl contrazise dr. Mayfield. Cine ştie ce maniac.

— Ei, să fim serioşi! Haideţi să spunem lucrurilor pe nume, îl întrerupse dr. Board. Oricine-ar fi. Este ucigaşul, a plănuit totul cu foarte mare grijă. Nu pot totuşi să pricep de ce n-a aruncat nişte pământ deasupra amărâtei ăleia de femei, ca să nu mai poată fi observată. Probabil că intenţiona s-o facă, dar a fost deranjat de ceva înainte să apuce să rezolve problema. Unul dintre acele mici accidente ale sorţii.

Aşezat în colţul cancelariei, Wilt bea cafea, conştient de faptul că era singura persoană care nu stătea cu privirea fixată pe fereastră. Ce dracu' să facă acum? O soluţie raţională ar fi fost să se ducă la poliţie şi să le explice că încercase să scape de o păpuşă gonflabilă pe care i-o dăduse cineva. Dar or să-l creadă oare? Dacă asta era tot ce se întâmplase, atunci de ce îmbrăcase păpuşa şi de ce îi pusese perucă? Şi de ce-o lăsase umflată? De ce n-o aruncase pur şi simplu la gunoi? Tocmai relua în minte argumentele pro şi contra, când şeful Catedrei de Inginerie intră şi anunţă că poliţia intenţiona să sape un alt puţ alături de primul, în loc să foreze direct prin ciment.

— Probabil că dacă intră din lateral, vor reuşi să vadă bucăţi din ea, explică el. Din câte se pare, femeia are un braţ înălţat în aer şi, cu tot cimentul ăla vărsat peste ea în groapă, există o a mia şansă ca braţul să fi fost presat pe marginea puţului. E o soluţie mult mai rapidă.

— Simt nevoia să spun că nu văd de ce-i nevoie de atâta grabă, zise dr Board. Eu aş fi fost de părere că femeia e destul de bine conservată în

cimentul ăla. Mumificată, dacă îmi permiteţi să spun aşa.

Wilt, rămas în colţul lui, se cam îndoia. Cu douăzeci de tone de ciment peste ea, chiar şi Judy, care fusese o păpuşă extrem de elastică, avea prea puţine şanse să reziste presiunii. Bărbatul era sigur că Judy trebuie să fi plesnit deja, la fel de sigur ca şi de faptul că doi şi cu doi fac patru, caz în care poliţia nu va găsi decât un braţ de plastic dezumflat al unei păpuşi. Greu de crezut că îşi vor bate capul să sape ca s-o scoată de-acolo.

— Şi mai e ceva, continuă şeful Catedrei de Inginerie. Dacă braţul îi iese în afară, vor putea să-i ia imediat amprentele.

Wilt zâmbi în sinea lui. Un lucru era cert: n-or să reuşească să găsească amprente la Judy. Apoi tânărul îşi termină cafeaua, înveselit, şi se duse la o clasă de secretare-şefe. Le găsi avide de veşti despre crimă.

— Credeţi că a fost o crimă sexuală? îl întrebă o blondă micuţă din primul rând de bănci în timp ce Wilt le înmânã exemplarele din Această insulă[8].

Tânărul profesor descoperise că secretarele-şefe erau atrase întotdeauna de capitolul „ „Vicisitudinile adolescenţei”. Avea ca subiecte sexul şi violenţa şi era depăşit de doisprezece ani, dar – la urma urmei – tot aşa erau şi secretarele-şefe. Azi nici nu mai aveau nevoie de carte.

— Eu nu cred c-a fost niciun fel de crimă, zise Wilt, aşezându-se la locul lui, la catedră.

— O, cum să nu fie! Doar au văzut acolo jos cadavrul unei femei, insistă micuţa blondă.

— Au crezut că au văzut acolo jos ceva care semăna cu un cadavru uman, zise Wilt. Asta nu înseamnă că şi era unul. Imaginaţia le joacă uneori feste oamenilor.

— Poliţia e de altă părere, zise o tânără masivă, al cărei tată era ceva important în City. E clar că sunt siguri, altfel de ce s-ar apuca să se zbată atâta? O dată a avut loc o crimă pe terenul nostru

de golf şi poliţia a găsit bucăţi din cadavru tăiate mărunt şi aruncate în obstacolul cu apă de la gaura 15. Stătuseră şase luni acolo. Cineva a lansat o minge în curba de la gaura 12 şi mingea s-a dus direct în lăculeţ. Mai întâi au scos din apă laba unui picior Era toată aflată şi înverzită.

O fată palidă din Wilstanton leşină în banca a treia. Până când Wilt o resuscită şi o duse la infirmerie, elevele ajunseseră la Crippen, Haigh şi Christie[9] Când Wilt intră iar în clasă, fetele discutau despre băile de acid.

— Şi n-au mai găsit din ea decât proteza dentară şi pietrele de la rinichi.

— Din câte se pare, ştii o grămadă de lucruri despre crime, îi spuse Wilt tinerei masive.

— Tata joacă golf cu şeful poliţiei, îi explică fata. Vine la noi la cină şi ne spune nişte poveşti super! El zice că ar trebui să se reintroducă pedeapsa cu spânzurătoarea.

— Sunt sigur că zice asta, comentă amar Wilt. Era ceva tipic pentru secretarele-şefe să aibă printre cunoştinţele lor şefi de poliţie care să vrea să reintroducă spânzurătoarea. Fetele de la clasa de secretare-şefe n-aveau în cap decât pe mami şi pe taţi şi poveşti de doi bani.

— Oricum, spânzuraţii nu suferă, zise tânăra cea masivă. Sir Frank zice că un călău bun poate să scoată un bărbat din celula condangaţilor, să-l ducă sub trapă, să-i pună laţul de gât şi să tragă de manetă în doar douăzeci de secunde.

— De ce să limităm un asemenea privilegiu doar la bărbaţi? întrebă Wilt răutăcios.

Clasa se uită la el, aruncându-i priviri încărcate de reproş.

— Oricum, la femei e diferit, zise fata cea masivă.

— De ce? întrebă imprudent Wilt.

— Păi, e mai lent.

John George Haigh şi-a împuşcat victima, pe Olive Durand-Deacon, în vârstă de 69 de ani, după

care a cufundat cadavrul într-o baie de acid. Bătrâna a fost identificată ulterior după proteza dentară. Ucigaşul a fost executat în 1949. Christie este Agatha Christie, faimoasa autoare de romane poliţiste, printre care şi Crima din Orient Express.

— Mai lent?

— Pe doamna Thompson[10] au trebuit s-o lege de un scaun, sări amabilă blonda. S-a purtat ruşinos.

— Trebuie să vă spun că judecăţile voastre mi se par ciudate, zise Wilt. O femeie care şi-a omorât soţul face în mod clar ceva ruşinos. Faptul că s-a opus cu atâta îndârjire când au venit s-o execute nu mi se pare deloc ruşinos. Mie mi se pare că.

— Nu-i vorba numai de asta, îl întrerupse tânăra aceea masivă, care nu putea fi abătută de la ale ei.

— De ce nu-i vorba? întrebă Wilt.

— La femei e mai lent. Şi trebuie să le dea nişte chiloţi impermeabili.

Wilt se holbă la ea, dezgustat.

— Ce să fie impermeabil? întrebă el reflex.

— Chiloţi impermeabili, repetă fata cea masivă.

— Doamne Dumnezeule! zise Wilt.

— Vedeţi, când ajung la capătul funiei, le cad măruntaiele, continuă tânăra, administrându-i lovitura de graţie.

Wilt o privi furios şi plecă din clasă, poticnindu-se în drum.

— Ce-i cu el? se miră fata. Ai crede că i-am zis cine ştie ce blestemăţie!

Ajuns pe coridor, Wilt se rezemă de perete şi i se făcu rău. Afurisitele astea de fete erau mai rele decât instalatorii de gaz. Cel puţin instalatorii nu intrau în asemenea detalii anatomice dezgustătoare şi, în plus, secretarele-şefe veneau toate din familii aşa-zis „respectabile”. Până ce Henry reuşi să simtă că şi-a revenit suficient ca să poată da iarăşi ochii cu ele, se termină şi ora. Wilt se întoarse iepureşte în clasă şi adună cărţile aduse.

— Numele de Wilt vă spune ceva? întrebă inspectorul. Henry Wilt?

— Wilt? repetă directorul-adjunct, care fusese însărcinat să discute cu poliţia, timp în care directorul colegiului îşi petrecea timpul într-un mod mult mai profitabil, probabil încercând să contracareze publicitatea negativă provocată de toată povestea asta oribilă. Păi da, sigur că-mi spune. Este unul dintre asistenţii noştri de la Studii Liberale. De ce? E vreo.?

— Dacă nu vă deranjează prea tare, domnule, am vrea să schimbăm câteva vorbe cu el. În particular.

— Dar Wilt e unul dintre cei mai inofensivi oameni din lume! zise directorul-adjunct. Sunt convins că n-are cum să vă ajute.

— S-ar putea să n-aibă, dar totuşi.

— Doar nu vreţi să sugeraţi, măcar pentru o clipă, că Henry Wilt ar avea ceva de-a face cu. Începu directorul-adjunct, dar apoi se opri şi studie expresia de pe chipul inspectorului.

Era una de o neutralitate rău-prevestitoare.

— Aş prefera să nu intru în amănunte, zise inspectorul Flint, şi am face mult mai bine dacă nu ne-am pripi cu concluziile.

Directorul-adjunct puse mâna pe telefon.

— Doriţi să vină până la. Ăăă. La dubită? întrebă el.

Inspectorul Flint clătină din cap.

— Am vrea ca totul să fie cât mai discret posibil. Mă întreb dacă mi-aţi putea pune la dispoziţie un birou gol.

— Există unul vizavi. Vă puteţi folosi de el.

Wilt tocmai se afla în sala de mese şi lua prânzul cu Peter Braintree, când secretara directorului-adjunct veni la el cu un mesaj.

— Nu se poate mai târziu? întrebă Wilt.

— Dânsul zice că este extrem de urgent.

— Probabil or să te anunţe că până la urmă te-au numit totuşi lector, îi zise vesel Braintree.

— Mă îndoiesc, aruncă Wilt şi ieşi posomorit din sala de mese, apucând-o în sus pe scări.

Avea el bănuiala oribilă că promovarea era ultimul lucru pentru care voia să-l vadă directorul-adjunct.

— Prin urmare, domnule, zise inspectorul după ce se aşezară amândoi în biroul oferit de director, eu mă numesc Flint. Inspectorul Flint de la Criminalistică. Iar dumneavoastră sunteţi domnul Wilt? Domnul Henry Wilt?

— Da, răspunse Wilt.

— Prin urmare, domnule Wilt, după cum probabil că v-aţi dat deja seama, noi investigăm moartea unei femei al cărei cadavru se presupune că s-ar afla amplasat la fundul uneia dintre puţurile de fundaţie făcute pentru noua clădire. Dar sunt sigur că ştiţi deja despre ce e vorba.

Wilt dădu din cap aprobator.

— Şi, desigur, suntem interesaţi de orice ne-ar putea fi de vreun folos. Mă întreb dacă n-aţi fi dispus să aruncaţi o privire asupra acestor notiţe.

Şi inspectorul îi înmână lui Wilt o bucăţică de hârtie. Pe ea era scris, ca titlu, „însemnări despre violenţa în familie şi destrămarea căsniciei”, iar dedesubt se înşirau câteva subtitluri:

1. Utilizarea tot mai frecventă a violenţei în spaţiul public în vederea atingerii unor scopuri politice.

A) Atentatele cu bombă.

B) Deturnările de avioane.

C) Răpirile de persoane.

D) Asasinatele.

2. Ineficienta metodelor de combatere a violenţei utilizate de poliţie.

A) Abordarea negativă. Poliţia nu e capabilă decât să reacţioneze la infracţiune după ce ea are loc.

B) Folosirea violenţei chiar de către poliţie.

C) Nivelul scăzut de inteligenţă al poliţistului mediu.

D) Utilizarea tot mai frecventă de către infractori a unor metode sofisticate, cum sunt tacticile diversioniste.

3) Influenţa mass media. Televizorul familiarizează în mod direct cu tehnicile criminale.

Şi mai erau multe. Mult mai multe. Wilt rămase cu privirea plecată pe foaie, presimţind osânda.

— Recunoaşteţi scrisul? îl întrebă inspectorul.

— Da! răspunse Wilt, adoptând mult prea devreme limbajul eliptic din boxa martorilor.

— Recunoaşteţi că dumneavoastră sunteţi cel care a scris aceste însemnări?

Inspectorul întinse mâna şi recupera notiţele.

— Da.

— Exprimă ele opinia dumneavoastră faţă de metodele poliţiei?

Wilt reuşi să se adune.

— Sunt nişte notiţe pe care le-am pregătit pentru cursul scurt din cadrul programului de pregătire teoretică a pompierilor aspiranţi, explică el. Erau doar nişte idei de bază. Ele urmau, desigur, să fie dezvoltate.

— Dar nu negaţi faptul că dumneavoastră le-aţi scris?

— Desigur că nu! Doar v-am spus că le-am scris eu, nu?

Inspectorul dădu din cap aprobator şi luă în mină o carte.

— Şi asta este tot a dumneavoastră? Wilt se uită la Casa umbrelor.

— Doar scrie pe ea, nu-i aşa? Inspectorul Flint deschise volumul şi se uită pe coperta interioară.

— Da, aşa-i, scrie! zise el, arătându-se uimit. Da, scrie!

Wilt îl fixă cu privirea. Nu avea niciun rost să se mai prefacă. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să rezolve povestea cât mai repede. Găsiseră afurisita asta de carte în coşul bicicletei, iar foile cu însemnările probabil că îi căzuseră din buzunar pe şantier.

— Uitaţi ce e, domnule inspector! zise el. Pot să vă explic totul. Adevărul e că de fapt totul e foarte simplu. Am intrat pe şantierul de construcţii.

Inspectorul se ridică în picioare.

— Domnule Wilt, dacă sunteţi hotărât să daţi o declaraţie, cred că ar trebui să vă avertizez mai întâi.

Wilt coborî până la centrul criminalistic operativ şi dădu o declaraţie în prezenţa unei stenografe de la poliţie. Drumul său înspre dubita bleumarin şi faptul că nu mai ieşi din ea au fost remarcate cu interes de către membrii corpului profesoral din clădirea Catedrei de Ştiinţe, de către elevii de la cantină şi de către douăzeci şi cinci de asistenţi asociaţi care se holbau de după ferestrele de la cancelarie.

9

— S-o ia dracu' de barcă! spuse Gaskell, care îngenunchease lângă motorul ambarcaţiunii şi era mânjit tot cu ulei. În mod normal, ai zice că măcar în monarhia asta a lor pretehnologică s-ar putea folosi un motor cum trebuie. Improvizaţia asta trebuie să fi fost făcută pentru Arca lui Noe!

— Arca, Arca barca, zise Sally. Şi las-o mai moale cu prostioarele antiregaliste. Eva e o reginofilă.

— O ce?

— O reginofilă. O monarhistă. Te-ai prins? Ea e regina stupului, aşa că nu fi antibritanic. N-am vrea să înceteze să facă treabă, aşa cum a făcut motorul. Poate că nu-i de vină nicio bielă.

— Măcar dacă aş reuşi să dau jos carcasa! zise Gaskell. Atunci mi-aş putea da seama.

— Şi la ce-ar folosi dacă ţi-ai da seama? întrebă Sally. O să cumperi alta?

Apoi intră în cabină, unde Eva se întreba ce-or să mănânce la masa de seară.

— Dragul de smolit tot mai cârpăceşte la motor. Zice că de vină e o bielă.

— O bielă?

— Una care leagă, draga mea. Ceva cu legatul.

— Ce leagă?

— Osul coapsei e legat de osul genunchiului. Biela e legată de piston şi, după cum ştie toată lumea, pistoanele sunt simboluri ale penisului, înlocuitorul mecanizat al masculului pentru sex. Sindromul motorului exterior. Numai că, accidental, ăsta de-aici e interior, adică nu-i cad niciodată coaiele. Zău, Gaskell e aşa de retardat!

— Eu, una, pe cuvânt că nu mă pricep, zise Eva.

Sally se întinse pe spate într-unul din paturile înguste şi-şi aprinse o ţigară.

— Vezi, de-aia îmi place mie de tine, Eva. Tu nu te pricepi. Ignoranţa înseamnă fericire, draga mea! Eu mi-am pierdut-o pe-a mea când aveam paisprezece ani.

Eva clătină din cap.

— Bărbaţii! zise ea dezaprobatoare.

— Era destul de bătrân ca să-mi fie bunic, îi spuse Sally. De fapt, chiar îmi era bunic.

— O, nu! Ce îngrozitor!

— Nu chiar, spuse Sally, râzând. Era artist. Avea barbă. Bluza de lucru îi mirosea a vopsea şi avea un atelier şi voia să picteze un nud de-al meu. Eram aşa de pură în vremurile acelea! M-a pus să mă întind pe canapeaua lui şi mi-a aranjat picioarele. Întotdeauna îmi aranja picioarele şi după aceea se dădea câţiva paşi în spate ca să mă privească şi mă picta. Şi apoi într-o zi, când eu stăteam întinsă, a venit lângă mine şi mi-a îndoit picioarele şi m-a sărutat şi după aceea era deasupra mea şi bluza i se ridicase şi.

Eva stătea jos şi asculta fascinată. Putea să vizualizeze scena cu atâta claritate – chiar şi mirosul de vopsea din atelier, şi pensulele. Sally avusese o viaţă atât de incitantă, atât de plină de evenimente şi atât de romantică, deşi într-un mod destul de tragic. Eva încercă să-şi aducă aminte de viaţa ei de la paisprezece ani, când nici măcar nu se întâlnea cu băieţi, pe când uită-te la Sally, care

se întinsese pe o canapea, într-un atelier de pictură, cu un artist renumit.

— Dar te-a violat! zise ea în cele din urmă. De ce n-ai anunţat poliţia?

— Poliţia? Nu înţelegi. Învăţam la şcoala mea îngrozitor de exclusivistă. M-ar fi expediat acasă. Era o şcoală progresistă şi tot ce vrei, dar n-ar fi trebuit să ies în oraş şi să mă las pictată de artistul ăla, iar părinţii mei nu mi-ar fi iertat-o niciodată. Erau atât de severi!

Sally oftă, copleşită de greutăţile copilăriei sale complet imaginare.

— Aşa că acum poţi să-ţi dai seama de ce mi-e aşa de frică să nu fiu rănită de bărbaţi. Odată ce-ai fost violată, ştii ce înseamnă agresiunea falică.

— Presupun că da, zise Eva, oarecum confuză în privinţa înţelesului agresiunii falice.

— Ai şi o perspectivă diferită asupra lumii. Cum zice G, nimic nu-i bun şi nimic nu-i rău. Pur şi simplu este.

— Am fost o dată la un curs despre budism, zise Eva, şi exact aşa spunea şi domnul Podgett. El zicea că.

— Filosofia zen e complet greşită. Adică faza aia că doar stai şi-aştepţi. E pasivă. Trebuie să influenţezi lucrurile. Dacă stai şi-aştepţi prea mult, eşti mort. Vine cineva şi te calcă-n picioare. Trebuie să influenţezi lucrurile în aşa fel încât să evolueze în sensul pe care-l vrei tu şi nimeni altcineva.

— Nu mi se pare ceva prea sociabil, spuse Eva. Vreau să spun că dacă am face toţi şi tot timpul numai ce vrem, n-ar fi foarte plăcut pentru ceilalţi.

— Ceilalţi sunt infernul, zise Sally. Aşa a spus Sartre şi el ştia mai bine. E bine să faci numai ce vrei şi fără nicio reţinere morală. După cum zice G, şobolanii sunt paradigma. Tu crezi că şobolanii se-nvârt prin lume şi se gândesc ce-ar fi mai bine pentru ceilalţi?

— Păi, nu, presupun că nu fac aşa ceva, zise Eva.

— Exact. Şobolanii nu sunt etici. În niciun caz. Ei doar acţionează. Nu se lasă prostiţi de gândire.

— Dar tu crezi că şobolanii pot să gândească? întrebă Eva, de-acum implicată cu totul în problemele psihologiei rozătoarelor.

— Sigur că nu. Şobolanii doar fiinţează. La şobolani nu-i niciun fel de Schadenfreude.

— Ce-i aia Schadenfreude?

— Vărul primar al lui Weltschmerz, zise Sally, stingându-şi ţigara în scrumieră. Prin urmare, putem face cu toţii orice vrem şi oricând vrem s-o facem. Ăsta-i mesajul. Dar numai oamenii de genul lui G ajung să ştie care-i gândacu' care umblă după bălegar.

— Cară gândacu'? se miră Eva.

— Ei trebuie să ştie cum funcţionează fiecare lucru. Oamenii de ştiinţă. Lawrence avea dreptate. G e tot numai cap, fără niciun pic de trup.

— Şi Henry e un pic cam tot aşa, spuse Eva. Tot timpul citeşte sau vorbeşte despre cărţi. Eu i-am spus că habar n-are cum arată lumea adevărată.

În centrul criminalistic operativ mobil, Wilt tocmai învăţa cum arată lumea adevărată. Stătea în faţa inspectorului Flint, al cărui chip etala o neîncredere tot mai sporită.

— Ei, acum să reluăm toată povestea, zise inspectorul. Dumneata zici că de fapt ceea ce au văzut oamenii aceia în fundul puţului era în realitate o păpuşă gonflabilă din plastic şi cu vagin.

— Vaginul n-are nicio relevanţă, zise Wilt, apelând la rezervele sale de retorică minimalizatoare.

— Poate că nu, poate că da, zise inspectorul. Cele mai multe păpuşi n-au aşa ceva, dar. În ordine, hai să zicem că trecem peste asta. Eu vreau să ajung la ideea că dumneata eşti absolut sigur că

acolo jos nu se găseşte nicio fiinţă umană vie, una veritabilă.

— Sunt absolut sigur, zise Wilt. Şi chiar dacă ar fi vreuna, e greu de crezut că la ora actuală ar mai fi vie.

Inspectorul îl studie într-un mod dezagreabil.

— N-am nevoie să-mi explici dumneata asta! zise el. Dacă ar fi existat cea mai vagă posibilitate ca făptura aia sau orice-ar fi acolo jos să fie în viaţă, n-aş mai sta aici, cu dumneata, nu crezi?

— Ba da, zise Wilt.

— Exact. Aşadar, acum ajungem la următoarea problemă. Cum se face că lucrul pe care l-au văzut oamenii aceia – ei zic că o femeie, dumneata zici că o păpuşă. Cum se face că lucrul ăla era îmbrăcat, avea păr şi chiar – lucru cu totul extraordinar – avea ţeasta turtită şi o mână ridicată în aer?

— Aşa a căzut, zise Wilt. Presupun că braţul i s-a prins într-o margine şi a rămas ridicat.

— Şi ţeasta turtită?

— Păi. Adevărul e că am aruncat o bucată de lut peste ea, recunoscu Wilt. Aşa s-ar explica totul.

— I-aţi aruncat cu o bucată de lut în cap?

— Exact asta am spus, îl aprobă Wilt.

— Ştiu ce-aţi spus. Ce vreau eu să ştiu e de ce v-aţi simţit obligat să aruncaţi o bucată de lut în capul unei păpuşi gonflabile care, din câte-am înţeles, nu v-a făcut niciodată vreun rău.

Wilt ezită. Blestemata aia de păpuşă îi făcuse, într-un fel sau altul, extrem de mult rău, dar acum nu părea cel mai potrivit moment să intre în detalii.

— Sincer să fiu, nu ştiu, zise el în cele din urmă. M-am gândit pur şi simplu că poate ar ajuta.

— Ar ajuta la ce?

— Ar ajuta la. Nu ştiu. Am făcut-o şi gata. În momentele alea eram băut.

— În ordine. O să revenim la asta imediat. Dar mai e o întrebare la care nu mi-aţi răspuns. Dacă era o păpuşă, de ce era îmbrăcată?

Wilt se uită disperat prin interiorul dubitei şi întâlni ochii poliţistei stenografe. Ochii aceia aveau o privire care nu inspira încredere. Să mai vorbeşti de lipsa suspendării neîncrederii.

— N-o să mă credeţi dacă vă spun, zise Wilt. Inspectorul se uită la el şi îşi aprinse o ţigară.

— Ei?

— Adevărul e că eu am îmbrăcat-o, zise Wilt, foindu-se stânjenit.

— Dumneata ai îmbrăcat-o?

— Da, întări Wilt.

— Şi aş putea îndrăzni să vă întreb ce scop aveaţi în minte atunci când aţi îmbrăcat-o?

— Nu ştiu precis. Inspectorul oftă semnificativ.

— În ordine. Haideţi să recapitulăm totul de la început. Avem aşadar o păpuşă cu vagin, pe care dumneata ai îmbrăcat-o, ai adus-o până aici în toiul nopţii şi ai plasat-o pe fundul unei gropi de zece metri, după care i-ai aruncat bucăţi de lut în cap. Aşa sună ceea ce mi-ai spus?

— Da, zise Wilt.

— Nu aţi prefera să economisiţi o mare cantitate din timpul fiecărei persoane interesate şi să vă deranjaţi să recunoaşteţi aici şi acum că lucrul care la ora actuală se odihneşte – să sperăm că în pace – sub douăzeci de tone de ciment, pe fundul acelui puţ, este cadavrul unei femei ucise?

— Nu, zise Wilt. Nu prefer în niciun caz aşa ceva.

Inspectorul Flint oftă iarăşi.

— Să ştiţi că avem de gând să săpăm până o să găsim toate dedesubturile poveştii, zise el. Probabil o să ne ceară ceva timp şi destule cheltuieli şi Dumnezeu ştie că o să ne ceară şi destulă răbdare, dar până la urmă, când o să ajungem acolo jos.

— O să găsiţi o păpuşă gonflabilă, zise Wilt.

— Cu vagin?

— Cu vagin.

În cancelarie, Pater Braintree pleda cu îndârjire pentru nevinovăţia lui Wilt.

— Ascultaţi-mă pe mine. În ultimii şapte ani, l-am cunoscut pe Henry bine de tot şi, indiferent ce s-a întâmplat, vă spun că el n-are niciun fel de legătură cu asta.

Domnul Morris, şeful Catedrei de Studii Liberale, se uită sceptic pe fereastră.

— Îl ţin acolo, înăuntru, de la două şi zece, zise el. Asta înseamnă patru ore. N-ar fi făcut aşa ceva dacă n-ar crede că Wilt are o oarecare legătură cu femeia moartă.

— Pot să creadă ei ce vor. Eu îl ştiu pe Henry! Chiar dacă amărâtul de el ar vrea s-o facă, nu e în stare să omoare pe nimeni.

— L-a trosnit totuşi marţi pe elevul din clasa de Tipografi. Asta dovedeşte că e capabil de acte de violenţă iraţională.

— Greşiţi din nou. Tipograful l-a trosnit pe el, zise Braintree.

— Dar abia după ce Wilt l-a numit căcăcios mic şi-mpuţit, observă domnul Morris. Oricine intră la anul III Tipografi şi îi spune aşa ceva unuia dintre ei are nevoie de un control la cap. Ştiţi că l-au ucis pe bătrânul Pinkerton, bietul de el! S-a sufocat cu gaz la el în maşină.

— Dacă tot veni vorba, e al dracului de limpede că au încercat să-l omoare şi pe bietul Henry!

— Desigur. S-ar putea ca lovitura aia să-i fi afectat creierul, spuse domnul Morris cu o satisfacţie mohorâtă. Contuziile cerebrale pot în mod ciudat caracterul unui om. Îl transformă peste noapte dintr-un tip simpatic, drăguţ şi inofensiv, cum e Wilt, într-un maniac ucigaş care o ia razna brusc. S-au văzut şi lucruri mai ciudate decât ăsta.

— Îmi permit să zic că Henry te-ar aproba primul, spuse Braintree. Nu cred că e foarte plăcut să stai în dubita aia şi să fii interogat de poliţişti. Mă întreb ce-i fac.

— Îi pun doar nişte întrebări. Chestii de genul „Cum vă înţelegeţi cu soţia dumneavoastră?” şi „Puteţi să ne spuneţi tot ce-aţi făcut sâmbătă noaptea?” încep cu întrebări inofensive şi mai târziu ajung, încet-încet, şi la chestiile mai dure.

Aşezat pe scaun, Peter Braintree tăcu îngrozit. Eva. Uitase complet de ea, iar în ceea ce privea noaptea de sâmbătă, ştia cu exactitate ce-i spusese Henry că făcuse înainte să apară în pragul uşii lui, plin de noroi şi palid ca un mort.

— Eu nu zic decât că mi se pare foarte ciudat să găsească un cadavru pe fundul unui puţ umplut cu ciment şi, până să apuci să-ţi dai seama, îi vezi că-l duc pe Wilt în centrul ăla criminalistic mobil şi-l interoghează, spuse domnul Morris. Foarte-foarte ciudat, într-adevăr. N-aş vrea să fiu în pielea lui.

Apoi se ridică şi părăsi cancelaria. Peter Braintree rămase pe scaun şi se întrebă dacă n-ar putea face ceva, cum ar fi să telefoneze după un avocat şi să-i ceară să vină până aici ca să stea de vorbă cu Henry. Părea puţin cam prematur, iar Henry probabil că putea să ceară el însuşi să consulte un avocat dacă voia unul.

Inspectorul Flint îşi mai aprinse o ţigară, cu un aer de indiferenţă ameninţătoare.

— Cât de bine vă înţelegeţi cu soţia dumneavoastră? întrebă el.

Wilt ezită.

— Destul de bine, spuse apoi.

— Doar destul de bine? Nu mai mult de-atât?

— Ne înţelegem ca lumea, zise Wilt, conştient că tocmai făcuse o greşeală.

— Înţeleg. Şi presupun că ea ar putea să certifice povestea dumneavoastră despre păpuşa asta gonflabilă.

— Să o certifice?

— Adică faptul că v-aţi făcut un obicei din a o îmbrăca şi că aţi continuat s-o faceţi.

— Nu mi-am făcut niciun obicei din nimic de genul ăsta! sări indignat Wilt.

— Eu doar vă întrebam. Dumneavoastră aţi menţionat prima dată faptul că păpuşa avea vagin. Mi-aţi transmis informaţia în mod voluntar, iar eu, cum era şi normal, am presupus.

— Ce-aţi presupus?! sări Wilt. N-aveţi niciun drept să.

— Domnule Wilt, spuse inspectorul, puneţi-vă şi dumneavoastră în locul meu. Cercetez un caz de posibilă crimă, iar un bărbat vine şi-mi spune că lucrul pe care doi martori oculari l-au descris drept cadavrul unei femei bine hrănite de treizeci şi ceva de ani.

— De treizeci şi ceva de ani? Păpuşile nu au vârstă! Dacă afurisita aia de păpuşa era mai veche de şase luni.

— Vă rog, domnule Wilt, daţi-mi voie să continuu. După cum spuneam, la prima vedere avem un caz de crimă, iar dumneavoastră înşivă aţi recunoscut că aţi aruncat în puţul acela o păpuşă cu vagin. Şi-acum spuneţi-mi, dacă aţi fi în locul meu, ce fel de deducţie aţi extrage de aici?

Wilt încercă să se gândească la vreo interpretare complet nevinovată, dar nu reuşi.

— N-aţi recunoaşte primul că totul pare puţin cam straniu?

Wilt dădu din cap că da. Părea înfiorător de straniu.

— Exact, continuă inspectorul. Acum, dacă ne oprim la cea mai simpatică interpretare posibilă a acţiunilor dumneavoastră şi în special la felul în care aţi subliniat că păpuşa aceea are vagin.

— N-am subliniat aşa ceva! Doar am menţionat blestematul ăla de detaliu ca să sugerez că este extraordinar de asemănătoare cu o fiinţă umană. N-am sugerat că mi-am făcut un obicei din.

Aici Wilt se opri şi se uită amărât în podea.

— Continuaţi, domnule Wilt, nu vă opriţi chiar acum. Adesea vorbitul ajută.

Wilt se holbă furios la inspectorul Flint. Discuţia cu el nu-l ajuta niciun strop.

— Dacă vreţi să sugeraţi că viaţa mea sexuală se reduce la copularea cu o afurisită de păpuşă gonflabilă îmbrăcată în hainele nevestei mele.

— Ia staţi puţin! sări inspectorul, stingându-şi ţigara cu un gest sugestiv. Aha, iată că am mai progresat cu un pas. Aşadar, recunoaşteţi că, indiferent ce e acolo, pe fundul puţului, poartă hainele soţiei dumneavoastră?

— Da, zise nefericit Wilt.

Inspectorul Flint se ridică în picioare.

— Cred că a cam venit vremea să mergem cu toţii şi să stăm un pic de vorbă cu doamna Wilt, zise el. Aş vrea să aud ce are ea de zis despre ciudatele dumneavoastră obiceiuri.

— Mă tem că s-ar putea să fie un pic cam dificil, zise Wilt.

— Dificil?

— Da. Ăăă, vedeţi dumneavoastră, problema e că e plecată.

— Plecată? întrebă inspectorul. V-am auzit oare spunând că doamna Wilt e plecată?

— Da.

— Şi unde e plecată doamna Wilt?

— Tocmai aici e problema. Nu ştiu.

— Nu ştiţi?

— Nu, pe cuvântul meu că nu ştiu, zise Wilt.

— Nu v-a spus şi dumneavoastră unde pleacă?

— Nu. Pur şi simplu când m-am întors acasă, ea nu mai era acolo.

— Nu v-a lăsat niciun bileţel sau ceva de genul ăsta?

— Ba da, răspunse Wilt. Adevărul e că mi-a lăsat un bilet.

— Corect. Aşadar, haideţi să mergem până la dumneavoastră acasă şi să aruncăm o privire la biletul acela.

— Mă tem că aşa ceva nu e posibil, zise Wilt. Am scăpat de el.

— Aţi scăpat de el? întrebă inspectorul. Aţi scăpat de el? Cum?

Wilt se uită jalnic într-o parte, la poliţista stenografă, şi apoi zise:

— Ca să fiu sincer, m-am şters la fund cu el.

Inspectorul Flint se holbă demonic la Wilt.

— Ce aţi făcut?

— Păi. Vedeţi, rămăsesem fără hârtie igienică în baie, aşa că.

Wilt se opri. Inspectorul îşi aprinse încă o ţigară. Mâinile îi tremurau, iar în ochii lui se distingea o privire distantă, care sugera că tocmai contemplase adâncul unui hău înfricoşător.

— Domnule Wilt, spuse el când reuşi să-şi revină în fire, eu mă consider un om tolerant în limite rezonabile – un om răbdător şi uman, dar dacă vă aşteptaţi să cred într-adevăr măcar o vorbă din revoltătoarea dumneavoastră istorisire, trebuie să fiţi nebun. Mai întâi îmi spuneţi că aţi aruncat păpuşa în puţul acela. Apoi recunoaşteţi că era îmbrăcată cu hainele soţiei dumneavoastră. Acum îmi spuneţi că soţia dumneavoastră e plecată şi că nu v-a spus unde are de gând să plece, iar în cele din urmă, ca să le pună capac la toate, aveţi îndrăzneala să-mi spuneţi în faţă că v-aţi şters la fund cu singura dovadă solidă care v-ar fi putut susţine declaraţia.

— Dar exact asta am făcut! protestă Wilt.

— Rahat! zbieră inspectorul. Dumneata şi cu mine ştim amândoi unde e plecată doamna Wilt şi nu mai are niciun rost să ne prefacem că n-am şti. E acolo, jos, pe fundul blestematei ăleia de gropi, iar dumneata ai aruncat-o acolo.

— Mă arestaţi? îl întrebă Wilt în timp ce traversau într-un grup compact drumul, îndreptându-se spre maşina poliţiei.

— Nu, răspunse inspectorul Flint. Dumneavoastră nu faceţi altceva decât să ajutaţi poliţia la investigaţii. O să se dea diseară la ştiri.

— Dragul meu Braintree, desigur că o să facem tot ce ne stă în puteri, zise directorul-adjunct. Wilt a fost dintotdeauna un membru de încredere al

cancelariei noastre şi aici se face în mod evident o greşeală îngrozitoare. Sunt sigur că nu-i cazul să-ţi faci griji. Toată povestea se va lămuri de la sine în scurtă vreme.

— Sper să aveţi dreptate, zise Braintree, dar mai există nişte factori care complică lucrurile, în primul rând, Eva.

— Eva? Doamna Wilt? Doar nu sugerezi.?

— Eu nu sugerez nimic. Ce vreau eu să zic e că. Ăăă. Ei bine, a plecat de-acasă. L-a părăsit pe Henry vinerea trecută.

— Doamna Wilt a plecat. Ei, oricum eu de-abia o cunoşteam – bineînţeles, mai mult după reputaţie. Nu-i ea femeia care, acum câţiva ani, i-a rupt clavicula domnului Lockyer în timpul unor cursuri de judo la seral?

— E chiar Eva, zise Braintree.

— Nu prea pare genul de femeie care i-ar da voie lui Wilt s-o arunce.

— Nici nu este, zise repede Braintree. Dacă e să fie cineva omorât în familia Wilt, acela nu poate fi decât Henry. Cred că poliţia ar trebui să afle informaţia asta.

Cei doi au fost întrerupţi de directorul colegiului, care intră cu un exemplar din ziarul de seară.

— Presupun că aţi văzut asta, zise el, fluturându-le cătrănit ziarul. E absolut îngrozitor!

Puse ziarul pe catedră şi le arătă titlurile scrise mare, cu aldine:

FEMEIE UCISĂ ŞI ÎNGROPATĂ ÎN CIMENT LA COLEGIUL TEHNIC. UN ASISTENT AJUTĂ POLIŢIA.

— O, Doamne! zise directorul-adjunct. O, Doamne! Ce ghinion uriaş! Nici nu putea pica într-un moment mai prost ca acum!

— N-ar fi trebuit să pice deloc! aruncă aspru directorul. Iar asta nici măcar nu-i tot. Deja am primit vreo şase telefoane de la părinţi care vor să ştie dacă avem obiceiul să angajăm ucigaşi printre

membrii personalului cu normă întreagă. Oricum, cine-i tipul ăsta, Wilt?

— E de la Studii Liberale, zise directorul-adjunct. E la noi de zece ani.

— Studii Liberale. Trebuia să bănuiesc. Dacă nu sunt poeţi rataţi, atunci sunt maoişti sau. Nu ştiu de unde dracu' îi tot găseşte Morris! Iar acum ne-am procopsit cu un afurisit de criminal. Dumnezeu ştie ce-o să pot spune diseară în faţa Comitetului pentru Educaţie. Au convocat o şedinţă de urgenţă la ora opt.

— Mă simt obligat să spun că nu accept ca Wilt să fie numit criminal, zise cu loialitate Braintree. Nimic nu sugerează că ar fi omorât pe cineva.

Directorul îl studie câteva clipe, după care îşi întoarse privirea spre titlurile ziarului.

— Domnule Braintree, când cineva ajută poliţia în investigaţiile legate de o crimă, poate că nu s-a dovedit faptul că el e criminalul, dar sugestia respectivă există.

— În mod sigur, toată povestea n-o să ne ajute în faţa celor de la CNAA să ne obţinem dubla atestare, interveni plin de tact directorul-adjunct. Vineri avem programată o vizită din partea Comitetului de Control.

— Din câte m-au informat cei de la poliţie, n-o să ne ajute nici să ne ridicăm noul corp de clădire al administraţiei, comentă directorul. Mi s-a spus că o să le ia cel puţin trei zile ca să sape până la fundul puţului ăluia, iar după aceea vor fi nevoiţi să foreze ca să spargă betonul şi să scoată cadavrul. Asta înseamnă că vor trebui să mai scoată unul dintre piloni, iar noi suntem deja în întârziere, ba chiar destul de mult, şi jumătate din buget s-a şi dus. De ce Dumnezeu n-a putut omul ăsta să-şi aleagă un alt loc în care să scape de afurisita aia de nevastă-sa?

— Nu cred că. Începu Braintree.

— Mă doare-n cot de ce crezi dumneata! îl repezi directorul. Eu îţi spun doar ce crede poliţia.

Braintree îi lăsă să se ciorovăiască şi încercă să se gândească la unele metode şi căi de contracarare a publicităţii negative pe care cazul de omucidere o crease deja în jurul Colegiului Tehnic. Coborî până la Catedra de Studii Liberale şi îl găsi pe domnul Morris cuprins de un acces de disperare. Încerca să găsească profesori care să suplinească toate orele lui Wilt.

— Dar probabil că mâine dimineaţă Wilt o să revină, zise Braintree.

— Pe dracu' o să revină! îl contrazise domnul Morris. Când ăştia de la poliţie te iau aşa, te ţin mult şi bine. Ţine minte ce-ţi zic eu acum! Poate că poliţia mai face şi greşeli, nu zic nu, dar când acţionează atât de rapid, înseamnă că sunt ei siguri de ceva. Ştii, mie oricum mi s-a părut că Wilt e puţin cam ciudat.

— Ciudat? Tocmai vin din biroul directorului-adjunct. Ar trebui să auzi ce părere are directorul despre cei de la Studii Liberale.

— Iisuse, mie-mi spui? comentă domnul Morris.

— Dar, la urma urmei, ce-i ciudat la Wilt?

— E prea blând şi prea moale pentru gustul meu. Uită-te la stilul în care a acceptat să rămână asistent de gradul doi în toţi anii ăştia!

— Nu se poate spune că e vina lui.

— Sigur că nu e vina lui. Dar nu trebuia decât să amenințe că-şi dă demisia şi pleacă altundeva şi l-am fi promovat cât ai zice peşte. E singura metodă să răzbeşti în locul ăsta. Să-ţi faci simţită prezenţa.

— Din câte se pare, şi-o face simţită acum, zise Braintree. Directorul deja îl învinovăţeşte pentru că a dat peste cap calendarul construcţiei la noul sediu al administraţiei şi dacă nu reuşim să obţinem dubla atestare de la CNAA, ca să putem acorda licenţe şi pe ştiinţe reale, şi pe umane, Henry o să devină ţapul ispăşitor. E deja foarte grav. Eva ar fi trebuit să aibă mai multă minte şi să nu-l părăsească.

Domnul Morris adoptă o poziţie mult mai sumbră.

— Ar fi avut al dracului de multă minte dacă l-ar fi părăsit pe idiot înainte ca ăstuia să-i vină în cap s-o bată pân-o omoară şi dup-aia s-o arunce în nenorocitul ăla de puţ! Acum eu pe cine dracu' aş putea să conving să ia mâine anul I Instalatori de Gaz?

10

Pe Parkview Avenue, la numărul 34, Wilt stătea pe un scaun din bucătărie împreună cu Clem, în timp ce poliţiştii de la Criminalistică îi întorceau pe dos locuinţa.

— Aici n-o să găsiţi nimic incriminator, îi spuse el inspectorului Flint.

— Nu-ţi bate capul cu ce-o să găsim. Aruncăm şi noi o privire, atâta tot.

Apoi inspectorul îi trimise pe poliţişti la etaj ca să examineze hainele doamnei Wilt sau ce-a mai rămas din ele.

— Dacă l-ar fi părăsit, şi-ar fi cărat cu ea jumătate din garderobă, zise el. Mă pricep la femei. Pe de altă parte, dacă trebuie să ţină în spinare douăzeci de tone de ciment rapid, o să-i trebuiască mult mai mult decât hainele de pe ea.

Se descoperi că garderoba Evei era foarte bine aprovizionată. Până şi Wilt se văzu nevoit să admită că femeia nu-şi luase prea multe cu ea.

— Ce purta când aţi văzut-o ultima dată? întrebă inspectorul.

— O pijama de plajă limonie.

— Ce limonie?

— Pijamaua, zise Wilt, suplimentând lista de dovezi acuzatoare găsite împotriva lui.

Inspectorul îşi notă detaliul în carneţelul lui.

— În pat, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Wilt. Acasă la familia Pringsheim.

— Familia Pringsheim? Şi cine ar fi, mă rog, aceşti Pringsheim?

— Americanii despre care v-am spus, care locuiesc pe Rossiter Grove.

— Nu mi-aţi pomenit de niciun american, zise inspectorul.

— Îmi pare rău. Mi s-a părut c-am făcut-o. Încep să încurc lucrurile. Eva a plecat cu ei.

— A, chiar a plecat? Şi presupun c-o să descoperim că nici ei nu sunt acasă?

— Aproape sigur, spuse Wilt. Vreau să spun că dacă ea a plecat cu ei, trebuie să fi plecat şi ei, iar dacă nu e cu ei, nu-mi pot imagina unde să se fi dus.

— Eu pot, zise inspectorul, uitându-se cu un interes îngreţoşat la pata de pe cearşaful pe care îl descoperise unul dintre poliţişti în coşul cu lenjerie murdară.

Când părăsiră casa, dovezile acuzatoare constau într-un cearşaf, un cordon de la un halat de casă vechi, care se strecurase în mod misterios în pod, un satâr pe care Wilt îl folosise o dată ca să deschidă capacul unei cutii cu miniu şi o seringă hipodermică pe care Eva o luase de la veterinar ca să-şi ude cu maximă precizie cactuşii în faza când se apucase de creşterea plantelor de interior. Mai era şi un flacon de tablete fără nicio inscripţie pe el.

— De unde dracu’ să ştiu eu ce sunt? întrebase Wilt când i se pusese în faţă flaconul. Probabil că aspirine. Şi, oricum, flaconul e plin.

— Puneţi-l împreună cu celelalte probe, spuse inspectorul.

Wilt se uită la cutia cu probe.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce credeţi că am făcut cu ea? Am otrăvit-o, am strangulat-o, am făcut-o bucăţi-bucăţele cu satirul şi dup-aia am injectat-o cu Biofood?

— Ce-i aia Biofood? întrebă inspectorul Flint, brusc interesat.

— E chestia cu care hrăneşti plantele, zise Wilt. Sticla e pe pervazul ferestrei.

Inspectorul puse în cutia cu probe şi sticla de Biofood.

— Ştim ce-aţi făcut cu ea, domnule Wilt, zise el. Ce ne interesează pe noi e cum aţi făcut-o.

Ieşiră cu toţii la maşina poliţiei, cu care merseră apoi până la casa familiei Pringsheim din Rossiter Gr ove.

— Dumneata rămâi acolo, în maşină, cu sergentul nostru, iar eu o să mă duc să văd dacă sunt acasă, zise inspectorul Flint şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

Wilt se uită cum inspectorul sună la sonerie. Sună o dată şi încă o dată. Bătu şi cu ciocănelul de pe uşă şi în cele din urmă intră prin poarta pe care scria „Intrarea furnizorilor" şi se duse la uşa de la bucătărie. După un minut se întoarse şi începu să bâjbâie ceva pe la aparatul de radio din maşină.

— De data asta ai nimerit-o la tanc, Wilt, îi aruncă el. Sunt plecaţi. Locul pare distrus de un bombardament. Arată de parcă ăştia ar fi făcut o orgie. Scoateţi-l din maşină.

Cei doi poliţişti îl apucară pe Wilt – care nu mai era domnul Wilt, ci un simplu Wilt, unul conştient de acest fapt – şi îl scoaseră din maşină, după care inspectorul sună la secţia de poliţie din Fenland şi vorbi cu o grabă sinistră despre mandate de arestare şi despre nevoia de a i se trimite ceva gen „brigada D de sus". Wilt rămase pe aleea de pe Rossiter Grove, numărul 12, şi se întrebă ce Dumnezeu se întâmplă cu el. Ordinea lucrurilor de care ajunsese să depindă existenţa lui se destrăma în jur.

— O să mergem la intrarea din spate, zise inspectorul. Ceva nu-mi miroase a bine.

O porniră pe cărarea care ducea la uşa bucătăriei şi ocoliră grădina din spatele casei. Wilt reuşi să vadă ce voise să spună inspectorul când pomenise de bombardament. Grădina nu arăta deloc bine. O mulţime de farfurii de carton erau împrăştiate pe gazon sau, purtate de vânt, se rostogoliseră prin

grădină în tufele de caprifoi sau se cocoţaseră pe trandafiri, în timp ce altă mulţime, de data aceasta formată din pahare de carton – unele strivite, altele încă pline cu trosneala Pringsheim şi cu apă de ploaie – maculau solul. Dar obiectele care îi dădeau locului aerul de mizerie macabră erau burgerii cu carne de vită. Erau împrăştiaţi pretutindeni pe gazon şi zăceau mânjiţi de salată de morcovi şi varză, aşa că Wilt dădu câteva clipe în mintea lui Clem.

— Câinele se întoarce la voma lui, zise inspectorul Flint, citindu-i în mod evident gândurile.

Traversară terasa, ajunseră la fereastra salonului şi se zgâiră prin ea. Dacă grădina arăta rău, interiorul arăta dezastruos.

— Sparge un ochi de la fereastra bucătăriei şi deschide-ne să intrăm, îi spuse inspectorul celui mai înalt din cei doi poliţişti.

O clipă mai târziu fereastra salonului alunecă uşor într-o parte şi intrară cu toţii în casă.

— N-a fost nevoie de o pătrundere în forţă, zise poliţistul. Uşa din spate era descuiată şi fereastra la fel. Probabil că au plecat al dracului de repede.

Inspectorul se uită roată prin cameră şi strâmbă din nas. Mirosul stătut de cannabis, de băutură înăcrită şi de fum de ţigară plutea încă greu prin casă.

— Dacă au plecat, zise el pe un ton rău prevestitor şi-i aruncă o privire lui Wilt.

— Trebuie să fie plecaţi, zise Wilt, care simţise că se aştepta un comentariu din partea lui. Nimeni n-ar putea să trăiască într-o aşa mizerie un întreg weekend fără să.

— Să trăiască? Ai zis „să trăiască”, nu-i aşa? sări Flint, călcând pe o bucată de carne de vită arsă.

— Am vrut să spun că.

— N-are importanţă ce-ai vrut să spui, Wilt. Hai să vedem ce s-a întâmplat aici.

Intrară în bucătărie, unde domnea acelaşi haos, apoi în următoarea încăpere. Pretutindeni era la fel. Mucuri de ţigară zăceau stinse în ceşti de cafea sau strivite pe covor. Nişte bucăţi de disc spart, ajunse după canapea, marcau sfârşitul Simfoniei a V-a a lui Beethoven. Tot felul de perniţe zăceau turtite lângă perete. Luminări consumate atârnau moi, postcoitale, din guri de sticle. Parcă pentru a da o tuşă finală atmosferei sordide din casă, cineva desenase pe un perete, cu un marker roşu, un portret al prinţesei Ann.

Era înconjurată de poliţişti cu căşti, iar dedesubt stătea scris:

COPOII LUI ANNY CEA GOALĂ PIZDULICEA NOASTRĂ REGALĂ PULICĂ A MURIT TRĂIASCĂ PIZDA.

Sentimente care, fără îndoială, erau perfect acceptabile în cercurile Frontului pentru Eliberarea Femeilor, dar era greu de crezut că i-ar fi plasat pe soţii Pringsheim foarte sus pe scara de valori a inspectorului Flint.

— Ai nişte prieteni tare simpatici, Wilt, zise el.

— Nu-mi sunt niciun fel de prieteni, răspunse cu ciudă Wilt. Idioţii nici măcar nu ştiu să scrie!

Urcară apoi la etaj şi cercetară dormitorul mare. Patul era nefăcut, hainele – în mare parte lenjerie intimă – erau împrăştiate pe covor sau atârnau din sertare, iar o cutie deschisă de Joy zăcea culcată pe-o parte pe măsuţa de toaletă. Camera duhnea a parfum.

— Iisuse Hristoase! zise inspectorul, fixând agresiv cu privirea un suspensor. Nu lipseşte decât ceva sânge.

Îl găsiră şi pe ăsta în baie. Tăietura de la mină a doctorului Scheimacher lăsase o ploaie de stropi de sânge în cadă şi împroşcase faianţa cu pete întunecate. Uşa de la baie, cu cadrul ei rupt, atârna de ţâţâna de jos, iar pe zugrăveală se găseau alte pete de sânge.

— Ştiam eu, zise inspectorul, studiind mesajul pe care îl transmitea sângele, dar şi ceea ce era scris cu ruj pe oglinda de deasupra chiuvetei.

Părea ceva nejustificat de personal:

CÂND WILT DĂDEA CU CURUL ŞI EVA FUGEA, PE-ATUNCI PORCUL ŞOVINIST CINE-MI ERA?[11]

— Minunat! zise inspectorul Flint.

Se întoarse ca să se uite la Wilt, al cărui chip luase acum culoarea faianţei.

— Bănuiesc că dumneata n-ai habar de nimic din toate astea. Nu-i opera dumitale?

— În niciun caz, zise Wilt.

— Nici asta? întrebă inspectorul, arătând spre petele de sânge din baie. Şi presupun că nici chestia de aici n-are niciun fel de legătură cu tine?

Zicând asta, inspectorul îi arătă o diafragmă care fusese bătută în cuie pe peretele de deasupra scaunului de toaletă.

SUGE B. ŞI SUG ŞI EU DIN PREZERVATIVUL GREU.

Wilt se uită la obiect cu un dezgust neţărmurit.

— Nu ştiu ce să spun, murmură el. Totul e absolut oribil!

— Poţi s-o mai spui o dată liniştit, îl aprobă inspectorul, după care reveni la probleme mai practice. Ei, din câte se vede, femeia n-a murit aici.

— De unde vă daţi seama? întrebă cel mai tânăr dintre poliţişti.

— Nu-i destul sânge.

Inspectorul se uită în jur, nesigur de ceva.

— Pe de altă parte, o singură lovitură violentă. Se luară după petele de sânge şi ajunseră până pe coridorul ce ducea în camera unde Wilt fusese ţintuit în păpuşă.

— Să nu atingeţi nimic, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă inspectorul, deschizând uşa cu mâneca. Băieţii de la amprente or să-şi petreacă aici o zi de muncă.

Apoi Flint se uită înăuntru, la jucăriile din cameră.

— Presupun că i-ai măcelărit şi pe copii, zise el sumbru.

— Copii? se miră Wilt. Nu ştiam că au vreunul.

— Ei bine, dacă n-ai făcut-o, începu inspectorul, care era un familist convins, amărâţii ăia mici or să aibă ceva pentru care să mulţumească. Nu cine ştie ce, după cum arată treaba, dar totuşi.

Wilt îşi strecură capul pe uşă şi se uită la ursul de pluş şi la căluţul de lemn.

— Sunt ale lui Gaskell, explică el. Îi place să se joace cu ele.

— Parcă mai înainte ziceai că nu ştiai că au vreun copil, nu?

— Nici nu au. Gaskell e dr. Pringsheim. E biochimist şi e şi un caz de creştere întârziată, din cele spuse de soţia lui.

Inspectorul îl studie gânditor pe Wilt. Problema arestării lui devenise una care necesita o evaluare minuţioasă.

— Presupun că nu eşti pregătit să faci chiar acum mărturisiri complete, zise el, fără să spere prea mult.

— Nu, nu sunt, zise Wilt.

— Nici nu mă aşteptam să fii, Wilt, îi răspunse inspectorul. În ordine, băieţi, duceţi-l la secţie. O să vin şi eu mai târziu.

Poliţiştii îl apucară pe Wilt de câte un braţ. A fost picătura care a umplut paharul.

— Lăsaţi-mă-n pace! urlă el. Nu aveţi niciun drept să faceţi asta! Vă trebuie.

— Wilt! ţipă şi inspectorul Flint. Am de gând să-ţi acord o ultimă şansă! Dacă nu pleci în linişte, o să te acuz acum, pe loc, de uciderea soţiei tale.

Wilt plecă în linişte. Nici nu avea încotro.

— Elicea? se miră Sally. Dar parcă ziceai că e biela.

— Na bine, am greşit! Gagica s-a deplasat.

— Obiectul, G, obiectul! Obiectul s-a deplasat.

— OK, obiectul s-a deplasat, aşa că nu poate să fie biela. Ar putea să fie ceva care s-a încâlcit în palele elicei.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi nişte buruieni.

— Păi de ce nu te duci să arunci chiar tu o privire?

— Cu ochelarii ăştia? întrebă Gaskell. N-o să fiu în stare să văd nimic.

— Ştii că eu nu pot să înot, replică Sally. Am problema asta la picior.

— Eu pot să înot, interveni Eva.

— O să te legăm cu o funie. Aşa nu o să te îneci, îi spuse Gaskell. Tot ce trebuie să faci este să intri sub barcă şi să pipăi pe-acolo să vezi dacă e ceva dedesubt.

— Dar ştim ce-i acolo dedesubt, zise Sally. Noroi.

— În jurul elicei, preciza Gaskell. Vezi dacă nu-i ceva care să poată fi dat jos.

Eva intră în cabină şi-şi puse bikinii.

— Pe cuvântul meu, Gaskell, uneori am impresia că faci chestii din astea intenţionat. Mai întâi e biela şi acum sunt palele elicei.

— Păi trebuie să încercăm totul. Doar nu putem să stăm pur şi simplu aici, se apără Gaskell. Mâine ar trebui să mă întorc la laborator.

— Ar fi trebuit să te gândeşti dinainte la asta, zise Sally. Acum nu ne mai trebuie decât un afurisit de albatros.[12]

— Dacă vrei să ştii, eu sunt de părere că avem unul, sugeră Gaskell chiar când Eva ieşi din cabină şi îşi puse pe cap o cască de baie.

— Ei, unde-i funia aia? întrebă ea. Gaskell căută într-un dulăpaş şi găsi una. O legă în jurul taliei femeii, iar Eva se caţără pe bordul navei şi intră în apă.

— E aşa de rece! se hlizi ea.

— E din cauza curentului din golf, zise Gaskell. De-aici nu circulă mai departe.

Eva se îndepărtă de navă şi ajunse cu picioarele pe pământ.

— Apa e teribil de mică şi e plină de noroi. Apoi înainta prin apă, atârnată de funie, şi bâjbâi pe sub carena vasului de agrement.

— Nu dau de nimic! strigă ea.

— Trebuie să fie undeva mai adânc, zise Gaskell, uitându-se în jos la ea.

Eva îşi vârî capul sub apă şi nimeri peste pana cârmei.

— Aia e cârma, zise Gaskell.

— Bineînţeles că e cârma! replică Eva. Ştiu asta, omule, doar nu-s proastă!

Şi femeia dispăru sub carenă. De data asta găsi elicea, dar în jurul ei nu se încurcase nimic.

— E plină de noroi, atâta tot, explică ea când ieşi iar la suprafaţă. Tot fundul vasului e plin de noroi.

— Păi trebuia să fie acolo, nu-i aşa? zise Gaskell.

Eva înainta iar prin apă spre bordul navei.

— Pur şi simplu s-a întâmplat să ne înţepenim pe un banc de noroi.

Eva se scufundă iar, dar şi axul de transmisie era curat.

— Doar ţi-am spus, zise Sally în timp ce o trăgeau pe Eva înapoi la bord. Ai obligat-o să facă asta doar ca s-o poţi vedea în bikinii ei de plastic, acoperită cu noroi. Haide, draga mea botticelliană, las-o pe Sally să te spele!

— Doamne Dumnezeule! exclamă Gaskell. Uite, Penis ieşind din spuma mării.

Bărbatul reveni la motor şi se uită nesigur la el. Poate că era un blocaj în blocul de alimentare. Nu părea foarte probabil, dar trebuia să încerce ceva. Puteau sta înţepeniţi o veşnicie pe bancul ăsta de noroi.

Pe puntea din faţă, Sally o curăţa pe Eva cu un burete.

— Acum jumătatea de jos, draga mea, zise ea, desfăcând nodul funiei.

— O, Sally! Sally, nu! ’

— Drăguţă lăbiuţă!

— O, Sally, eşti îngrozitoare!

Gaskell se chinuia cu cheia franceză. Toată povestea asta cu papiloterapia începea să-l calce pe nervi. Şi plasticul.

La sediul conducerii comitatului, directorul se chinuia din toate puterile să-i liniştească pe membrii Comitetului pentru Educaţie, care cereau o anchetă detaliată asupra Catedrei de Studii Liberale.

— Daţi-mi voie să vă explic, zise el răbdător, uitându-se roată la membrii comitetului, care reprezentau un echilibru reuşit între interesele de afaceri şi implicarea socială. Legea învăţământului din 1944 stabileşte că seraliştii trebuie să primească liber de la locurile lor de muncă în zilele stabilite pentru participarea la cursurile serale de la colegiile tehnice.

— Ştim toate astea, zise un patron de firmă de construcţii. Şi mai ştim şi că e o risipă îngrozitoare de timp şi de bani publici. Ţara asta ar ieşi mult mai câştigată dacă oamenii ăia ar fi lăsaţi să meargă în continuare la lucru.

— Cursurile la care participă, continuă directorul înainte să apuce să intervină cineva cu o conştiinţă socială mai dezvoltată, sunt specializate pe meserii, cu excepţia unei ore, a unei ore obligatorii de Studii Liberale. Acum, problema cu Studiile Liberale este că nimeni nu ştie ce înseamnă.

— Studiile Liberale, interveni doamna Chatterway, care se mândrea că era o apărătoare a educaţiei moderne, rol în care contribuise substanţial la creşterea ratei analfabetismului în câteva şcoli primare care fuseseră bune înainte de a lua contact cu ea, Studiile Liberale le oferă adolescenţilor cu carenţe în plan social o bază

solidă de atitudini liberale şi deprinderi ce îi stimulează cultural.

— Înseamnă că-i învăţăm să scrie şi să citească, spuse un director de companie. Nu foloseşte la nimic să ai muncitori care nu ştiu să citească instrucţiunile.

— Înseamnă orice decide cineva că trebuie să însemne, interveni repede directorul Colegiului Tehnic. Acum, dacă ne referim la problema găsirii unor profesori care să fie pregătiţi să-şi petreacă întreaga viaţă intrând la ore în clase pline cu instalatori de gaz, tencuitori sau tipografi care nu văd niciun motiv rezonabil în prezenţa lor acolo, ba chiar să reuşească să-i ţină ocupaţi cu o materie de studiu care, dacă e s-o luăm foarte strict, nici nu există, e clar că nu ne putem permite să fim foarte scrupuloşi în privinţa personalului angajat. Asta e cheia problemei.

Membrii comitetului îi aruncară nişte priviri reţinute.

— Să înţeleg de aici că dumneavoastră sugeraţi că profesorii care predau Studii Liberale nu sunt indivizi dedicaţi şi înzestraţi din plin cu un puternic simţ al datoriei profesionale? întrebă agresivă doamna Chatterway.

— Nu, îi replică directorul colegiului, nu spun deloc aşa ceva. Pur şi simplu încerc să subliniez ideea că profesorii de la Studii Liberale sunt altfel decât ceilalţi oameni. Fie că o pornesc mai ciudat, fie o sfârşesc ciudat. Ţine de natura profesiei lor.

— Dar au cu toţii înaltă calificare! zise iar doamna Chatterway. Au cu toţii grade academice.

— Exact! După cum aţi spus şi dumneavoastră, au cu toţii grade academice. Sunt cu toţii profesori calificaţi, dar presiunile la care sunt supuşi îşi pun amprenta asupra lor. Haideţi să vă explic altfel. Să presupunem că aţi lua un chirurg specializat în transplanturi de inimă şi i-aţi cere ca, pe tot parcursul carierei lui de-acum înainte, să nu facă altceva decât să scurteze cozi de câini. Nu v-aţi

aştepta să scape neafectat după zece ani de muncă. Analogia este exactă, credeţi-mă! Este absolut exactă.

— Oricum, protestă directorul firmei de construcţii, eu nu pot să spun decât că nu toţi asistenţii de la Studii Liberale ajung să-şi îngroape nevestele ucise pe fundul unui puţ pentru piloni.

— Şi tot ce pot eu să spun, îi răspunse directorul, este că sunt extrem de surprins că n-o fac mai mulţi.

Întâlnirea se încheie cu un rezultat de egalitate.

11

Când aurora se înălţă azurie peste East Anglia, Wilt şedea în camera de anchetă de la sediul central al poliţiei, izolat de lumea înconjurătoare şi într-un mediu complet artificial, care includea o masă, patru scaune, un sergent anchetator şi o lumină fluorescentă care bâzâia slab în tavan. Nu existau niciun fel de ferestre, ci doar nişte ziduri de un verde pal şi o uşă prin care, din când în când, intrau şi ieşeau oameni şi prin care chiar şi Wilt ieşi de două ori, în compania unui gardian, ca să se uşureze. La miezul nopţii, inspectorul Flint plecase să se culce, iar în locul lui rămăsese sergentul anchetator Yates, care o luase iarăşi de la început cu toată povestea.

— Care început? întrebă Wilt.

— Începutul începutului.

— La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul. Şi.

— Lasă-te de poante de-astea deştepte! sări sergentul Yates.

— Uite, spuse Wilt laudativ, asta e o folosire mai ortodoxă a lui „deştept”.

— Ce este?

— Poante deştepte. E argotic, dar e un argou deştept în privinţa lui „deştept”, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Sergentul anchetator Yates îl studie atent.

— Asta-i o cameră izolată fonic, zise el în cele din urmă.

— Am remarcat, îi răspunse Wilt.

— Aici, înăuntru, chiar dacă zbiară unul până-şi varsă maţele pe gură, nicio persoană din afară n-o să se deştepte măcar.

— Să se deştepte? întrebă neconvins Wilt. Deşteptăciunea şi cunoaşterea nu sunt deloc acelaşi lucru. Cineva de afară ar putea să nu fie conştient că.

— Ţine-ţi gura! zise sergentul Yates. Wilt oftă.

— Dacă m-ai lăsa să dorm măcar un pic.

— O să dormi un pic când o să ne spui de ce ţi-ai omorât soţia, când ai omorât-o şi cum ai omorât-o.

— Nu cred că o să ajute la nimic dacă vă spun că n-am omorât-o.

Sergentul Yates clătină din cap.

— Nu, zise el. Noi ştim că ai făcut-o. Şi tu ştii că ai făcut-o. Noi ştim şi unde e ea. Şi o s-o scoatem de acolo. Ştim că tu ai aruncat-o acolo. Măcar atâta recunoaşte şi tu!

— Îţi spun încă o dată că eu am aruncat o păpuşă gonflabilă.

— Doamna Wilt era gonflabilă?

— Era un căcat! zise Wilt.

— Exact! Aşa că o să uităm de prostiile cu păpuşa gonflabilă.

— Aş vrea din tot sufletul să uit, zise Wilt. Când o să ajungeţi acolo jos şi-o s-o scoateţi, voi fi extrem de fericit. Desigur că între timp trebuie să fi plesnit, cu tot cimentul ăla peste ea, dar cel puţin va putea fi recunoscută drept o păpuşă de plastic gonflabilă.

Sergentul Yates se întinse spre el peste masă.

— Dă-mi voie să-ţi zic eu ceva! Când o s-o scoatem într-adevăr pe doamna Wilt de acolo, să nu-ţi închipui că o să fie de nerecunoscut! Apoi se opri şi se uită cu înţeles la Wilt. Numai dacă nu cumva ai desfigurat-o.

— S-o desfigurez? spuse Wilt, cu un râs fals. Ultima dată când am văzut-o nici nu mai avea nevoie s-o desfigureze cineva. Arăta deja al dracului de înfiorător. Purta pijamalele alea limonii şi faţa îi era acoperită de.

Ezită. Pe chipul sergentului se aşternuse o expresie ciudată.

— Sânge? îi sugeră el tânărului. Aveai de gând să spui „sânge”?

— Nu, răspunse Wilt, în niciun caz n-aveam de gând să spun aşa ceva. Aveam de gând să spun pudră. Pudră albă şi ruj purpuriu. Ţi-am spus că arăta al dracului de înfiorător.

— Trebuie să fi avut o relaţie extrem de fericită, voi doi, zise sergentul. Eu, unul, nu am obiceiul să-i spun nevesti-mii că arată al dracului de înfiorător.

— Probabil că nu ai o afurisită de nevastă înfiorătoare, zise Wilt, făcând o încercare de a-l îmbuna pe bărbat.

— Ce am sau n-am eu în ceea ce e legat de nevastă-mea mă priveşte numai pe mine! E exterioară subiectului discuţiei noastre.

— Norocoasa de ea! zise Wilt. Aş vrea din tot sufletul să fiu şi eu aşa!

Până la ora două cei doi părăsiseră tema aspectului fizic al doamnei Wilt şi trecuseră la dinţi şi la problema identificării cadavrelor cu ajutorul fişelor dentare.

— Uite, spuse obosit Wilt, îmi permit să spun că pe dumneata te-or fascina dinţii, dar la ora asta târzie eu mă pot descurca şi fără ei.

— A, purtaţi cumva proteză sau de ce?

— Nu. Nu, eu nu port! sublinie Wilt, respingând pluralul.

— Dar ce, doar doamna Wilt purta?

— Nu, zise Wilt. Ea era întotdeauna foarte.

— Îţi mulţumesc, spuse sergentul Yates. Ştiam eu că până la urmă va ieşi la iveală.

— Ce va ieşi la iveală? întrebă Wilt, care rămăsese cu mintea fixată pe dinţi.

— Acel „era”. Timpul trecut. Uite, aşa te-ai dat de gol! Aşadar, accepţi faptul că e moartă. Hai să pornim discuţia de aici.

— N-am spus deloc aşa ceva! M-ai întrebat „Doamna Wilt purta cumva proteză?”, iar eu am zis că nu purta.

— Ai zis „era”. Acel „era” mă interesează pe mine. Dacă ai fi zis „este”, ar fi fost complet diferit.

— Poate că ar fi sunat diferit, zise Wilt, strângându-şi forţele în defensivă, dar n-ar fi contat absolut deloc faţă de evenimentele reale.

— Care sunt.?

— Că nevastă-mea se află, probabil, pe undeva şi e încă suficient de plină de viaţă.

— Nu te dai de gol niciun pic, Wilt, îi spuse sergentul. Acum zici „probabil”. Iar în ceea ce priveşte ideea că e „plină de viaţă”, sper – pentru binele tău – să nu descoperim că era încă în viaţă atunci când s-a turnat tot cimentul ăla peste ea. Tribunalul n-ar privi cu prea multă înţelegere o asemenea fază.

— Mă îndoiesc că ar face-o cineva, răspunse Wilt. Dar, ştii, când am spus „probabil”, am vrut să zic că dacă ai fi ţinut şi dumneata în arest timp de o zi şi o jumătate de noapte şi-ai fi interogat fără întrerupere de anchetatori, ai începe să te întrebi ce s-a întâmplat cu nevastă-ta. S-ar putea chiar să-ţi treacă prin minte că, în ciuda tuturor dovezilor contrarii, s-ar putea ca ea să nu mai fie în viaţă. Poate ar trebui să stai şi tu de partea asta a mesei înainte să începi să mă critici pentru că folosesc termeni ca „probabil”. Nici nu-ţi poţi imagina ceva mai improbabil decât să fii acuzat că ţi-ai ucis soţia atunci când tu ştii foarte bine că n-ai făcut-o.

— Ascultă, Wilt, zise sergentul. Eu nu-ţi critic limbajul, crede-mă. Pur şi simplu încerc, cu toată răbdarea de care dispun, să stabilesc faptele.

— Faptele sunt următoarele, răspunse iar Wilt. Ca un idiot patentat, am făcut greşeala să arunc o păpuşă gonflabilă într-un puţ săpat pentru un pilon, iar cineva a turnat ciment peste ea, timp în care soţia mea a plecat de-acasă şi.

— Ascultaţi-mă pe mine! îi spuse sergentul Yates inspectorului Flint a doua zi dimineaţa, la ora şapte, când cel de-al doilea se prezentă la datorie. Tipul ăsta e tare ca o stâncă. Dacă nu mi-aţi fi zis că n-are deloc cazier, aş fi jurat că e un profesionist şi încă unul foarte bun. Sunteţi sigur că oamenii de la cazier n-au nimic despre el?

Inspectorul Flint clătină din cap.

— N-a început încă să se smiorcăie după un avocat?

— N-a scos un scâncet. Ascultaţi-mă ce vă zic: omul ăsta fie e făcut dintr-un aluat tare de tot, ori a

mai trecut prin aşa ceva şi altă dată.

Într-adevăr, Wilt mai trecuse prin aşa ceva. Zi de zi, an după an. Cu anul I Instalatori de Gaz, cu anul III Tipografi, cu cursurile de calificare de la Mecanicii Auto şi anul II Carne. Timp de zece ani, Wilt stătuse în faţa clasei şi răspunsese la întrebări irelevante, comentase de ce abordarea raţională a vieţii propusă de Piggy era preferabilă brutalităţii lui Jack, de ce optimismul lui Pangloss era aşa de nesatisfăcător, de ce Orwell nu voise să împuşte afurisitul ăla de elefant sau să-l spânzure pe omul acela, şi în tot acest timp ignorase intervenţiile verbale menite să-l scoată din minţi şi să-l reducă la starea în care ajunsese bătrânul Pinkerton, bietul de el, atunci când se gazase. Prin comparaţie cu anul IV Zidari, sergentul Yates şi inspectorul Flint erau o joacă de copii. Numai dacă l-ar lăsa să doarmă puţin şi va continua să-i ameţească aşa, cu lucruri nesemnificative.

— La un moment dat, am crezut că l-am prins, îi spuse sergentul lui Flint în timp ce conversau pe coridor. Îl prinsesem la faza cu dinţii.

— Cu dinţii? se miră inspectorul.

— Îi explicam că putem identifica orice cadavru după fişele sale dentare şi-atunci aproape c-a recunoscut că femeia e moartă. După aia a scăpat iar.

— Dinţii zici? Interesant. Trebuie să continuu interogatoriul pe direcţia asta. S-ar putea să fie punctul lui slab.

— Vă urez noroc, zise sergentul. Eu mă duc să mă bag în pat.

— Dinţi? întrebă Wilt. Doar n-o să începem iar cu povestea asta, nu-i aşa? Credeam că am epuizat subiectul. Gagiul care-a fost aici înainte voia să ştie dacă Eva îi avea – la timpul trecut. I-am spus că-i avea şi-atunci.

— Wilt! îl întrerupse inspectorul. Pe mine nu mă interesează dacă doamna Wilt avea sau nu dinţi. Presupun că trebuie să fi avut. Ceea ce vreau

eu să ştiu este dacă îi mai are încă. La timpul prezent.

— Presupun că trebuie să-i aibă, răspunse răbdător Wilt. Mai bine aţi întreba-o pe ea când o găsiţi.

— Şi-atunci când o s-o găsim, o să fie ea în stare să ne spună?

— De unde mama mă-sii să ştiu eu? Eu nu pot să vă spun decât că dacă, din cine ştie ce cauze inexplicabile, Eva şi-a pierdut toţi dinţii, o să urmeze o cheltuială al dracului de mare. N-o să mai termin niciodată cu ea. Are mania de a curăţa lucruri şi de a lipi bucăţi de aţă dentară în interiorul scaunului de toaletă. Habar n-ai de câte ori m-am temut că am făcut viermi.

Inspectorul Flint oftă. Indiferent ce succes înregistrase sergentul Yates cu dinţii, era clar că lui îi scăpa. Aşa că trecu la alte probleme.

— Hai să recapitulăm încă o dată evenimentele de la petrecerea familiei Pringsheim, zise el.

— Hai să n-o facem, spuse Wilt, care până acum reuşise să evite menţionarea confruntării sale cu păpuşa în baie. V-am spus-o deja de cinci ori şi deja devine tot mai puţin credibilă. În plus, a fost o petrecere scârboasă, cu o grămadă de intelectuali la modă care îşi tot gonflau egoul lor mărunt.

— Wilt, ai zice despre dumneata că eşti genul introvertit? Genul de persoană singuratică?

Wilt se gândi serios la întrebare. Aici se ascundeau cu certitudine mai multe decât în cazul dinţilor.

— N-aş merge până-ntr-acolo, spuse el în cele din urmă. Sunt destul de tăcut, dar sunt şi un spirit gregar. Trebuie să fii aşa ca să poţi face faţă claselor la care predau eu.

— Dar nu-ţi plac petrecerile, aşa-i?

— Nu, petrecerile ca asta de la familia Pringsheim nu-mi plac.

— Te scandalizează comportamentul lor sexual? Te umple cumva de dezgust?

— Comportamentul lor sexual? Nu pricep de ce vă tot legaţi de asta. Totul mă dezgustă la ei. Şi în primul rând căcaturile alea despre emanciparea femeilor, când pentru doamna Pringsheim asta nu înseamnă decât că poate să se poarte tot timpul ca o căţea în călduri, în timp ce bărbatul ei îşi petrece ziua trudindu-se cu nişte culturi de bacterii proaspete, iar apoi vine acasă, găteşte masa, spală şi se simte norocos dacă mai are putere să-şi facă o labă înainte să meargă la culcare. Acum, dacă vorbim despre adevărata mişcare pentru emanciparea femeilor, acolo e cu totul altă poveste. N-am nimic împotriva.

— Hai să ne oprim puţin aici, zise inspectorul. Din ce mi-ai spus, două lucruri mă interesează. Unul e cel despre soţiile care se poartă ca nişte căţele în călduri. Al doilea e povestea aia despre cum îţi faci laba.

— Eu? sări indignat Wilt. Nu vorbeam despre mine!

— Nu?

— Nu, deloc.

— Prin urmare, tu nu te masturbezi?

— Uite ce e, inspectore! Acum vă băgaţi nasul în nişte zone ale vieţii mele private care nu vă privesc. Dacă vreţi să aflaţi mai multe despre masturbare, citiţi Raportul Kinsey. Nu mă întrebaţi pe mine.

Inspectorul Flint se reţinu cu greu. Încercă o abordare dintr-un alt unghi.

— Aşadar, doamna Pringsheim stătea întinsă pe pat şi ţi-a cerut să întreţii relaţii sexuale cu ea.

— S-o fut. Ăsta e cuvântul pe care l-a folosit, îl corectă Wilt.

— Şi-ai spus nu?

— Exact, confirmă Wilt.

— Nu-i un pic cam ciudat?

— Ce, că ea zăcea întinsă acolo" sau că eu am zis nu?

— Că tu ai zis nu.

Wilt se uită neîncrezător la inspector.

— Ciudat? zise el. Ciudat? Să zicem că intră o femeie aici, se aruncă pe spate pe masa asta, îşi ridică fusta şi zice „Fute-mă, dragule, trage-mi-o până îmi sar capacele!" V-aţi arunca pe ea şi-aţi striga „Ura! Hai s-o facem, gagico!" Asta înţelegi dumneata prin a nu fi ciudat?

— Iisuse Hristoase! se vaită inspectorul. Te joci al naibii de mult cu nervii mei! Şi are şi răbdarea mea o limită!

— Înseamnă că vă prefaceţi foarte bine. Pe mine m-aţi păcălit, zise Wilt. Tot ce ştiu este că pentru mine concepţia dumneavoastră despre ce e ciudat începe să nu mai aibă nicio logică.

Inspectorul Flint se ridică şi părăsi încăperea.

— O să-l omor pe ticălos! Mă jur pe ce-am mai sfânt c-o să-l omor! strigă el la sergentul de gardă.

În spatele lui, în camera de anchetă, Wilt îşi puse capul pe masă şi adormi.

La Tehnic, absenţa lui Wilt se tăcu simţită nu într-unul, ci în mai multe feluri. Domnul Morris fusese nevoit să preia anul I Instalatori de Gaz la ora nouă şi ieşise o oră mai târziu cu sentimentul că dobândise o perspectivă nouă asupra derapajului brusc al lui Wilt spre omucidere. Directorul-adjunct se lupta cu valurile de reporteri specializaţi pe crime şi dornici să afle mai multe despre bărbatul care ajuta poliţia în investigaţiile asupra unei crime extrem de macabre, demnă de interesul ziarelor de scandal. Directorul începuse să regrete criticile aduse Studiilor Liberale în faţa Comitetului pentru Educaţie. Doamna Chatterway sunase şi-l anunţase că găsea remarcele sale ca fiind de prost-gust, sugerând că s-ar putea să ceară şi o anchetă asupra felului în care era condusă Catedra de Studii Liberale. Dar cea mai îngrijorătoare era şedinţa consiliului de conducere a colegiului.

— Vizita Consiliului Naţional pentru Titluri Academice va avea loc vineri, anunţă în faţa

comitetului dr. Mayfield, şeful Catedrei de Sociologie. Date fiind circumstanţele, e greu de crezut că ne vor acorda dubla atestare.

— Dacă ar judeca măcar cât de cât, ne-ar acorda-o în orice circumstanţe, interveni dr. Board. Auzi aici: studii urbane şi poetică medievală! Ştiu că în vremurile de azi eclectismul academic e în mare vogă, dar Helen Waddell şi Lewis Mumford nu sunt nici măcar de departe parteneri normali de aşternut. În plus, cursurilor de aici le lipseşte conţinutul academic.

Dr. Mayfield se oţărî imediat. Conţinutul academic era punctul lui forte.

— Nu înţeleg cum puteţi spune una ca asta! zise el. Cursurile au fost structurate în aşa fel încât să satisfacă cerinţele studenţilor care urmăresc o abordare tematică.

— Bietele creaturi ignorante pe care reuşim să le ademenim dinspre universităţi ca să urmeze specializarea asta n-ar şti ce-i aia o abordare tematică nici dacă ar vedea una, comentă dr. Board. Dacă stau să mă gândesc bine, nici eu n-aş şti.

— Cu toţii avem limite, zise suav dr. Mayfield.

— Sunt sigur, replică dr. Board. Iar în circumstanţele date, am face mai bine să ni le recunoaştem, în loc să facem un amestec de cursuri de licenţă lipsite de cel mai mic strop de raţiune pentru nişte studenţi care, dacă ar fi să ne luăm după rezultatele lor de la examenul de bacalaureat, nici măcar n-au aşa ceva. Cerul mi-e martor că sunt un adept al şanselor egale în educaţie, dar.

— Problema este, interveni brusc dr. Cox, şeful Catedrei de Ştiinţe, că nu e vorba atât de cursurile de specializare, cât de scopul vizitei pe care o aşteptăm. Din câte înţeleg eu, ei ne-au dat deja aprobarea – în principiu. Acum vin să vadă dotările şi condiţiile pe care le oferă colegiul, aşadar e destul de puţin probabil că vor fi

impresionaţi de prezenţa atâtor echipe de poliţişti de la Criminalistică. Şi cea mai dezolantă e dubita aia albastră.

— În orice caz, începu dr. Board, dat fiind faptul că o avem pe răposata doamnă Wilt încastrată în fundaţiile.

— Fac tot posibilul ca să-i conving pe cei de la poliţie s-o scoată din.

— Programă? întrebă dr. Board.

— Din fundaţie, zise dr. Mayfield. Din nefericire, s-ar părea că au dat de un obstacol neprevăzut.

— Obstacol?

— Au dat de rocă dură, de roca-mamă, la trei metri şi ceva.

Dr. Board zâmbi.

— În primul moment ne-am putea întreba de ce a fost nevoie de piloni de zece metri dacă roca-mamă e la trei şi ceva, murmură el.

— Nu vă pot spune decât ce mi-a spus şi mie poliţia, zise dr. Mayfield. Oricum, ne-au promis că vor face tot ce le stă în puteri ca să elibereze şantierul până vineri. Iar acum aş vrea să repetăm împreună toate etapele inspecţiei. Vizita va începe la ora unu cu o inspecţie a bibliotecii. Apoi ne vom separa în grupuri şi vom discuta despre bibliotecile facultăţii şi despre dotările didactice, făcând trimitere în mod special la capacitatea noastră de a oferi instruire individuală.

— Nu m-aş fi gândit că ăsta e un subiect care trebuie evidenţiat, zise dr. Board. Cu puţinii studenţi pe care probabil că-i vom avea, suntem aproape siguri că o să avem cel mai mare număr de profesori pe cap de student din întreaga ţară.

— Dacă adoptăm o asemenea atitudine, Comitetul de Control va rămâne cu impresia că nu suntem hotărâţi să ne dedicăm obţinerii atestării. Trebuie să apărem ca un front unit, zise dr. Mayfield. În faza în care suntem acum, nu ne putem permite să ne rupem în tabere. Atestarea de-

acum ar putea însemna obţinerea statutului de Universitate Politehnică.

Şi printre oamenii care forau pe şantierul de construcţii existau tabere. Şeful de echipă era încă acasă, sub tratament cu sedative, suferind de o epuizare nervoasă provocată de rolul pe care îl jucase în cimentarea femeii omorâte, aşa că Barney fusese cel însărcinat cu supravegherea operaţiunilor.

— Uite, vezi? Acolo îi era mâna! îi spuse el sergentului de gardă.

— Pe care parte?

— Pe dreapta, zise Barney.

— Atunci o să trebuiască să forăm în stânga. În felul ăsta, dacă mâna e întinsă în afară, nu riscăm s-o tăiem.

Aşa că forară în stânga şi tăiară cablul principal de alimentare cu energie a cantinei.

— Dă-o naibii de mână afurisită! exclamă sergentul. O să forăm în dreapta şi să sperăm c-avem noroc. Numai să n-o tăiem pe javra aia în două.

Forară în dreapta şi la trei metri şi ceva ajunseră la stratul de rocă dură.

— Asta o să ne încetinească munca cine ştie cât, zise Barney.

— Cine s-ar fi gândit că un ţicnit o să-şi îndese muierea în fundaţia unui colegiu de studii postliceale, unde mai şi lucrează? zise sergentul.

— Îţi îngheaţă sângele-n vine, nu alta, zise şi Barney.

Între timp, profesorii se împărţiseră, ca de obicei, în facţiuni. Peter Braintree era liderul celor care credeau că Wilt e nevinovat şi taberei sale i se alăturase acum şi Noua Stângă, pe motiv că oricine era în conflict cu caraliii nu avea cum să nu aibă dreptate. Maiorul Millfield reacţiona în consecinţă şi dirija facţiunea de dreapta împotriva lui Wilt, presupunând în mod automat că oricine se bucura de susţinerea stângii era vinovat de ceva şi că,

oricum, poliţiştii ştiau ei ce făceau. Problema a fost ridicată la şedinţa sindicatului, convocată pentru a discuta pretenţiile salariate pe acel an. Maiorul millfield propuse o moţiune care să ceară unirea tuturor în vederea susţinerii unei campanii pentru reintroducerea pedepsei capitale. Bill Trent contracara cu o moţiune în care era exprimată solidaritatea cu fratele Wilt. Peter Braintree propuse să se creeze un fond care să-l ajute pe Wilt să plătească onorariile avocaţilor. Dr. Lomax, şeful Catedrei de Comerţ, se împotrivi şi sublinie că, prin dezmembrarea soţiei sale, Wilt făcea o faimă proastă profesiei lor. Braintree susţinu că Wilt nu dezmembrase pe nimeni, că nici măcar poliţia nu susţinuse aşa ceva şi că existau şi avocaţi pentru procese de calomnie. Dr. Lomax îşi retrase remarca. Maiorul Millfield insistă asupra ideii că existau motive temeinice pentru a presupune că Wilt îşi omorâse nevasta şi că, oricum, în Rusia nu există habeas corpus. Bill Trent spuse că acolo nu exista nici pedeapsa capitală. Maiorul Millfield zise „Prostii!” Până la urmă, după o dispută prelungită, moţiunea maiorului Millfield în favoarea spânzurării a trecut graţie voturilor de susţinere date de Catedra de Catering, în timp ce propunerea lui Braintree şi moţiunea Noii Stângi au fost respinse, iar apoi şedinţa continuă cu discutarea unei creşteri a salariului cu patruzeci şi cinci la sută, pentru a-i menţine pe profesorii din institutele tehnice la acelaşi nivel cu profesiile comparabile ca pregătire profesională. La sfârşit, Peter Braintree se duse până la secţia de poliţie ca să vadă dacă Henry nu avea nevoie de ceva.

— Mă întreb dacă aş putea să-l văd, îi spuse el sergentului de serviciu.

— Mă tem că nu, domnule, îi răspunse sergentul. Domnul Wilt ne ajută în continuare la investigaţii.

— Dar n-aş putea oare să-i aduc ceva? Nu are nevoie de nimic?

— Domnul Wilt este aprovizionat cu tot ce-i este necesar, răspunse sergentul, care în particular era de părere că lui Wilt îi era necesar în primul rând un control la cap.

— N-ar fi cazul să i se aducă un avocat?

— Când domnul Wilt va cere să vadă un avocat, i se va permite să se întâlnească cu unul, zise sergentul. Vă pot asigura că până acum nu a cerut aşa ceva.

Wilt nici nu ceruse. Când, în cele din urmă, i se dăduse voie să doarmă trei ore, ieşise din celula lui la ora douăsprezece şi luase un mic dejun sănătos la cantina poliţiei. Se întorsese în camera de anchetă tras la faţă, nebărbierit şi cu senzaţia de neverosimil semnificativ sporită.

— Ei, şi-acum, Henry, ce-i cu sângele? zise inspectorul Flint, reducând cu o octavă oficială distanţa dată de funcţie, în speranţa că Wilt va reacţiona pozitiv.

— Care sânge? întrebă Wilt, privind în jur la camera aseptică.

— Sângele de pe pereţii din baie, din casa familiei Pringsheim. Sângele de pe palier. Ai vreo idee cum a ajuns acolo? Măcar cea mai vagă idee?

— Niciuna, răspunse Wilt. Nu pot decât să presupun că a sângerat cineva.

— Exact, zise inspectorul. Dar cine?

— Faceţi-mi percheziţie, zise Wilt.

— Exact. Şi ştii ce-am aflat? Wilt clătină din cap.

— N-ai nicio idee?

— Niciuna, zise Wilt.

— Pete de sânge pe o pereche de pantaloni gri de la tine din garderobă, zise inspectorul. Pete de sânge, Henry. Pete de sânge.

— Nu-i deloc surprinzător, zise Henry. Vreau să zic că dacă te apuci să cauţi suficient de bine, până la urmă ajungi să găseşti nişte pete de sânge printre hainele oricărui om. Problema e că la

petrecere n-am purtat pantalonii gri. Am fost îmbrăcat în blugi.

— Ai fost îmbrăcat în blugi? Eşti absolut sigur?

— Da.

— Aşadar, petele de sânge de pe pereţii băii şi petele de sânge de pe pantalonii tăi gri nu au nicio legătură unele cu altele?

— Inspectore, zise Wilt, departe de mine gândul să vă învăţ propria dumneavoastră meserie, dar aveţi un departament tehnic specializat în compararea petelor de sânge. În consecinţă, dacă-mi daţi voie, v-aş sugera să vă folosiţi de priceperea lor pentru a stabili.

— Wilt! îl întrerupse inspectorul. Wilt, când o să am nevoie de sfaturile tale asupra felului în care să desfăşor investigarea unei crime, nu numai că o să ţi le cer, dar o să-mi dau şi demisia din cadrul poliţiei.

— Ei bine? insistă Wilt.

— Ei bine ce?

— Se potrivesc? Petele de sânge. Se potrivesc? Inspectorul îl studie sumbru.

— Şi dacă ţi-aş spune că da? întrebă el. Wilt înălţă din umeri.

— Aici nu am nicio cădere să polemizez, zise el. Dacă ei zic că se potrivesc, atunci accept că se potrivesc.

— Nu se potrivesc, zise inspectorul Flint. Dar asta nu dovedeşte nimic! continuă el înainte ca Wilt să-şi poată savura satisfacţia. Absolut nimic. Au dispărut trei oameni. Doamna Wilt e la fundul puţului ăluia. Nu, nu spune nimic, Wilt! Nu spune nimic! Apoi e dr. Pringsheim şi mai e şi doamna Dracului Pringsheim.

— Asta îmi place, zise apreciativ Wilt. N-are cum să nu-mi placă.

— Îţi place. Ce?

— Doamna Dracului Pringsheim. E bine ales.

— Wilt, într-una din zilele astea o să mergi prea departe, îi spuse cu blândeţe inspectorul.

— În privinţa oralităţii mele? Asta ca să folosesc un cuvânt murdar.

Inspectorul dădu din cap că da şi-şi aprinse o ţigară.

— Ştiţi ceva, inspectore, zise Wilt, începând să se simtă stăpân pe situaţie. Fumaţi prea mult. Chestiile alea vă fac rău. Ar trebui să încercaţi.

— Wilt, sări inspectorul, în douăzeci şi cinci de ani de slujbă n-am apelat niciodată la violenţe fizice în timp ce interogam un suspect, dar vine un moment, un moment şi un loc când, cu toată bunăvoinţa de pe lume.

Apoi Flint se ridică şi ieşi. Wilt se lăsă pe spate în scaun şi se uită în sus, la lumina fluorescentă. Ar fi vrut să se oprească din bâzâit. II călca pe nervi.

12

În Eel Stretch – căci felul în care Gaskell citise pe hartă îl indusese în eroare şi nu ajunseseră nici măcar pe-aproape de Frogwater Reach sau de Fen Curve – situaţia începea să calce pe toată lumea pe nervi. Încercările lui Gaskell de a repara motorul avuseseră exact efectul contrariu. Cocpitul fusese inundat cu ulei de motor şi era greu să mergi pe punte fără să aluneci.

— Iisuse, G! Oricui i-ar trece prin cap să se uite la tine ar crede că suntem un afurisit de petrolier! zise Sally.

— De vină-i căcăcioasa aia de alimentare cu combustibil! zise Gaskell. Nu reuşesc s-o pornesc.

— Şi-atunci de ce încerci să porneşti motorul fără ea?

— Să văd dacă e blocată.

— Ei bine, acuma ştii. Ce-ai de gând să faci mai departe? Să stăm aici până rămânem fără mâncare? Trebuie să găseşti o soluţie!

— De ce eu? De ce nu vii tu cu o soluţie?

— Dacă ai fi cât de cât bărbat.

— Căcat! exclamă Gaskell. Uite vocea femeii emancipate. Cum se ajunge într-o situaţie delicată, cum trebuie să devii brusc bărbat. Care-i problema

cu tine, muiere bărbat? Ai vrut să ne aduci aici şi iată-ne aici. Dar nu-mi cere să fiu bărbat – Bărbat, cu B mare – într-o situaţie de urgenţă. Am uitat cum se face.

— Trebuie să găsim o soluţie să fim cumva ajutaţi, zise Sally.

— Sigur, cum să nu! Urcă-te pe vârful bărcii şi fă un tur de orizont, să vezi peisajul. N-ai să zăreşti nimic altceva decât un chiolhan al firelor de papură.

Sally se caţără pe acoperişul cabinei şi se uită spre orizont. Orizontul era la zece metri de ei şi consta dintr-un noian de trestie şi păpuriş.

— Uite, acolo e ceva care seamănă cu turla unei biserici, zise ea.

Gaskell se caţără şi el alături de Sally.

— E o turlă de biserică. Şi ce-i cu asta?

— Păi dacă facem semne cu o lumină sau ceva de genul ăsta, s-ar putea să ne vadă cineva.

— Sclipitor! într-un loc atât de populat cum e vârful unei turle de biserică nu au cum să nu fie nişte oameni care să ne aştepte să facem semne cu o lumină!

— N-am putea să dăm foc la ceva? întrebă Sally. Cineva ar putea să vadă fumul şi-atunci.

— Te-ai ţicnit? Cu tot combustibilul ăsta plutind prin jurul nostru, numai să te-apuci să faci un foc şi-atunci sigur o să se vadă ceva. Cum ar fi explozia unei ambarcaţiuni şi nişte cadavre.

— Am putea să umplem o canistră cu benzină, s-o lăsăm peste bord şi s-o împingem până pluteşte departe de vas înainte să-i dăm foc.

— Şi să incendiem stufărişul? Şi ce dracu' mai vrei? Un afurisit de holocaust?

— G, dragule, nu faci decât să mă descurajezi.

— Îmi folosesc creierul, nimic altceva, răspunse Gaskell. Dacă mai continui să vii şi cu alte idei la fel de sclipitoare ca asta, o să ne bagi într-un bucluc şi mai mare decât cel în care suntem deja.

— Nu văd de ce, se apără Sally.

— O să-ţi spun eu de ce, zise Gaskell. Pentru că tu te-ai dus şi-ai furat afurisitul ăsta de Hesperus! Uite de ce!

— Nu l-am furat! L-am.

— Asta să le-o spui caraliilor! Numai spune-le. Apucă-te acum şi dă foc la stufăriş şi-o să-i vezi cum tabără pe noi şi încep cu întrebările. Ceva gen a cui e ambarcaţiunea şi cum se face că voi navigaţi cu vasul de agrement al altcuiva. Aşa că trebuie să scăpăm de aici fără publicitate.

Începu să plouă.

— Asta ne mai trebuia acum! Ploaie, zise Gaskell.

Sally coborî în cabină, unde Eva strângea şi făcea curat după masa de prânz.

— Dumnezeule, zise ea, G e incurabil! Mai întâi ne aruncă pe un banc de noroi, în mijlocul pustietăţii, după aia paradeşte motorul de tot, iar acum zice că nu ştie ce să facă.

— De ce nu se duce să caute ajutor pe undeva? întrebă Eva.

— Cum? înotând? G nu ar fi în stare să înoate atâta nici dacă ar fi viaţa lui în joc.

— Ar putea să ia salteaua pneumatică şi să vâslească până ajunge undeva mai în larg, sugeră Eva. Nu-i nevoie să înoate.

— Saltea pneumatică? Ai zis ceva de o saltea pneumatică? Ce saltea?

— Cea din dulăpaşul cu vestele de salvare. Nu trebuie decât s-o umfle şi.

— Draga mea, eşti cea mai pragmatică dragă din lume, zise Sally şi ţâşni afară din cabină. G, Eva a găsit o metodă prin care poţi să te duci să ceri ajutor! în dulăpaşul cu vestele de salvare există o saltea pneumatică.

Sally scotoci prin dulapul respectiv şi scoase salteaua de acolo.

— Dacă te gândeşti că o să plec undeva pe afurisita aia de saltea, ai face mai bine s-aştepţi gândul următor, zise Gaskell.

— Dar care-i problema cu salteaua?

— Pe o asemenea vreme? Ai încercat să cârmeşti vreodată o chestie de genul ăsta? E greu s-o faci şi într-o zi cu soare şi fără vânt. Dar acum o să nimeresc direct în stufăriş şi, oricum, ploaia îmi mânjeşte ochelarii.

— În ordine. Atunci o să aşteptăm până trece furtuna. Cel puţin acum ştim cum să ne descurcăm.

Sally se întoarse în cabină şi închise uşa după ea. Rămas afară, Gaskell se ghemui lângă motor şi se prosti pe-acolo cu cheia franceză. Dacă ar putea să-l facă să meargă iar!

— Bărbaţii! aruncă dispreţuitoare Sally. Pretind că ei sunt sexul tare, dar când lucrurile o iau razna, tot noi, femeile, trebuie să-i scoatem din încurcătură.

— Henry e la fel de nepriceput, zise Eva. Singurul lucru pe care ştie să-l facă e să repare o siguranţă arsă. Sper că nu-şi face griji din pricina mea.

— Se distrează cât se poate de bine, zise Sally.

— Nu Henry. Nici n-ar şti cum.

— Probabil că şi-o trage cu Judy. Eva clătină din cap neîncrezătoare.

— Atunci era beat, asta-i tot. Până acum, n-a mai făcut niciodată aşa ceva.

— De unde ştii?

— Păi, e soţul meu.

— Soţul tău un căcat! Nu face altceva decât să te folosească la spălat vase, la gătit şi la curăţenie. Şi ce-ţi oferă? Spune-mi ce-ţi oferă.

Eva se luptă cu gândurile ei, incapabilă să şi le exprime. Henry nu-i prea dădea nimic. Nimic din ce putea ea exprima în cuvinte. În cele din urmă, articula:

— Are nevoie de mine.

— Bun, are nevoie de tine. Cine are nevoie de nevoie? Asta-i retorica feudalismului feminin. Adică atunci când îi salvezi cuiva viaţa, trebuie să-

i fii recunoscător pentru că ţi-a dat voie s-o faci? Nu-ţi mai bate capul cu Henry. E o javră!

Eva se zbârli. Poate că nu era mare lucru de capul lui Henry, dar nu-i plăcea să-l vadă insultat.

— Despre Gaskell nici măcar nu poţi să spui ceva interesant, aruncă ea, după care se duse în bucătărie.

După ce ea plecă, Sally se întinse înapoi pe pat şi deschise revista Playboy la pagina din mijloc.

— Gaskell are mălai, zise ea.

— Mălai?

— Bani, iubito. Verzişori. Chestiile alea care pun lumea în mişcare, ca în cântecul din Cabaret. Crezi că m-am măritat cu el pentru felul cum arată? O, nu! Dar ştiu să mă dau pe lângă un milion de dolari când îl miros pe-aproape. Şi când zic asta, chiar vreau să spun că mă dau şi gata.

— N-aş fi niciodată în stare să mă mărit cu un bărbat pentru banii lui, zise afectată Eva. Trebuie să fiu îndrăgostită de el. Chiar trebuie.

— Asta e. Ai văzut prea multe filme. Tu chiar crezi că Gaskell era îndrăgostit de mine?

— Nu ştiu. Presupun că trebuie să fi fost. Sally râse.

— Draga mea Eva, eşti aşa de naivă! Hai să-ţi povestesc câte ceva despre G. G are obsesia asta cu plasticul. Ar fute şi un afurisit de cimpanzeu dacă l-ai îmbrăca în plastic.

— Ei, haide, fii serioasă! zise Eva. Nu pot să cred.

— Tu crezi că degeaba te-am pus să iei pilulele alea? Te învârţi pe-aici în bikinii ăia, iar Gaskell salivează tot timpul pe lângă tine. Dacă n-aş fi fost şi eu de faţă, te-ar fi violat.

— I-ar fi venit greu s-o facă, zise Eva. Am făcut cursuri de judo.

— Ei bine, ar fi încercat. Orice are plastic îl face s-o ia razna. De ce crezi că ţinea păpuşa aia?

— M-am mirat şi eu.

— Exact. Poţi să nu te mai întrebi, spuse Sally.

— Tot nu pricep ce legătură are plasticul cu faptul că te-ai măritat cu el, comentă Eva.

— Atunci hai să-ţi spun un mic secret. Gaskell mi-a fost recomandat.

— Recomandat?

— De dr. Freeborn. Gaskell are problema asta micuţă, aşa că l-a consultat pe dr. Freeborn, iar dr. Freeborn l-a trimis la mine.

Eva părea nedumerită.

— Dar ce-ar fi trebuit să faci tu?

— Eu eram un surogat, explică Sally.

— Un surogat?

— Ca un fel de consilier sexual, zise Sally. Dr. Freeborn îmi trimitea clienţi, iar eu îi ajutam cu problemele lor.

— Nu mi-ar plăcea o asemenea slujbă, zise Eva. N-aş putea suporta să discut cu bărbaţii despre sex. Nu erai stânjenită?

— Te obişnuieşti. Şi-apoi există şi moduri mai neplăcute de a-ţi câştiga traiul. Aşa că iată-l pe G venind la mine cu mica lui problemă, iar eu l-am îndreptat – literal vorbind – şi ne-am căsătorit. O relaţie de afaceri. Futai pe bani.

— Vrei să spui că voi doi.

— Vreau să spun că eu îl am pe Gaskell, iar Gaskell are plasticul. E o relaţie elastică. Căsătoria cu dublă întindere.

Eva digeră cu greu informaţiile auzite. Cumva, nu i se părea corect.

— Şi părinţii lui n-au avut niciun cuvânt de spus aici? întrebă ea. Adică Gaskell le-a povestit despre cum l-ai ajutat şi despre toate celelalte?

— Să spună ceva? Păi ce aveau ei de spus? G le-a zis că mă întâlnise la o şcoală de vară şi ochişorii lacomi ai bătrânului Pringsheim i-au ieşit din orbite. Draga mea, avea grăsanul ăla micuţ o ditamai proiecţie falică! Ce vindea? Putea să vândă orice! Putea să-i vândă Centrul Rockefeller lui Rockefeller. Aşa că bătrânul m-a acceptat. Bătrâna mami Pringsheim nu. A pufnit, a bombănit şi-a

mârâit, dar purceluşul meu a rămas pe poziţii. G şi cu mine ne-am întors în California, iar G şi-a luat licenţa în plastic, iar de atunci am devenit amândoi biodegradabili.

— Mă bucur că Henry nu e aşa, zise Eva. N-aş putea trăi cu un om care a fost pe invers.

— G nu-i pe invers, iubire! După cum ţi-am spus, are o obsesie pentru plastic.

— Dacă nu-i pe invers, atunci nu mai ştiu ce e, zise Eva.

Sally îşi aprinse o ţigară de foi.

— Toţi bărbaţii se excită de la ceva, zise ea. Sunt manipulabili. Tot ce trebuie să faci e să le găseşti obsesia. Eu o ştiu foarte bine.

— Henry nu e aşa. Dacă ar fi, aş şti.

— Numai că el şi-o trage cu păpuşa. Cam asta e tot ce ştii despre Henry. Vrei să-mi spui acum că e un iubit extraordinar?

— Suntem căsătoriţi de doisprezece ani. E absolut normal să n-o mai facem aşa de des cum o făceam înainte. Suntem prea ocupaţi.

— Fata ocupata. Şi în timpul în care tu stai legată pe lângă casă, ce face Henry?

— Ţine cursuri la Colegiul Tehnic. Stă acolo toată ziua şi vine acasă obosit.

— Ţine cursuri, ţine cursul. Acum o să te-apuci să-mi spui şi că nu-i un lăturalnic.

— Nu ştiu ce-nseamnă asta, zise Eva.

— Adică mai apucă şi câte ceva pe de lături. Pe secretara lui, suită cu genunchii pe catedră.

— N-are secretară.

— Atunci studentele prevăzătoarele. Ştiu cum e: şi-o trag de le cresc notele. Am mai văzut aşa ceva. M-am învârtit destul prin colegii ca să mai pot fi prostită de cineva.

— Sunt sigură că niciodată Henry n-ar.

— Exact aşa spun toate şi până la urmă. Hop! vine divorţul şi sexul cu puştoaice şi singurul lucru pe care îl mai aştepţi pe viitor e menopauza şi

trasul cu ochiul prin jaluzele la bărbatul de vizavi şi vizita Doamnei cu Coasa.

— Când spui tu ceva, faci ca toate să sune aşa de îngrozitor! se plânse Eva. Pe cuvânt!

— Aşa şi e, ţâţoasa mea Eva. Aşa şi e. Trebuie să rezolvi cumva problema până nu e prea târziu. Trebuie să te eliberezi de Henry. Te scuturi de nătăfleaţă şi duci viaţă fără greaţă. Altfel eşti condangată să rămâi în sclavia masculină.

Eva se aşeză pe priciul din cabină şi se gândi la viitor. Nu părea că o aşteaptă cine ştie ce. Ea şi Henry n-or să aibă niciodată copii şi nici n-or să aibă niciodată prea mulţi bani. Vor continua să trăiască pe Parkview Avenue şi să plătească împrumutul de la bancă şi poate că Henry o să-şi găsească pe altcineva şi-atunci ea ce-o să se facă? Şi chiar dacă el nu-şi găsea pe nimeni, viaţa trecea pe lângă ea.

— Aş vrea să ştiu ce să fac, zise ea dintr-odată. Sally se ridică şi îi înconjură talia cu braţul.

— De ce nu vii cu noi în State în noiembrie? întrebă ea. Ne-am putea distra aşa de bine!

— O, nu, n-aş putea să fac aşa ceva! îi răspunse Eva. N-ar fi cinstit faţă de Henry.

Pe inspectorul Flint nu-l bântuiau astfel de griji. Intransigenţa arătată de Wilt sub tirurile intense de întrebări indica pur şi simplu că bărbatul era mai dur decât părea.

— Se împlinesc treizeci şi şase de ore de când îl ţinem în interogatoriu, dar n-am scos nimic de la el, spuse inspectorul la întâlnirea de lucru a brigăzii criminalistice, ţinută în sala de şedinţe a secţiei de poliţie. Prin urmare, o să fie o treabă grea şi de durată şi, sincer să fiu, am chiar îndoieli c-o să reuşim să-l facem să cedeze.

— V-am spus eu că e tare ca o stâncă, zise sergentul Yates.

— Stâncă e cuvântul potrivit, zise Flint. Prin urmare, trebuie să avem nişte dovezi beton.

Se stârni un râset uşor, care se stinse repede. Inspectorul Flint nu era într-o dispoziţie umoristică.

— Dovezi, dovezi beton – ăsta e singurul lucru care o să-l facă să cedeze. Dovezile sunt singurul lucru cu care putem să-l ducem în faţa tribunalului.

— Dar avem dovada, zise Yates. E la fun.

— Ştiu exact unde e, sergent Yates, mulţumesc pentru intervenţie. Eu vorbesc acum despre dovezile de crimă multiplă. Doamna Wilt este luată în calcul. Dr. Pringsheim şi soţia lui nu sunt. Supoziţia mea este că el i-a omorât pe toţi trei, iar cadavrele celorlalţi doi sunt.

Aici inspectorul se opri şi deschise dosarul din faţa lui, vânând ceva prin „însemnările despre violenţa în familie şi destrămarea căsniciei". Le studie o vreme şi clătină din cap, apoi murmură:

— Nu, nu. Asta nu e posibil.

— Ce nu-i posibil, domnule? întrebă sergentul Yates. Orice e posibil la ticălosul ăsta!

Dar inspectorul Flint nu putea fi convins. Ideea era prea îngrozitoare.

— După cum spuneam, continuă el, ceea ce ne trebuie acum sunt nişte dovezi zdrobitoare.

Cele pe care le avem până acum sunt doar circumstanţiale. Vreau mai multe informaţii legate de soţii Pringsheim. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat la petrecere, cine a fost acolo şi de ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat, iar în ritmul în care progresăm cu Wilt, n-o să scoatem absolut nimic de la el. Snell, tu du-te la Catedra de Biochimie de la universitate şi află tot ce poţi despre dr. Pringsheim. Află dacă la petrecere n-a fost şi vreunul dintre colegii lui de catedră. Ia-le un interogatoriu. Fă-mi o listă cu prietenii lui, cu pasiunile lui, cu prietenele lui, dacă are vreuna. Află dacă între dr. Pringsheim şi doamna Wilt există vreo legătură care ar putea sugera motivul crimei. Jackson, tu te duci pe Rossiter Grove şi vezi ce poţi afla despre doamna Pringsheim.

În momentul în care întâlnirea luă sfârşit, poliţiştii însărcinaţi cu ancheta fuseseră expediaţi prin întreg oraşul, în căutare de informaţii pentru dosarul Pringsheim. Poliţiştii au contactat până şi Ambasada Americană, ca să afle tot ce se ştia despre cuplul din State. Investigarea crimei începuse să ia amploare.

Inspectorul Flint se întoarse la biroul Im, însoţit de sergentul Yates, şi închise uşa după el.

— Yates, zise inspectorul, ce-ţi spun acum e confidenţial. Nu aveam de gând să pomenesc nimic nimănui, dar am o presimţire urâtă: că ştiu de ce ticălosul ăsta e atât de al dracului de obraznic. Ai mai dat vreodată peste un criminal care să rămână calm şi degajat treizeci şi şase de ore de interogatoriu, când ştie foarte bine că am localizat trupul victimei cu precizie milimetrică? Sergentul Yates clătină din cap.

— Am cunoscut la viaţa mea câţiva clienţi de-ai noştri duri ca dracu', mai ales după ce s-a renunţat la spânzurătoare, dar ăsta le dă clasă la toţi. După părerea mea, e un psihopat cum rar ajungi să vezi.;

Flint respinse ideea sergentului.

— Psihopaţii cedează repede, spuse el. Mărturisesc crime pe care nici nu le-au comis sau mărturisesc crime pe care chiar le-au comis, dar, oricum, mărturisesc. Wilt ăsta nu mărturiseşte nimic. Stă acolo şi-mi spune cum să-mi desfăşor ancheta. Acum ia aruncă un ochi aici.

Inspectorul deschise dosarul şi scoase de acolo însemnările lui Wilt.

— Observi aici ceva ciudat?

Sergentul Yates citi însemnările de la un capăt la altul, apoi le mai citi o dată.

— Păi, mi se pare că nu îşi bate prea mult capul cu metodele, zise el în cele din urmă. Şi nu prea îmi place partea asta cu nivelul scăzut de inteligenţă al poliţistului mediu.

— Dar ce zici de punctul 2 d)? întrebă inspectorul. Utilizarea tot mai frecventă de către

infractori a unor metode sofisticate, cum sunt tacticile diversioniste. Tactici diversioniste. Îţi spune ceva?

— Vreţi să spuneţi că încearcă să ne distragă atenţia de la infracţiunea veritabilă spre altceva?

Inspectorul Flint dădu din cap aprobator.

— Uite ce vreau eu să spun. N-aş avea nicio problemă să pariez că atunci când o să ajungem la fundul puţului ăluia afurisit, o să găsim exact o păpuşă gonflabilă, îmbrăcată în hainele doamnei Wilt şi având un vagin. Aşa cred eu.

— Dar asta-i o nebunie!

— O nebunie? E o blestemăţie diabolică! exclamă inspectorul. Tipul stă acolo ca un afurisit de manechin şi ni se prezintă în mare formă, fiindcă ştie că ne-a pus să umblăm după potcoave de cai morţi.

Perplex, sergentul Yates se aşează pe un scaun.

— Dar de ce? În primul rând, de ce să ne atragă atenţia asupra unei crime? De ce să nu mintă pur şi simplu şi să acţioneze normal?

— Cum, şi să anunţe că doamna Wilt a dispărut? Uiţi de soţii Pringsheim. A dispărut o soţie. Ei şi? Doi dintre prietenii ei au dispărut şi ei, lăsând casa într-o mizerie înfiorătoare şi plină de urme de sânge. Aşa ceva impune neapărat explicaţii. Prin urmare, omul ne pune pe o pistă falsă.

— Dar tot nu-l ajută cu nimic, obiectă sergentul. Bine, scoatem din groapă o păpuşă de plastic. Asta nu înseamnă că o să ne întrerupem ancheta.

— Poate că nu, dar aşa are la dispoziţie o săptămână, timp în care celelalte cadavre se pot descompune.

— Vă gândiţi că a folosit o baie de acid, ca Haigh? întrebă sergentul. Asta-i oribil!

— Sigur că-i oribil! Ai cumva impresia că o crimă e ceva simpatic sau cum? Oricum, singurul motiv pentru care l-au prins pe Haigh a fost că idiotul de futălău le-a spus poliţiştilor unde să caute zoaiele. Dacă şi-ar fi ţinut moara aia

nenorocită încă o săptămână, n-ar mai fi putut să găsească nimic. Tot lichidul şi resturile s-ar fi dus. În plus, nu ştiu ce-a folosit Wilt. Tot ce ştiu e că omul e un intelectual, o javră inteligentă, şi crede că ne-a îmbrobodit. Mai întâi îl ridicăm pentru interogatoriu, poate chiar îl ţinem în arest, iar când am terminat cu asta, ne ducem şi dezgropăm o păpuşă de plastic. Dacă mergem la tribunal cu o păpuşă gonflabilă ca dovadă, o să părem nişte nătărăi. O să ajungem de râsul întregii planete. Prin urmare, cazul e respins la tribunal şi ce se întâmplă a doua oară, când îl luăm la întrebări în legătură cu adevăratele crime? Ne trezim cu ăia de la Drepturile Omului, care-şi înfig dinţii în beregata noastră ca nişte afurisiţi de lilieci vampiri însetaţi de sânge.

— Presupun că aşa se explică şi de ce n-a început să zbiere după un avocat, zise Yates.

— Sigur că da. De ce-ar avea nevoie de un avocat acum? Dar ia să vezi când îl ridici a doua oară şi te trezeşti cu toţi avocaţii bulucindu-se ca să-l apere la proces. Toţi or să chiţăie despre brutalitatea poliţiei şi despre victimizare. N-o să mai fii în stare nici să te auzi vorbind. Afurisiţii ăia de avocaţi ai lui or să fie în culmea gloriei. Mai întâi păpuşi gonflabile şi după aia lipsa vreunui cadavru. O să iasă curat ca lacrima.

— Oricine-i în stare să pună la cale o asemenea poveste trebuie să fie nebun, zise sergentul.

— Sau un afurisit de geniu, completă cu amărăciune Flint. Iisuse, ce mai caz! oftă el şi-şi stinse ţigara, îndesind mucul cu furie în scrumieră.

— Ce propuneţi să fac? întrebă Yates. Să mai încerc o dată cu el?

— Nu. De el o să mă ocup eu. Tu du-te la Tehnic şi convinge-l pe şeful de-acolo să-ţi spună ce crede el cu adevărat despre Wilt. Adună orice urmă de bârfă despre blestematul ăsta! Trebuie să găsim în trecutul lui ceva de care să ne putem folosi.

Apoi inspectorul străbătu coridorul şi intră în camera de anchetă. Wilt stătea la masă şi scria nişte însemnări pe dosul formularului pentru declaraţii. Acum, când începuse să se simtă dacă nu chiar ca acasă, cel puţin mai familiarizat cu secţia de poliţie, mintea lui se concentra pe problema dispariţiei Evei. Se văzu nevoit să recunoască faptul că petele de sânge din baia soţilor Pringsheim îl îngrijoraseră. Ca să-şi mai omoare timpul, încercase să îşi transpună gândurile pe hârtie şi încă se mai ocupa cu asta când inspectorul Flint intră în cameră, trântind uşa.

— În ordine, Wilt. Aşadar, eşti un tip deştept, zise el, aşezându-se şi trăgând hârtia înspre el. Ştii să scrii şi să citeşti şi ai o minte logică şi inventivă, aşa că hai să vedem ce-ai scris aici. Cine-i Ethel?

— Sora Evei, îi explică Wilt. E măritată cu un zarzavagiu din Luton. Eva mai trece uneori pe la ei în cursul săptămânii.

— Şi „Sângele din baie”?

— Mă întrebam numai cum a ajuns acolo.

— Dar „Dovezile plecării în grabă”?

— Pur şi simplu îmi puneam pe hârtie gândurile despre starea în care se găsea casa soţilor Pringsheim, zise Wilt… — încerci să ne fii de ajutor?

— Sunt aici ca să vă ajut la investigaţii. Aşa sună termenul oficial, nu?

— Poate că aşa e termenul oficial, Wilt. Dar în cazul de faţă nu corespunde realităţii.

— Presupun că aşa ceva nici nu se întâmplă prea des, comentă Wilt. E una dintre expresiile acelea care ascund o mulţime de păcate.

— Şi de infracţiuni.

— Tot ele se mai întâmplă să distrugă şi reputaţia cuiva, replică Wilt. Vă daţi seama, sper, ce-mi faceţi prin faptul că mă ţineţi aici în felul ăsta. Îmi face destul rău să ştiu că tot restul zilelor pe care le mai am o să fiu cunoscut de toţi drept bărbatul care a îmbrăcat o păpuşă de plastic

înzestrată cu pizdă în hainele soţiei sale, după care a aruncat-o în puţul unui stâlp de susţinere. Nu mai am nevoie să fiu cunoscut şi ca ucigaş.

— Acolo unde o să-ţi petreci tu restul zilelor pe care le mai ai nimănui n-o să-i pese ce-ai făcut cu păpuşa aia de plastic.

Wilt exploata mărturisirea inspectorului.

— Aha! zise el repede. Aşadar, până la urmă aţi găsit-o. Asta-i bine. Înseamnă că sunt liber să plec.

— Stai jos şi taci din gură! mârâi inspectorul. N-o să pleci nicăieri, iar atunci când o să pleci, o s-o faci într-o dubă mare şi neagră. Încă n-am terminat cu tine. De fapt, suntem abia la început.

— Uite c-o luăm iar de la capăt, zise Wilt. Parcă ştiam că vreţi s-o luăm iarăşi de la capăt. Voi, ăştia, aveţi mintea fixată pe cauzele elementare. Cauză şi efect, cauză şi efect. Cine-a fost mai întâi, oul sau găina, protoplasma sau demiurgul? Presupun că de data asta o să începeţi cu ce-a spus Eva când ne îmbrăcam pentru petrecere.

— De data asta, zise inspectorul, vreau să-mi spui cu exactitate de ce-ai îndesat blestemata ta de păpuşă în puţul ăla!

— Vedeţi, asta e o întrebare interesantă, zise Wilt şi se opri… în circumstanţele actuale, nu părea o idee prea bună să încerce să-i explice inspectorului Flint ce avusese în cap atunci când aruncase păpuşa în gaura aceea. Inspectorul nu părea genul de persoană care ar putea înţelege cu prea multă uşurinţă că un soţ putea avea fantezii despre uciderea soţiei sale, dar că n-o să le pună cu adevărat în practică. Înainte să se aventureze pe teritoriul necartografiat al iraţionalului pur, ar face mai bine să aştepte până când Eva îşi va face apariţia în carne şi oase. Cu Eva de faţă, inspectorului Flint i-ar veni mai uşor să-l înţeleagă. Fără ea, era absolut sigur că n-o s-o facă.

— Hai să zicem că pur şi simplu am vrut să scap de obiectul ăla îngrozitor, zise el.

— Hai să nu zicem nimic de genul ăsta, îl contracara Flint. Hai să zicem că ai avut un motiv ascuns să o arunci acolo.

Wilt dădu din cap aprobator.

— Bine, mergem pe varianta asta, zise el. Inspectorul Flint dădu şi el din cap încurajator.

— Mă gândeam eu că aşa o să faci. Ei bine, care a fost motivul?

Wilt îşi cântări vorbele cu grijă. Acum intra în ape necunoscute.

— Haideţi să zicem că, în totului tot, am făcut un fel de repetiţie.

— O repetiţie? Ce fel de repetiţie?

Wilt se gândi o clipă.

— Repetiţie". Un cuvânt interesant, zise el. Vine din franţuzescul repetition, care provine şi el din latinescul repeto, repetere, unde însemna.

— Mă doare-n cot de unde provine! zise inspectorul. Vreau să ştiu unde duce.

— Când faci un fel de repetiţie. Dacă stai să te gândeşti, chestia sună şi puţin a înmormântare, adăugă Wilt, continuându-şi campania sa de uzură lingvistică.

Inspectorul Flint se aruncă în capcană cu capul înainte:

— Înmormântare? A cui înmormântare?

— A oricui, aruncă cu veselie Wilt. Ai făcut un fel, ai făcut felul. Dumneata ai putea să-mi spui ce se întâmplă când dezgropaţi un cadavru căruia i s-a făcut felul. Faceţi un fel de repetiţie, deşi presupun că tovarăşii dumitale nu-i fac felul nimănui.:

— Pentru numele lui Dumnezeu! urlă inspectorul. Nu poţi să te ţii niciodată de subiectul discuţiei? Ziceai că ai făcut felul. Un fel de repetiţie, iar eu vreau să ştiu ce fel era ăsta.

— O idee, zise Wilt, nimic altceva decât o idee. Una dintre acele efemeride ale zborului minţii, care a plutit ca un fluture peste peisajul estival al minţii mele, purtată de adierile asociaţiei de idei,

care se iscă precum ploile scurte de vară. Îmi place cum sună.

— Mie nu, replică inspectorul, aruncându-i o privire tăioasă. Ce vreau eu să ştiu e ce fel de repetiţie făceai. Uite, asta aş vrea să aflu.

— V-am spus deja. O simplă idee.

— Ce fel de idee?

— O idee, atâta tot. Doar o simplă.

— Wilt, dacă mai continui aşa, zbieră inspectorul, cu afurisiţii ăia de fluturi, să mă bată Dumnezeu dacă n-o să-mi încalc obiceiurile mele de-o viaţă şi-o să-ţi rup blestematul ăla de gât!

— De data asta nici n-aveam de gând să pomenesc de fluturi, îi răspunse Wilt pe un ton încărcat de reproş. Aveam de gând să vă spun că aveam o idee de carte.

— O carte? latră inspectorul Flint. Ce fel de carte? O carte de versuri sau un roman poliţist?

— Un roman poliţist, zise Wilt, recunoscător pentru sugestia făcută.

— Aşa, mormăi inspectorul. Aşadar, aveai de gând să scrii un thriller. Ei bine, acum lasă-mă să ghicesc eu schema poveştii. Avem un profesor care predă la Colegiul Tehnic şi profesorul ăsta are o nevastă pe care o urăşte, aşa că se hotărăşte să o omoare.

— Continuaţi, îl încuraja Wilt. Până acum vă descurcaţi foarte bine.

— Aşa mă şi gândeam, zise plin de încântare inspectorul. Ei bine, profesorul ăsta crede că e un tip deştept şi că poate să ducă de nas poliţia. N-are el o părere prea bună despre poliţie. Aşa că aruncă o păpuşă de plastic într-o groapă care urmează să fie umplută cu ciment, sperând că poliţia o să-şi piardă vremea săpând ca s-o scoată, iar între timp el îşi îngroapă nevasta într-un alt loc. Apropo, Henry, unde-ai îngropat-o pe doamna Wilt? Hai să terminăm cu asta odată pentru totdeauna. Unde ai pus-o? Spune-mi doar atât. După ce mărturiseşti, o să te simţi mult mai bine.

— N-am pus-o nicăieri. Dacă nu v-am spus-o de o mie de ori, atunci nu v-am spus-o niciodată. De câte ori o să mai trebuiască să vă zic că habar n-am pe unde e.

— Ascultă-mă, Wilt, şi ascultă-mă cu mare atenţie, zise inspectorul când izbuti să-şi descleşteze gura. Am avut la viaţa mea destui clienţi duri, dar în faţa ta trebuie să-mi scot pălăria. Eşti cel mai dur ticălos peste care am avut nefericita ocazie să dau în toată activitatea mea.

Wilt clătină din cap.

— Ştii, inspectore, zise el, îmi pare rău pentru dumneata. Pe cuvânt! Nu eşti în stare să recunoşti adevărul nici când îţi sare singur în ochi.

Inspectorul Flint se ridică de pe scaun şi părăsi încăperea.

— Tu de colo! îi zise el primului poliţist pe care îl întâlni. Du-te în camera de anchetă şi pune-i întrebări afurisitului ăluia dinăuntru! Nu te opri până nu-ţi spun eu!

— Ce fel de întrebări?

— Orice fel. Absolut orice. Întreabă-l tot timpul de ce a vârât o păpuşă gonflabilă din plastic într-un puţ de pe şantier. Asta-i tot. Întreabă-l şi iar întreabă-l, fără încetare. O să-l fac eu pe ticălos să cedeze!

Apoi inspectorul se duse în biroul său, unde se înfundă în fotoliu şi încercă să gândească.

13

La Colegiul Tehnic, sergentul Yates stătea pe un scaun, în biroul domnului Morris.

— Regret că sunt nevoit să vă deranjez din nou, spuse el, dar mai avem nevoie de unele amănunte legate de colegul dumneavoastră Wilt. Şeful Catedrei de Studii Liberale îşi ridică privirea de pe orar, cu o expresie hăituită. Dusese o luptă disperată încercând să găsească pe cineva care să preia anul IV Zidari. Price nu voise s-o facă, fiindcă el luase anul II Mecanici Auto, iar Williams pur şi simplu nu voia nicidecum. Încă de

ieri dr. Morris plecase acasă cu stomacul întors pe dos, iar acum era ameninţat cu repetarea performanţei dacă mai încerca cineva să-i pomenească în vreun fel de anul IV Zidari. Aşa că domnul Morris rămase singur şi era dispus să se lase deranjat de sergentul Yates oricât de mult ar fi avut chef acesta din urmă, numai să nu mai fie nevoit să preia el afurisiţii ăia de zidari.

— Cu cea mai mare plăcere, zise el, etalând o cordialitate ce contrasta ciudat cu privirea hăituită din ochii lui. Ce fel de amănunte aţi vrea să aflaţi?

— Doar o impresie generală asupra omului, domnule, zise sergentul. Aţi observat ceva neobişnuit la el?

— Neobişnuit?

Domnul Morris se gândi o clipă. În afară de disponibilitatea lui Wilt de a preda an de an la cele mai îngrozitoare clase de seralişti fără să se plângă, nu îi trecu prin cap nimic neobişnuit legat de el.

— Presupun că aş putea numi oarecum neobişnuită reacţia sa la împăratul muştelor, care ajunge până la accese de fobie, dar, la urma urmei, mie nu mi-a păsat niciodată prea tare de.

— Dacă nu vă supăraţi, domnule, v-aş ruga să vă opriţi un moment, zise sergentul, notând grăbit într-un carneţel. Aţi spus „accese de fobie”, nu-i aşa?

— Păi, de fapt, am vrut să spun că.

— La muşte, domnule?

— La împăratul muştelor. E o carte, zise domnul Morris.

Acum profesorul Morris nu mai era deloc sigur că făcuse bine menţionând acest fapt. Poliţiştii nu erau extraordinar de sensibili la acele distincţii subtile ale gustului literar care constituiau definiţia pe care o dădea el inteligenţei.

— Sper că n-am spus ceva greşit.

— În niciun caz, domnule. Micile amănunte de acest gen sunt cele care ne ajută să ne creăm o

imagine asupra minţii unui infractor.

Domnul Morris oftă.

— Sunt sigur că atunci când domnul Wilt a venit la noi de la universitate, nu mi-a trecut niciodată prin cap că va ajunge până aici.

— Aveţi dreptate, domnule. Ei bine, a spus vreodată domnul Wilt ceva urât despre soţia lui?

— Ceva urât? Vai de mine, în niciun caz! Ştiţi, nici n-avea nevoie s-o facă. Eva vorbea pentru sine.

Domnul Morris se uită amărât pe geam, la maşina de forat.

— Aşadar, după părerea dumneavoastră, doamna Wilt nu era o femeie foarte agreabilă?

Domnul Morris clătină din cap.

— Era o femeie înfiorătoare, zise el. Sergentul Yates linse capătul pixului.

— Aţi spus „înfiorătoare", domnule?

— Mă tem că da. Am avut-o o dată la cursurile mele de noţiuni de bază în arta teatrală, la seral.

— De bază? repetă sergentul şi-şi notă în carneţel.

— Da, deşi în cazul doamnei Wilt ar fi fost mult mai potrivit să li se spună „de groază". Se lansa în roluri cu mult prea multă îndârjire ca să fie absolut convingătoare. Nu cred că o să uit vreodată felul în care a jucat-o pe Desdemona într-un Othello regizat de mine.

— Adică aţi numi-o o femeie voluntară?

— Haideţi să zicem, preciza domnul Morris, că dacă Shakespeare ar fi scris piesa în stilul în care a jucat-o doamna Wilt, cel strâns de gât ar fi fost Othello.

— Înţeleg, domnule, zise sergentul. Aşadar, înţeleg de aici că nu-i plăceau negrii.

— Habar n-am ce părere avea despre problema rasială, zise domnul Morris. Eu mă refer la forţa ei fizică.

— Era o femeie puternică, domnule?

— Foarte! zise din toată inima domnul Morris. Sergentul Yates se arătă încurcat.

— Pare ciudat ca o asemenea femeie să se lase omorâtă de domnul Wilt fără să i se opună mai serios, zise el gânditor.

— Mie mi se pare incredibil, întări domnul Morris. Mai mult, sugerează un grad de vitejie nebunească pe care comportamentul lui Henry în cadrul catedrei nu m-ar fi făcut să-l ghicesc vreodată. Singurul lucru pe care-l pot lua în considerare este acela că în momentul faptei era într-o stare de nebunie.

Sergentul Yates se agăţă de idee.

— Prin urmare, în opinia dumneavoastră, socotiţi că nu era întreg la minte atunci când şi-a ucis soţia?

— Întreg la minte? Nu-mi trece prin cap nimic care să sugereze măcar un strop de minte atunci când îţi ucizi nevasta şi îi arunci cadavrul.

Sergentul Yates preciza:

— Vreau să zic, domnule, că, după părerea dumneavoastră, domnul Wilt este ţicnit?

Domnul Morris ezită. După părerea lui, un număr considerabil de membri ai catedrei sale puteau fi consideraţi dezechilibraţi mental, dar în niciun caz nu-i venea să facă reclamă acestui fapt. Pe de altă parte, poate i-ar fi cumva de ajutor bietului Wilt.

— Da, presupun că da, zise el în cele din urmă, pentru că în adâncurile sale profesorul Morris era un om blând. Destul de ţicnit. Fie vorba între noi, domnule sergent, oricine se arată dispus să predea la genul ăsta de infractori tineri, căpoşi şi agresivi pe care-i avem în şcoală nu are cum să fie în toate minţile. Şi nu mai târziu de săptămâna trecută Wilt a avut o altercaţie cu unul dintre elevii de la clasa de Tipografi şi-a fost trosnit în obraz. Cred că asta ar putea să aibă o oarecare legătură cu comportamentul lui ulterior. Dar am încredere în

dumneata şi sper că vei considera tot ce ţi-am spus ca fiind strict confidenţial.

— Sigur că da, domnule, zise sergentul Yates. Ei bine, nu vreau să vă mai reţin.

Aşa că sergentul se întoarse la secţia de poliţie şi îi raportă despre descoperirile sale inspectorului Flint.

— Nebun de legat, anunţă el. Asta e părerea lui. E foarte sigur pe ea.

— În cazul acesta, n-avea dreptul să-l angajeze pe ticălos, zise Flint. Ar fi trebuit să dea afară bruta.

— Să-l dea afară? De la Tehnic? Doar ştiţi că nu pot să dea afară profesorii. Trebuie să faci ceva cu adevărat radical înainte să-ţi dea papucii.

— Cum ar fi să omori pe cineva, bănuiesc. Ei bine, în ceea ce mă priveşte, pot să şi-l ia înapoi pe nemernicul ăsta mic!

— Vreţi să spuneţi că se ţine încă tare?

— Se ţine tare? Acum contraatacă! Mi-a tocat nervii de mi i-a făcut zdrenţe, iar acum şi Bolton zice că vrea să fie înlocuit. Cică nu mai poate face faţă presiunii.

Sergentul Yates se scarpină în cap.

— Să fiu al naibii dacă pricep cum face, zise el. Oricare altul ar crede că tipul e nevinovat. Mă-ntreb când o să-i vină să ceară un avocat.

— Niciodată, îi răspunse Flint. La ce-i mai trebuie avocat? Dacă aş fi avut aici, la secţie, un avocat care să-l sfătuiască ce să facă, aş fi scos adevărul de la Wilt cu o grămadă de ore în urmă.

Când se lăsă noaptea peste Eel Stretch, vântul se înteţi, ajungând până la şaizeci-şaptezeci de kilometri pe oră. Ploaia răpăia pe acoperişul cabinei, iar valurile se loveau de carena şi de cabina ambarcaţiunii, înclinând-o la tribord şi înfundând-o şi mai tare în noroi. Înăuntrul cabinei aerul era îmbâcsit de fum şi de sentimente apăsătoare. Gaskell deschisese o sticlă de votcă şi

se îmbăta. Ca să le mai treacă timpul, cei trei jucau scrabble.

— Imaginea mea despre iad, zise Gaskell, este să fii prins într-o relaţie cu un cuplu de limbiste.

— Ce-i aia limbistă? întrebă Eva. Gaskell se uită lung la ea.

— Nu ştii?

— Ştiu genul ăla de oameni care studiază limbile lumii.

— Dragă ursuleţule Yoga, eşti cea mai naivă fiinţă de pe lume, zise Gaskell. O limbistă e.

— Las-o baltă, G! interveni Sally. Al cui e rândul să joace?

— Al meu, zise Eva. I. M. P. Pronunţat Imp.

— O. T. E. N. T. Pronunţat Gaskell, zise Sally.

Gaskell mai bău din sticla de votcă.

— Ce afurisit de joc jucăm noi acum? Scrabble sau un fel de joc de-a adevărul?

— E rândul tău, îi zise Sally.

Gaskell puse D. I. L. D. Deasupra O-ului de mai înainte.

— Încearcă-l pe ăsta dacă-i vorba de mărime! zise el.

Eva îi aruncă o privire critică.

— N-ai voie să foloseşti substantive proprii, zise ea. Tu nu m-ai lăsat să pun Somnorilă.

— Ţâţoasă Eva, „dildo” nu-i un substantiv propriu. E un substantiv impropriu. Un surogat de penis.

— Un ce?

— N-are importanţă ce-i! interveni iar Sally.

E rândul tău să joci.

Eva studie literele. Nu-i plăcea deloc să i se spună aşa de des ce să facă şi, în plus, voia totuşi să afle ce-i aia o limbistă. Şi un surogat de penis. Până la urmă puse I. U. B. I. R. Deasupra E-ului ei.

— Un lucru-n măreţie neîntrecut[13], zise Gaskell şi puse D. L. D. O., folosindu-se de I-ul Evei.

— Nu poţi pune două la fel, sări Eva. Deja ai folosit o dată „dildo”.

— Ăsta de-aici e diferit, se apără Gaskell. Ăsta are favoriţi.

— Şi care-i diferenţa?; – Întreab-o pe Sally. Ea e cea care are ciudă pe penis.

— Căcăciosule! zise Sally şi puse P. O. P. O. N. A. Pe R-ul de la IUBIRE. Adică tu, preciza ea.

— Exact ce ziceam, replică Gaskell. Scrabble de-a adevărul. Mă-ntreb de ce nu facem atunci o şedinţă terapeutică de grup. Să lăsăm să iasă la iveală adevărul gol-goluţ.

Eva se folosi de O ca să scrie ONEST. Gaskell continuă cu TÂRFĂ, iar Sally scrise DEMENT.

— Minunat! comentă Gaskell. Cartea Revelaţiilor alfabetice.

— Măi copil-minune, zău că mă omori! zise Sally.

— Du-te şi te internează, îi replică Gaskell, strecurându-şi mâna pe coapsa Evei, în sus.

— Ţine-ţi mâinile acasă! zise Eva şi îl împinse cât colo.

Apoi se folosi de un Ă ca să scrie PĂCAT. Gaskell folosi T-ul şi scrise BĂRBĂTOAICĂ.

— Şi să nu te-aud că zici că ăsta-i substantiv propriu.

— Păi, în mod sigur nu e un cuvânt de care să fi auzit vreodată, răspunse Eva.

Gaskell o privi iar lung şi apoi fu cuprins de o criză de râs.

— Acum le-am auzit pe toate! exclamă el. Cum a fost şi chestia aia cu cunnilingusul medicament de tuse. Cât de prost poate fi cineva?

— Du-te şi uită-te în oglindă, îi sugeră Sally.

— Da, sigur! Adică m-am însurat cu o afurisită de lesbiană, şi curvă pe deasupra, care nu face altceva decât să fure nevestele şi bărcile şi lucrurile oamenilor. Da, io-s prost, aşa-i! Dar ţâţoasa asta de-aici zău că mă-ntrece! E atât de

căcăcios de ipocrită, încât pretinde că nici măcar nu-i limbistă.

— Nu ştiu ce-i aia limbistă, îl informă Eva.

— Atunci dă-mi voie să te lămuresc, slăninuţă! O limbistă e o lesbiană.

— Mă faci lesbiană?

— Da, zise Gaskell.

Eva îi trase o palmă zdravănă peste obraz. Lui Gaskell îi săriră ochelarii de pe nas, iar bărbatul căzu în fund pe podea.

— Ei, şi-acum, G. Începu Sally.

Dar Gaskell se ridică cu greu în picioare.

— Prin urmare aşa, curvă grasă! exclamă el. Dacă vrei să ştii adevărul, o să afli adevărul. Mai întâi, ai impresia că soţul tău, Henry, s-a înfipt în păpuşa aia c-aşa i s-a sculat lui. Atunci dă-mi voie să-ţi spun.

— Gaskell, taci naibii din gură! zbieră Sally.

— Să mă ia dracu' dac-o s-o fac! M-am săturat de tine şi de şmecheriile tale păcătoase! După ce că te-am scos dintr-un bordel.

— Nu-i adevărat! zbieră Sally. Era o clinică! O clinică pentru perverşi bolnavi, aşa ca tine!

Eva nu mai asculta. Se uita fix la Gaskell. Omul ăla o numise lesbiană şi-i spusese că Henry nu se înfipsese în păpuşa aia de bunăvoie.

— Spune-mi ce-i cu Henry! ţipă ea. Cum a ajuns să se-nfigă în păpuşa aia?

Gaskell arătă cu degetul spre Sally:

— Ea l-a înfipt acolo. Tăntălăul ăla amărât nici nu şi-a dat seama că.

— Tu l-ai înfipt acolo?! îi zise Eva lui Sally. Aşa-i?

— A încercat să mă forţeze, Eva. A încercat sa.

— Ăla!

— Nu te cred! urlă iar Eva. Henry nu-i genul.

— Ţi-am spus că asta a făcut!

— Şi tu l-ai înfipt în păpuşă? ţipă Eva, după care se aruncă asupra lui Sally direct peste masă.

Se auzi un pârâit puternic şi masa cedă. Gaskell sări repede într-o parte, aruncându-se pe pat, iar Sally o zbughi afară din cabină. Eva se ridică în picioare şi înainta spre uşă. Fusese înşelată, păcălită şi minţită. Iar Henry fusese umilit. Avea s-o ucidă pe javra aia de Sally. Păşi afară, în cocpit. Undeva, în colţul îndepărtat, se vedea umbra întunecată a lui Sally. Eva ocoli motorul bărcii şi se aruncă asupra femeii. În clipa următoare alunecă pe puntea unsuroasă, iar Sally ţâşni, traversând cocpitul în fugă, şi pătrunse iar prin uşa cabinei. Apoi trânti uşa în urma ei şi o încuie. Eva Wilt se ridică în picioare şi rămase aşa, cu ploaia curgându-i pe obraji. În timp ce stătea acolo, toate iluziile pe care şi le făcuse în timpul săptămânii îi dispărură. Se văzu pe sine aşa cum era: o femeie grasă şi proastă, care îşi părăsise bărbatul ca să umble după o lume plină de farmec, ce s-a dovedit apoi falsă, de proastă calitate şi întemeiată doar pe avere şi discuţii de doi bani. Iar Gaskell o numise lesbiană. Greaţa imensă care o cuprinse când pricepu ce însemna papiloterapia o lovi ca un val. Se clătină pe picioare, se rezemă de o margine a bărcii şi se aşeză pe un dulăpaş.

Apoi, încet-încet, dezgustul ei se transformă în furie şi într-o ură rece împotriva soţilor Pringsheim. O să se răzbune pe ei cu vârf şi îndesat. O să-i facă să le pară rău şi că au cunoscut-o. Se ridică, deschise dulăpaşul pe care stătea, scoase din el vestele de salvare şi le aruncă peste bord. Apoi umflă salteaua pneumatică, o aruncă în apă şi se cocoţă şi ea pe margine. Se lăsă în apă, după care se întinse pe saltea. Obiectul se bălăngănea îngrijorător de tare, dar Evei nu-i era frică. Acum se răzbuna pe cei doi Pringsheimi şi nu-i mai păsa nicidecum ce se întâmpla cu ea. Vâsli prin valurile micuţe, ce împingeau în larg vestele de salvare, îndepărtându-se şi ea de ambarcaţiune. Vântul sufla din spate, iar salteaua aluneca uşor pe ape. În cinci minute Eva ieşise din

stufăriş, luase colţul şi pierduse din vedere ambarcaţiunea. Undeva în faţa ei, în întuneric, erau apele largi unde văzuseră ei şalupele, iar dincolo de ele era ţărmul.

Dintr-odată Eva se trezi dusă de vânt într-o parte, în stufăriş. Ploaia se oprise, iar Eva se întinse pe saltea, gâfâind. I-ar fi fost mai uşor dacă scăpa de vestele de salvare. Ajunsese destul de departe de ambarcaţiune ca să ştie că sunt bine ascunse. Le împinse între trestii, după care ezită. Desfăcu una din veste din legătura compactă şi izbuti să şi-o pună pe ea. Apoi se întinse iar pe saltea, cu faţa în jos, şi vâsli în continuare cu mâinile, înaintând pe canalul care se tot lărgea.

Sally stătea rezemată de uşa cabinei şi se uita plină de ură la Gaskell.

— Javră idioată! zise ea. Trebuia să-ţi deschizi tu gura aia mare! Şi-acum ce dracu' ai de gând să faci?

— Pentru început, să divorţez de tine, zise el.

— O să obţin ca pensie alimentară toţi banii pe care-i ai!

— Slabe şanse! N-o să vezi nici două parale găurite! îi spuse Gaskell şi mai bău nişte votcă.

— Mai întâi să te văd pe tine mort! exclamă Sally.

Gaskell rânji.

— Pe mine mort? Dacă e vorba să moară cineva pe-aici, atunci aia eşti tu. Frumoasa ţâţoasă e setoasă de sânge.

— O să se calmeze ea.

— Chiar crezi ce spui? Atunci încearcă să deschizi uşa aia dacă eşti aşa de sigură. Haide, descui-o!

Sally se îndepărtă de uşă şi se aşeză.

— De data asta chiar c-ai reuşit să intri într-o încurcătură ca lumea, zise Gaskell. Trebuia să te iei de o blestemată de luptătoare de catch!

— Ieşi tu afară şi linişteşte-o!

— Nici gând! Mai degrabă m-aş juca de-a baba oarba cu un afurisit de rinocer, replică el, întinzându-se pe pat şi zâmbind fericit. Ştii că în întâmplarea asta există o urmă profundă de ironie a sorţii? Trebuia să te apuci tu să emancipezi o neanderthaliană. Eliberarea Femeilor, faza paleolitică. Ea Tarzan, tu Jane. Ai reuşit să pui mâna pe un exemplar de grădină zoologică.

— Mor de râs, comentă Sally. Şi care-i rolul tău aici?

— Eu Noe. Fii mulţumită că măcar n-are o puşcă la îndemână.

Apoi Gaskell îşi trase o pernă sub cap şi se culcă.

Sally rămase aşezată şi îi privi îndelung spatele, plină de venin. Era speriată. Reacţia Evei fusese atât de violentă, încât îi nimicise încrederea în sine. Gaskell avea dreptate. Comportamentul Evei Wilt avea ceva primitiv. Sally se înfiora când îşi aminti de forma aceea întunecată care se îndrepta spre ea în cocpit. Se ridică, se duse în cambuză.

Îşi găsi acolo un cuţit lung şi ascuţit. Apoi se întoarse în cabină, verifică încuietoarea de la uşă şi se întinse pe patul ei, încercând să adoarmă. Dar somnul nu voia să vină. Afară se auzeau tot felul de zgomote. Valurile plescăiau, lovindu-se de carena vasului de agrement. Vântul sufla. Doamne, ce încâlceală ieşise din toată povestea! Sally îşi încleşta mâna pe cuţit şi se gândi la Gaskell şi la ce-i spusese acesta despre divorţ.

Peter Braintree stătea pe un scaun în biroul domnului Gosdyke, de profesie avocat, şi discuta problema.

— E acolo de luni, iar azi e deja joi. Sunt sigur că n-au niciun drept să-l ţină atât de mult fără să fie văzut de un avocat al apărării.

— Dacă el nu cere un avocat şi dacă poliţia vrea să-l interogheze, iar el e dispus să răspundă la întrebările lor şi refuză să-şi ceară drepturile

legale, nu pot să-mi dau seama ce-aş putea să fac într-o asemenea situaţie, spuse domnul Gosdyke.

— Dar sunteţi sigur că aşa stau lucrurile? întrebă Braintree.

— În măsura în care pot confirma un lucru, eu zic că, într-adevăr, aşa stau lucrurile. Domnul Wilt n-a cerut să mă vadă. Am vorbit cu inspectorul însărcinat cu cazul şi pare destul de limpede că, din cine ştie ce motiv excepţional, domnul Wilt pare dispus să ajute poliţia în investigaţiile pe care le face atâta timp cât aceştia consideră că prezenţa lui la sediul poliţiei este absolut necesară. Iar dacă un om refuză să-şi pretindă drepturile sale legale, atunci numai el şi nimeni altul e vinovat de situaţia grea în care se află.

— Dar sunteţi absolut sigur că Henry a refuzat să vă vadă? Vreau să zic că poliţiştii ar fi putut să vă mintă.

Domnul Gosdyke clătină din cap.

— Îl cunosc de multă vreme pe inspectorul Flint, zise el. Nu e genul de om care să împiedice un suspect să beneficieze de drepturile sale. Nu, domnule Braintree. Îmi pare rău. Mi-ar fi plăcut să vă fiu de mai mult ajutor, dar, sincer, în condiţiile de faţă nu pot să fac nimic. Predilecţia arătată de domnul Wilt pentru compania poliţiştilor îmi este complet incomprehensibilă, dar îmi anulează dreptul de a interveni.

— Doar nu credeţi că îl brutalizează la interogatoriu sau ceva asemănător?

— Să-l brutalizeze la interogatoriu? Dragul meu, te uiţi la prea multe filme vechi la televizor! în ţara asta poliţia nu foloseşte metode dure.

— Au fost destul de duri cu câţiva dintre studenţii mei care s-au dus la demonstraţii, remarcă Braintree.

— A, dar studenţii sunt o cu totul altă poveste! Iar studenţii care participă la demonstraţii au parte de ceea ce merită. Provocarea politică este una, iar crimele domestice de genul aceleia pe care

prietenul dumitale Wilt pare să se fi complăcut să o comită sunt o categorie complet diferită, îţi spun sincer că în toţi anii petrecuţi în această profesie cu caracter juridic nu am dat încă peste vreun caz în care poliţia să nu fi tratat un autor de crime domestice cu cea mai mare grijă şi chiar cu o undă de înţelegere. La urma urmei, poliţiştii înşişi sunt aproape toţi oameni însuraţi şi, în orice caz, domnul Wilt are o diplomă de licenţă. Care e întotdeauna de ajutor. Dacă ai o meserie cu înaltă calificare – şi, în ciuda a ceea ce s-ar putea să spună unii oameni, profesorii de la colegiile tehnice sunt persoane cu înaltă calificare, chiar dacă într-o măsură mai redusă – atunci poţi să fii sigur că poliţia nu va face nici cel mai mic gest nepotrivit sau ilegal. Domnul Wilt este în perfectă siguranţă.;

Iar Wilt chiar se simţea în siguranţă. Stătea pe scaun în camera de anchetă şi îl studia cu interes pe inspectorul Flint.

— Motivaţia? Uite, asta chiar că e o întrebare interesantă! zise el. Dacă m-aţi fi întrebat de ce m-am însurat cu Eva de la bun început, aş fi avut unele probleme încercând să găsesc eu însumi o explicaţie. La vremea aceea eram tânăr şi.

— Wilt! zise inspectorul. Nu te-am întrebat de ce te-ai însurat cu soţia ta. Te-am întrebat ce te-a determinat să hotărăşti s-o ucizi.

— Nu m-am hotărât s-o ucid, replică Wilt.

— A fost un gest spontan? Un impuls de moment căruia n-ai putut să-i rezişti? Un acces de nebunie pe care acum îl regreţi?

— N-a fost niciuna dintre chestiile astea. În primul rând, n-a fost niciun fel de gest. A fost o simplă fantezie.

— Dar recunoşti totuşi că ţi-a trecut aşa ceva prin minte?

— Inspectore, începu Wilt, dacă aş acţiona urmând fiecare impuls care-mi trece prin minte, aş fi fost condangat de multă vreme pentru agresiune

sexuală asupra minorilor, viol cu perversiuni, jaf armat, atac la persoană cu intenţia de a provoca vătămări corporale grave şi omor în masă.

— Aşadar, toate impulsurile astea ţi-au trecut prin minte?

— Într-un moment sau altul, da, răspunse Wilt.

— Ai o minte al dracului de ciudată.

— Lucru pe care îl împărtăşesc cu marea majoritate a populaţiei planetei. Îndrăznesc să spun că până şi dumneata, în momentele în care mintea ţi-o ia razna, te-ai.

— Wilt, sări inspectorul, eu nu am momente în care mintea să mi-o ia razna! Sau, oricum, nu am avut înainte de a te întâlni pe tine. Aşadar, recunoşti că te-ai gândit să-ţi ucizi soţia.

— Am spus că ideea mi-a trecut prin cap, mai ales atunci când trebuia să ies cu câinele la plimbare. E un joc pe care îl joc de unul singur. Atât şi nimic mai mult.

— Un joc? Ieşi cu câinele la plimbare şi te gândeşti la căile şi metodele prin care să o ucizi pe doamna Wilt? Eu nu numesc asta un joc. Eu o numesc un act premeditat.

— Nu-i deloc rău spus, zise Wilt, zâmbind. Mă refer la partea cu meditatul. Eva se încolăceşte în poziţia lotus pe covorul din sufragerie şi se gândeşte la lucruri frumoase. Eu scot câinele la plimbare şi mă gândesc la lucruri îngrozitoare, în timp ce Clem defechează pe marginea pajiştii din Grenville Gardens. Şi în fiecare caz rezultatul e acelaşi. Eva se trezeşte şi găteşte cina şi spală, iar eu vin acasă şi mă uit la cutia cu imagini în mişcare sau citesc şi mă duc la culcare. Nimic nu se schimbă, în niciun sens.

— S-a schimbat acum, spuse inspectorul. Soţia dumitale a dispărut de pe faţa pământului, împreună cu un tânăr savant sclipitor şi cu soţia lui, iar tu stai aici şi aştepţi să fii pus sub acuzare pentru uciderea lor.

— Pe care, accidental, nu am comis-o, zise Wilt. O, da, asemenea lucruri se mai întâmplă. O Mână-ascunsă[14] scrie şi trece mai departe.

— Mă fut în mâna aia ascunsă! Unde sunt? Unde le-ai pus? Ştii că o să-mi spui!

Wilt oftă.

— Aş vrea s-o pot face, zise el. Pe cuvânt! Acum, că aţi pus mâna pe păpuşa de plastic.

— Nu, n-am pus încă. Mai avem cale de bătut până acolo. Încă mai forăm prin roca dură. N-o să ajungem la chestia aia, orice-ar fi ea, până mâine – asta în cel mai fericit caz.

— Măcar aveţi după ce să aşteptaţi, aprecie Wilt. Păi atunci presupun c-o să mă lăsaţi să plec.

— O să te lăsăm să pleci la dracu'! O să te mai ţinem în custodie până luni.

— Fără niciun fel de dovadă a crimei? Fără un cadavru? Nu puteţi să faceţi aşa ceva.

Inspectorul Flint zâmbi.

— Wilt, zise el, avem noutăţi pentru tine. Nu ne trebuie un cadavru. Putem să te reţinem numai pentru că eşti suspect, te putem duce în faţa tribunalului şi chiar te putem găsi vinovat fără să avem un cadavru. Oi fi tu deştept, dar nu cunoşti legea.

— Ei bine, oameni buni, trebuie să recunosc că n-aveţi cine ştie ce slujbă grea. Vreţi să-mi spuneţi că puteţi să ieşiţi pe stradă şi să agăţaţi un trecător absolut nevinovat, după care să-l căraţi până aici şi să-l acuzaţi de crimă fără să aveţi niciun fel de dovezi?

— Dovezi? Avem destule dovezi. Avem o baie împroşcată cu sânge şi cu uşa dărâmată. Avem o casă goală, lăsată într-o mizerie îngrozitoare, şi avem o chestie sau alta în fundul puţului ăluia. Iar tu zici că n-avem dovezi. Ai înţeles totul aiurea.

— Măcar aşa facem pereche, zise Wilt.

— Şi să-ţi mai spun ceva, Wilt. Problema cu ticăloşii ca tine e că sunteţi prea deştepţi, mult prea deştepţi. Exageraţi în ceea ce faceţi şi aşa vă daţi

de gol. Acum, dacă aş fi fost în locul tău, eu, unul, aş fi făcut două lucruri. Ştii care sunt alea?

— Nu, zise Wilt, nu ştiu.

— Unu: aş fi spălat baia cu grijă, şi doi: m-aş fi ţinut cât mai departe de puţul ăla. N-aş fi încercat să creez o pistă falsă cu însemnările alea, nu m-aş fi asigurat că paznicul de noapte de la Tehnic m-a văzut şi nici nu m-aş fi prezentat la casa domnului Braintree la miezul nopţii, mânjit de noroi de sus până jos. Aş fi stat liniştit şi-aş fi tăcut chitic.

— Dar eu habar n-aveam de petele de sânge din baie şi, dacă n-ar fi fost jegoasa aia de păpuşă gonflabilă, nici n-aş fi aruncat-o în gaura de pe şantier. M-aş fi dus să mă culc. În loc de asta, uite că m-am enervat şi am acţionat ca un idiot.

— Dă-mi voie să-ţi mai spun ceva, Wilt, zise inspectorul. Chiar eşti idiot, un afurisit de idiot viclean, dar până la urmă tot idiot. Ar trebui să te cauţi la cap.

— Ar schimba cumva toată afacerea asta, zise Wilt.

— Ce-ar mai schimba?

— Să mă duc să mă caut la cap în loc să stau aici şi să mă las insultat.

Inspectorul Flint îl studie meditativ.

— Chiar vrei să faci aşa ceva? întrebă el.

— Ce să fac?

— Să te cauţi la cap. Ai fi dispus să te supui unei examinări făcute de un psihiatru calificat?

— De ce nu? zise Wilt. Orice, numai să mai treacă timpul.

— Aşadar, de bunăvoie, din câte-am înţeles. Nimeni nu te sileşte s-o faci, dar dacă vrei tu.

— Ascultă, inspectore, dacă un consult la un psihiatru mă va ajuta să te conving că nu mi-am omorât soţia, voi fi extrem de încântat să-l fac. Puteţi să mă puneţi şi la un detector de minciuni. Puteţi să băgaţi în mine câte droguri ale adevărului vreţi. Puteţi să…

— Nu-i nevoie de niciuna dintre treburile alea, zise inspectorul şi se ridică. Un psihiatru ca lumea va fi cu totul suficient. Şi dacă ai impresia că poţi să scapi dacă eşti declarat vinovat dar nebun, las-o baltă. Gagiii de-aici ştiu când o faci pe nebunu' ca să scapi basma curată.

Flint se îndreptă spre uşă, apoi se opri. Se întoarse şi se întinse peste masă.

— Spune-mi, Wilt, zise el. Spune-mi numai un singur lucru. Cum de poţi să stai acolo aşa de calm? Soţia ta a dispărut, noi avem dovezile crimei, avem o copie a soţiei tale, care – dacă e să te credem – zace sub zece metri de ciment, dar tu nici nu clipeşti. Cum de reuşeşti?

— Inspectore, zise Wilt, dacă le-ai fi predat timp de zece ani instalatorilor de gaz şi-ai fi ascultat la fel de multe întrebări cretine câte-am auzit eu, ai fi înţeles. În plus, n-ai cunoscut-o pe Eva. Când o s-o vezi, o să-ţi dai seama de ce nu sunt îngrijorat. Eva este extrem de capabilă să-şi poarte singură de grijă. Poate că n-o fi ea prea deşteaptă, dar are o trusă de supravieţuire încorporată în ea.

— Iisuse, Wilt, dacă te-ai ţinut pe lângă ea aproape doisprezece ani, trebuie să fi avut ea ceva!

— O, da, a avut! O să vă placă de Eva când o s-o cunoaşteţi. O să vă înţelegeţi de minune voi doi. Amândoi aveţi minţi literale şi o obsesie pentru amănunte nesemnificative. Sunteţi în stare să transformaţi un muşuroi de cârtiţă în ditamai Everestul!

— Un muşuroi de cârtiţă? Wilt, mă dezgusti! zise inspectorul şi părăsi încăperea.

Wilt se ridică şi se plimbă încolo şi-ncoace prin încăpere. Obosise de atâta stat jos. Pe de altă parte, era mulţumit de performanţa sa. Se depăşise pe sine şi se mândrea cu faptul că reacţiona atât de bine la ceea ce majoritatea oamenilor ar considera un necaz îngrozitor. Dar pentru Wilt situaţia însemna altceva: o provocare, prima provocare veritabilă de care avea parte după multă vreme.

Instalatorii de gaz şi tencuitorii îl provocaseră şi ei pe vremuri, dar învăţase să le facă faţă. Trebuia să-i încurajezi amical, trebuia să-i laşi să vorbească, să-ţi pună întrebări, să le distragi atenţia, să-i ţii în priză, să le accepţi poveştile inventate şi să le pui la dispoziţie câteva din propria-ţi tolbă, dar în primul şi în primul rând trebuia să refuzi să le accepţi ideile preconcepute. Ori de câte ori afirmau ceva cu absolută convingere, ca fiind un adevăr clar ca lumina zilei, cum ar fi ideea că toate relele veneau dinspre Calais, tot ce aveai de făcut era să fii de acord cu ei, iar după aceea să le atragi atenţia că jumătate din personalităţile istoriei engleze au fost străini, ca Marconi sau lordul Beaverbrook[15] sau chiar mama lui Churchill, care fusese yankee, sau să vorbeşti despre galezi ca fiind englezii originari şi despre vikingi şi despre danezi şi de-aici să-i conduci, prin intermediul medicilor indieni, spre Serviciul de Sănătate Publică şi spre contracepţie şi spre orice alt subiect de pe lume care i-ar putea reduce la tăcere, i-ar încurca şi i-ar face să se gândească disperaţi la vreun argument final, care să-ţi arate că te înşeli.

Inspectorul Flint nu se deosebea de ei. Era mult mai obsesiv, dar tacticile lui erau aproximativ aceleaşi. În plus, o apucase de la început pe un drum greşit, de care se ţinea cu îndârjire, iar Wilt se amuza privindu-l cum încearcă să-i pună în cârcă o crimă pe care n-o comisese. Îl făcea să se simtă aproape important şi, cu certitudine, mai bărbat decât fusese de multă, foarte multă vreme încoace. Era nevinovat şi aici nu încăpea nicio îndoială. Într-o lume în care orice altceva era îndoielnic, nesigur şi supus scepticismului, realitatea nevinovăţiei sale era ceva sigur. Pentru prima dată în viaţa lui de adult, Wilt ştia că are absolută dreptate, iar cunoaşterea acestui fapt îl înarma cu o forţă pe care nu crezuse niciodată că o posedă. Pe lângă asta, în mintea lui nu exista nicio

îndoială că până la urmă Eva o să apară de undeva, sprintenă, sănătoasă şi mai mult decât un pic supusă, mai ales când îşi va da seama la ce dusese impulsivitatea ei. O merita după ce îi trimisese păpuşa aia dezgustătoare! O să regrete gestul ăla câte zile o mai avea ea de trăit! Da, dacă trebuia să pice cineva prost în toată povestea asta, aia nu putea fi decât draga şi buna de Eva, cu apucăturile ei tiranice şi mania ei pentru ordine! O să se chinuie ceva să-i explice totul doamnei Mottram şi vecinilor. Ideea îl făcu pe Wilt să zâmbească. Şi pe viitor chiar şi cei de la Tehnic vor trebui să-l trateze diferit, cu mai mult respect. Wilt cunoştea prea bine conştiinţa liberală ca să nu-şi dea seama că, odată ce se va întoarce, în ochii colegilor va părea cel puţin un martir. Şi un erou. Vor da cu toţii înapoi şi vor încerca să se convingă pe ei înşişi că nu crezuseră că ar fi absolut vinovat. Va obţine, desigur, şi promovarea – nu fiindcă ar fi un profesor bun, ci fiindcă aveau nevoie de asta ca să-şi împace conştiinţele lor fragile. Dacă tot vorbim de tăierea viţelului cel gras.

14

La Colegiul Tehnic nici nu se punea problema tăierii viţelului cel gras – cel puţin nu pentru Henry Wilt. Iminenţa vizitei celor de la CNAA de vineri, care – din câte se părea – urma să coincidă cu înălţarea din mormânt a răposatei doamne Wilt, provocase ceva similar cu panica. Consiliul de conducere se întâlnea într-o şedinţă aproape neîntreruptă, iar circularele circulau cu atâta furie, încât era imposibil să termini de citit una, că imediat te trezeai cu alta.

— N-am putea amâna vizita? întrebă dr. Cox. Nu pot să stau cu ei în birou şi să discut despre bibliografii în timp ce dincolo de fereastra mea se scot din pământ bucăţi din doamna Wilt.

— Le-am cerut celor de la poliţie să încerce să se facă remarcaţi cât mai puţin posibil, zise dr. Mayfield.

— Cu o remarcabilă lipsă de succes, cel puţin până acum, comentă dr. Board. Greu le-ar fi să se facă şi mai remarcaţi. Chiar acum zece dintre ei stau şi se holbează în jos pe gaura aia.

Directorul-adjunct trecu la o temă mai veselă.

— Am plăcerea să vă anunţ că am reuşit să refacem conexiunea electrică la cantină, le spuse el celor prezenţi, aşa că o să putem să facem un prânz ca lumea.

— Eu sper numai să mă simt în stare să mănânc, zise dr. Cox. Şocurile din ultimele zile nu m-au ajutat cu nimic la sporirea poftei de mâncare, iar când mă gândesc la sărmana doamnă Wilt.

— Încearcă să nu te gândeşti la ea, zise directorul-adjunct, dar dr. Cox clătină din cap.

— Încearcă tu să nu te gândeşti la ea când o nenorocită de maşină de forat imensă zbârnâie cât e ziua de lungă lângă fereastra biroului tău.

— Dacă tot vorbim despre şocuri, zise dr. Board, eu tot nu pricep cum se face că şoferul de pe tirbuşonul ăla mecanic a reuşit să scape de electrocutare atunci când ne-au tăiat cablul de alimentare cu curent.

— Ţinând cont de problemele cu care ne confruntăm acum, nu prea îmi vine să cred că ar fi o temă de discuţie extrem de relevantă, interveni dr. Mayfield. Ceea ce trebuie noi să evidenţiem în faţa comitetului CNAA este faptul că acest curs de licenţă este unul integrat, cu o substructură fundamentală întemeiată tematic pe o simultaneitate a factorilor sociologici şi a celor culturali, care nu sunt în niciun caz incompatibili, şi implicând o cantitate solidă de conţinuturi academice care au ca obiectiv înzestrarea studenţilor cu acea necesară, intelectual şi cerebral.

— Hemoragie? sugeră dr. Board.

Dr. Mayfield îi aruncă o privire încărcată de venin.

— Pe cuvântul meu că nu mi se pare un moment potrivit pentru glume proaste, zise el supărat.

Fie ne dedicăm cu toate puterile obţinerii dublei atestări, ori o lăsăm baltă. Mai mult decât atât, pentru structurarea abordării tactice a comitetului de oaspeţi nu ne-a mai rămas decât ziua de mâine. Aşadar, ce să fie până la urmă?

— Ce să fie ce? întrebă dr. Board. Ce legătură are implicarea sau neimplicarea noastră în structurarea – deşi s-ar fi putut găsi alte cuvinte mult mai potrivite – cu structurarea, zic, aşa-numitei abordări tactice a unui comitet care, de vreme ce bate atâta drum de la Londra până la noi şi nu invers, este de presupus că ne va aborda el?

— Domnule director-adjunct, zise dr. Mayfield, mă simt nevoit să protestez. Atitudinea doctorului Board în această ultimă fază a jocului este complet incomprehensibilă. Dacă dr. Board.

— Ar putea măcar să înceapă să înţeleagă o zecime din jargonul pe care dr. Mayfield pare să presupună că îl reprezintă limba engleză, ar putea avea mai multe şanse să-şi expune propria lui părere, îl întrerupse dr. Board. După cum stau lucrurile, „incomprehensibil” e un termen care se referă la sintaxa doctorului Mayfield, nu la atitudinea mea. Eu am susţinut dintotdeauna.

— Domnilor, interveni directorul-adjunct, eu sunt de părere că ar fi mai bine ca într-o asemenea perioadă să evităm confruntările dintre catedre şi să trecem la treabă.

Se aşternu o tăcere pe care în cele din urmă o rupse dr. Cox.

— Credeţi că poliţia ar putea fi convinsă să ridice un paravan în jurul gropii ăleia? întrebă el.

— În mod cert le voi sugera aşa ceva, zise dr. Mayfield.

Apoi trecură la subiectul întreţinerii oaspeţilor.

— Am aranjat ca în perioada respectivă să avem băuturi din belşug înainte de prânz, zise directorul-adjunct, şi, în funcţie de situaţie, prânzul va fi amânat în mod corespunzător, în aşa fel încât să le permită oaspeţilor să intre în dispoziţia adecvată,

astfel încât întâlnirile de după-amiază să fie scurtate şi – sperăm noi – să decurgă cât mai lin.

— Numai să avem grijă ca nu cumva Catedra de Catering să servească broască la groapă, zise dr. Board.:

Întâlnirea se sparse într-o atmosferă caustică.

Nu altfel decurse întâlnirea domnului Morris cu reporterul secţiei de ştiri senzaţionale al ziarului Sunday Post.

— Bineînţeles că nu am spus la poliţie că politica noastră de angajări este să selectăm criminali maniaci! strigă el la reporter. Şi, în orice caz, din câte-am înţeles eu, ceea ce am spus urma să fie considerat absolut confidenţial.

— Aţi spus totuşi că sunteţi de părere că Wilt e nebun şi că un număr destul de mare de profesori de la Studii Liberale sunt duşi cu pluta?

Domnul Morris îl privi plin de ură pe bărbatul din faţa lui.

— Ca să lămurim lucrurile cu declaraţiile, ceea ce am spus eu a fost că unii dintre ei sunt.

— Săriţi de pe fix? sugeră reporterul.

— Nu, nu săriţi de pe fix! zbieră domnul Morris. Cel mult. Ei bine. Hai să zicem uşor dezechilibraţi.

— Nu asta declară cei de la poliţie că le-aţi spus. Ei zic, citez.

— Mă doare-n cot de ce declară cei de la poliţie că le-am spus. Eu ştiu ce-am zis şi ce n-am zis, iar dacă dumneata vrei să insinuezi.

— Eu nu insinuez nimic. Dumneavoastră aţi dat o declaraţie în care afirmaţi că jumătate din membrii catedrei pe care o conduceţi sunt plecaţi cu sorcova, iar eu încerc doar să verific.

— Să verificaţi? mârâi domnul Morris. Îmi atribuiţi vorbe pe care nu le-am spus niciodată şi numiţi asta verificare?

— Aţi declarat sau nu aşa ceva? Nu vă întreb nimic altceva. Vreau să spun că dacă vă exprimaţi o părere despre personalul catedrei.

— Domnule Macarthur, ce cred eu despre personalul catedrei mele este problema mea. Nu are absolut nimic de-a face cu dumneata sau cu zdreanţă pe care o reprezinţi!

— Duminică dimineaţa trei milioane de oameni vor fi interesaţi să vă citească părerea, zise Macarthur, şi n-aş fi deloc surprins dacă personajul ăsta, Wilt, v-ar da în judecată – în cazul în care mai scapă vreodată din labele poliţiei.

— Să mă dea în judecată? De ce dracu' ar putea să mă dea în judecată?!

— Păi, pentru început, fiindcă l-aţi numit criminal maniac. Un titlu mare pe prima pagină, ceva de genul ŞEFUL DE LA STUDII LIBERALE NUMEŞTE UN PROFESOR CRIMINAL MANIAC, ar fi numai bun pentru cincizeci de mii. Aş fi surprins dacă ar obţine mai puţin.

Domnul Morris contemplă perspectiva unui trai în mizerie.

— Nici măcar ziarul dumitale n-ar tipări vreodată aşa ceva, murmură el. Vreau să spun că Wilt v-ar putea da în judecată şi pe voi.

— O, noi suntem obişnuiţi cu procesele de calomnie! Pentru noi sunt treburi de rutină. Le plătim cu mărunţişul uitat prin buzunare. Oricum, dacă dumneavoastră aţi fi puţin mai cooperant.

Reporterul lăsă sugestia în suspensie, pentru ca domnul Morris s-o digere.

— Ce vrei să ştii? întrebă acesta amărât.

— N-aveţi ceva poveşti cu faze legate de droguri? întrebă domnul Macarthur. Ştiţi genul: ORGII ÎN SĂLILE DE CLASĂ.

Sunt chestiile care prind întotdeauna la public. Puştani cu fiţe care şi-o trag în şcoală şi alte poveşti în acelaşi gen. Daţi-ne o fază tare din asta şi-o să vă lăsăm să scăpaţi în chestia cu Wilt.

— Ieşi din biroul meu! ţipă domnul Morris. Domnul Macarthur se ridică.

— O să regretaţi ce-aţi făcut acum, zise el şi coborî până la cantina studenţilor ca să

scormonească după nişte mizerii despre domnul Morris.

— Fără teste, spuse hotărât Wilt. Sunt înşelătoare.

— Aşa credeţi? întrebă dr. Pittman.

Dr. Pittman era psihiatru practicant la spitalul Fenland şi profesor de psihologie criminală la universitate. Nici faptul că, din pricina unui defect oarecare, umbla cu capul înclinat într-o parte nu-l favoriza.

— Mie mi se pare absolut evident, spuse Wilt. Dacă îmi arătaţi nişte pete de cerneală, iar mie mi se pare că seamănă cu bunica mea întinsă pe jos într-o baltă de sânge, chiar credeţi sincer că aş fi aşa de tâmpit ca să vă spun aşa ceva? Trebuie să fiu absolut cretin ca să o recunosc. Prin urmare, vă spun că văd un fluture aşezat pe o muşcată. Şi de fiecare dată lucrurile se petrec la fel. Îmi imaginez cu ce aduce pata, după care spun ceva complet diferit. Ce folos aveţi de-aici?

— Există totuşi posibilitatea să deducem ceva şi din aşa ceva, zise dr. Pittman.

— Ei bine, atunci, dac-aveţi sânge-n pix, nu vă trebuie nişte afurisite de pete de cerneală ca să deduceţi ceva, aşa-i? întrebă Wilt.

Dr. Pittman făcu o notă despre interesul arătat de Wilt pentru sânge.

— Puteţi deduce lucruri numai studiind forma pe care o au capetele oamenilor, continuă Wilt.

Dr. Pittman îşi lustrui ochelarii cu un aer feroce. Capetele oamenilor nu erau tocmai partea din care să-i placă să deducă lucruri.

— Domnule Wilt, zise el, sunt aici la cererea dumneavoastră de a vă certifica integritatea mintală şi în special ca să emit o opinie despre capacitatea sau incapacitatea dumneavoastră de a vă ucide soţia şi de a scăpa de cadavrul ei într-o manieră neobişnuit de revoltătoare şi de brutală. Nu voi accepta ca vreunul dintre lucrurile pe care

le spuneţi să influenţeze rezultatele fundamentale şi obiective ale analizei mele.

Wilt îl privi perplex.

— Trebuie să vă spun că nu vă lăsaţi prea mult spaţiu de manevră, zie el. De vreme ce suntem înzestraţi cu instrumente mecanice cum sunt testele, m-aş fi gândit că ceea ce vreau eu să vă spun va fi singurul lucru pe care vă veţi baza. Desigur, dacă nu cumva aveţi de gând să-mi faceţi o interpretare a umflăturilor de pe ţeastă. N-ar fi puţin cam demodat?

— Domnule Wilt, zise dr. Pittman, faptul că aveţi în mod clar o tendinţă sadică şi că vă face plăcere să atrageţi atenţia asupra infirmităţilor fizice ale altor oameni nu mă determină în niciun caz să ajung la concluzia că aţi fi capabil de crimă.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, decise Wilt, deşi, sincer să fiu, eu aş fi fost de părere că oricine ar fi capabil de crimă în circumstanţele adecvate – sau, ca să fiu mai precis, inadecvate.

Dr. Pittman îşi înăbuşi impulsul de-a spune câtă dreptate avea Wilt. În schimb, emise un zâmbet prognastic.

— Henry, ai spune despre dumneata că eşti un om raţional?

Wilt se încruntă.

— Haideţi să rămânem la „domnule Wilt”, dacă nu vă supăraţi. Poate că nu suntem la o consultaţie plătită, dar prefer un pic mai mult formalism.

Zâmbetul doctorului Pittman se risipi.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare.

— Nu, n-aş spune că sunt un om raţional.

— Atunci poate unul iraţional?

— Nici una, nici alta întru totul. Doar un om.

— Iar un om nu este nici una, nici alta?

— Dr. Pittman, aici suntem pe domeniul dumitale, nu pe al meu, dar, după părerea mea, omul este capabil să raţioneze, dar nu şi să acţioneze între nişte limite absolut raţionale. Omul

este un animal, un animal evoluat, deşi, când stai să te gândeşti, toate animalele sunt evoluate, dacă e să-l credem pe Darwin. Hai să spunem doar atât: că omul este un animal domesticit, înzestrat cu nişte elemente ce ţin de sălbăticie.

— Şi ce fel de animal sunteţi dumneavoastră, domnule Wilt? întrebă dr. Pittman. Unul domesticit sau unul sălbatic?

— Iar am ajuns aici! Aceleaşi categorii duale încântător de simple, care par să obsedeze gândirea modernă. Totul sau deloc, taică John Locke cum ar spune javra aia de Sally Pringsheim. Nu, nu sunt complet domesticit. Întrebaţi-o pe nevastă-mea. O să-şi exprime opinia despre acest subiect.

— În ce sens spuneţi că sunteţi nedomesticit?

— Mă băşesc în pat, dr. Pittman. Îmi place să mă băşesc în pat. Este sunetul de trompetă al maimuţei antropoide din mine, care îşi impune pretenţiile teritoriale în singurul mod posibil.

— În singurul mod posibil?

— Dumneavoastră n-aţi cunoscut-o pe Eva, zise Wilt. Când o s-o cunoaşteţi, o să vă daţi seama că impunerea pretenţiilor e punctul ei forte, nu al meu.

— Vă simţiţi dominat de doamna Wilt?

— Sunt dominat de doamna Wilt.

— Vă agresează? îşi asumă rolul dominant?

— Eva este, dr. Pittman. Nu trebuie să îşi asume nimic. Pur şi simplu este.

— Este. Ce?

— Ei, vedeţi, asta-i problema! zise Wilt. Ce zi e azi? în locul ăsta pierzi noţiunea timpului.

— Joi.

— Ei bine, fiindcă azi e joi, Eva e Bernard Leach…

— Bernard Leach?

— Olarul, doctore Pittman, vestitul olar, explică Wilt. Însă mâine o să fie Margot Fonteyn[16], iar sâmbătă joacă bridge cu familia Mottram, aşadar o să fie Omar Sharif. Duminică e Elizabeth Taylor

sau Edna O'Brien, depinde de aditivii de culoare pe care mi-i pregăteşte, iar după-amiaza facem o ieşire cu maşina şi atunci e Eva Wilt. E cam singurul moment din săptămână când mă întâlnesc cu ea şi asta din cauză că eu conduc, iar ea nu are nimic de făcut, aşa că stă într-un loc şi mă sâcâie de-mi ies din minţi.

— Încep să înţeleg sistemul, spuse dr. Pittman. Doamna Wilt era. Este pasionată de joaca de-a personajele. Asta sugerează o relaţie instabilă, în care dumneavoastră n-aţi reuşit să vă impuneţi un rol al dumneavoastră, bine individualizat şi impunător, cel de soţ.

— Dr. Pittman, îl întrerupse Wilt, un giroscop poate să se învârtă – ba chiar trebuie să o facă – dar când face aşa ceva ajunge la o stabilitate care este, practic, de neegalat. Aşadar, dacă înţelegeţi principiul giroscopului, aţi putea începe să înţelegeţi şi de ce căsătoria noastră nu era văduvită de stabilitate. Poate că e al naibii de inconfortabil să vii acasă la o forţă centrifugă, dar să mă ia dracu' dacă are ceva instabil.

— Dar abia ce mi-aţi spus că doamna Wilt nu-şi asuma un rol dominant. Acum îmi spuneţi că este o personalitate plină de forţă.

— Eva nu e plină de forţă. Eva e o forţă. Există aici o diferenţă. Iar în ceea ce priveşte personalitatea, ea are atât de multe şi toate sunt aşa de diferite, încât e dificil să le faci faţă la toate. Hai să spunem pur şi simplu că se repede să joace rolul pe care şi-l asumă cu o grabă şi o impulsivitate care nu sunt întotdeauna foarte potrivite. Vă amintiţi de seria aceea de filme cu Greta Garbo pe care au difuzat-o la televizor cu câţiva ani în urmă? Ei bine, după aceea, timp de trei zile, Eva a fost ha dame aux camelias şi a făcut din moartea de tuberculoză ceva asemănător cu crizele de epilepsie. Era vorba de tuberculoza galopantă.

— Încep să înţeleg, zise dr. Pittman, notându-şi că Wilt era un mincinos patologic, cu înclinaţii sado-masochiste.

— Mă bucur că o face cineva, îi răspunse Wilt. Inspectorul Flint crede că am ucis-o şi că i-am ucis şi pe soţii Pringsheim, într-un fel de frenezie sângeroasă, după care am scăpat de cadavrele lor într-o manieră nemaiîntâlnită. A pomenit ceva despre acid. Păi e o nebunie! De unde Dumnezeu să faci rost de acid azotic în cantitatea necesară pentru a dizolva trei cadavre, dintre care unul supraponderal? De fapt, nici nu merită să te gândeşti la aşa ceva.

— Sunt convins că nu merită, zise dr. Pittman.

— Şi, în orice caz, am eu figură de criminal? continuă vesel Wilt. Desigur că nu. Pe de altă parte, dacă inspectorul ar fi zis că Eva le-a măcelărit pe brutele alea – iar după părerea mea, cineva ar fi trebuit s-o facă acum mulţi ani – l-aş fi luat foarte în serios. Dumnezeu să aibă grijă de nenorocitul ghinionist care se întâmplă să fie prin preajma Evei când îi trece prin cap să fie Lizzie Borden.

Dr. Pittman îl studie pe Wilt cu o expresie de fiară.

— Sugeraţi cumva că dr. Pringsheim şi doamna Pringsheim au fost ucişi de soţia dumneavoastră? întrebă el. Asta vreţi să spuneţi?

— Nu, zise Wilt. În niciun caz. Tot ce vreau eu să zic e că atunci când Eva face un lucru, se aruncă cu toate puterile asupra lui. Când face curăţenie prin casă, face într-adevăr curăţenie. Staţi numai să vă povestesc despre Harpie. Eva are obsesia asta a ei cu microbii.

— Domnule Wilt, zise repede dr. Pittman, nu mă interesează deloc ce face doamna Wilt cu Harpic-ul. Eu am venit aici ca să vă înţeleg. Prin urmare, spuneţi-mi dacă obişnuiţi cumva să aveţi contacte sexuale cu o păpuşă gonflabilă. Este vorba despre o manifestare obişnuită?

— Obişnuită? sări Wilt. Vreţi să spuneţi o manifestare normală sau una repetitivă? Ştiţi că de fapt conceptul asupra a ceea ce constituie o manifestare obişnuită poate fi diferit în cazul meu faţă de.

— Adică o faceţi des? îl întrerupse dr. Pittman.

— Cum s-o fac? se miră Wilt. N-o fac deloc.

— Dar, din câte-am înţeles eu, aţi accentuat în mod special faptul că păpuşa respectivă avea vagin.

— Am accentuat? Nu era nevoie să accentuez acest fapt. Blestemata de chestie era perfect vizibilă.

— Vi se pare că vaginele sunt blestemate? zise dr. Pittman, hăituindu-şi prada în teritoriul mult mai familiar al aberaţiilor sexuale.

— Scoase din contextul lor, da, replică Wilt, evitând capcana. Iar pe cele de plastic le puteţi lăsa în context şi tot mi se par dezgustătoare.

Atunci când doctorul Pittman puse capăt întrevederii, nu ştia sigur ce să creadă. Se ridică în picioare, stors de puteri, şi se îndreptă spre uşă.

— V-aţi uitat pălăria, domnule doctor, îi spuse Wilt, întinzându-i obiectul pomenit. Iertaţi-mă că vă întreb, dar pălăriile vi le faceţi la comandă?

— Ei bine? întrebă inspectorul când dr. Pittman ieşi din birou. Care-i verdictul?

— Verdictul? Omul ăla poate fi închis pentru tot restul vieţii.

— Vreţi să spuneţi că e un criminal maniac?

— Vreau să spun că, indiferent cum a ucis-o pe doamna Wilt, femeia aia trebuie să-i mulţumească lui Dumnezeu că a scăpat. Doisprezece ani de căsnicie cu omul ăsta. Iisuse Hristoase, nici nu pot să mă gândesc.

— Păi, tot nu am progresat cine ştie ce, zise inspectorul după ce psihiatrul plecase, nu înainte de a-şi exprima opinia, conform căreia, deşi Wilt avea mintea unui iepure de câmp intelectual, el, dr. Pittman, nu putea spune cu mâna pe inimă că

profesorul suferea de nebunie criminală. Rămâne să vedem ce ne aduce ziua de mâine.

15

Ceea ce a adus ziua de vineri a putut fi văzut nu numai de inspectorul Flint, de sergentul Yates, de o duzină de alţi poliţişti, de Barney şi de o jumătate de duzină de muncitori constructori, dar şi de câteva sute de elevi de la Tehnic, care stăteau pe treptele de la clădirea Catedrei de Ştiinţe, de corpul profesoral şi de toţi cei opt membri ai comitetului de vizitatori de la CNAA, mai ales că aceştia din urmă puteau vedea totul extrem de bine de la ferestrele falsului hol de hotel folosit de cei de la Catedra de Catering ca să-i instruiască pe chelneri şi ca să-i întreţină pe oaspeţii de seamă. Dr. Mayfield a făcut tot ce îi stătea în puteri ca să le distragă atenţia.

— Am structurat cursul de bază în aşa fel încât să maximizeze interesul studenţilor, îi spuse el profesorului universitar Baxendale, liderul comitetului.

Dar profesorul nu se lăsă distras. Interesul lui era maximizat de ceea ce era destructurat de la bazele noii clădiri a administraţiei.

— Îngrozitor, teribil de îngrozitor! murmură el atunci când Judy se ivi din puţ.

În ciuda speranţelor şi aşteptărilor lui Wilt, I păpuşa nu plesnise. Betonul lichid o sigilase prea bine ca să pocnească şi dacă atunci când era vie semăna în multe privinţe cu o femeie vie veritabilă, acum, când era moartă, avea toate atributele unei femei moarte veritabile. În postura de cadavru al unei femei ucise, Judy era absolut convingătoare. Peruca i se năclăise şi cimentul i-o lipise solid de cap într-un unghi înfiorător. Hainele atârnau pe ea, cimentul atârna pe haine, apoi picioarele fuseseră în mod clar contorsionate până în pragul mutilării, iar braţul ei întins avea – aşa cum prezisese Barney – un aer de rugă disperată care provocă maximum de emoţie. Tot braţul acela

provocă şi maximum de greutăţi la extragerea păpuşii din gaură. Picioarele nu ajutau la nimic şi, în plus, cimentul îi dăduse păpuşii o masivitate şi o înălţime aproximativ similare cu cele ale Evei Wilt.

— Presupun că asta se înţelege prin rigor mortis, zise dr. Board în timp ce dr. Mayfield încerca disperat să readucă discuţia la problema dublei atestări.

— Doamne Dumnezeule! bâigui profesorul Baxendale.

Judy se opusese eforturilor lui Barney şi ale oamenilor săi, alunecând înapoi în puţ.

— Numai gândiţi-vă cât trebuie să fi suferit! Aţi văzut afurisitul ăla de braţ?

Dr. Mayfield îl văzuse. Se scutură înfiorat. În spatele lui, dr. Board chicoti înfundat.

— Oricum ne-am ciopli râvnitul ţel, ni-l dăltuieşte-o pronie.[17], zise el plin de veselie. Cel puţin Wilt s-a scutit de cheltuiala pentru piatra de mormânt. E suficient să o rezeme cioclii pe femeie acolo, la cimitir, şi să-i graveze pe piept „Aici zace Eva Wilt, născută aşa şi pe dincolo, ucisă sâmbăta trecută”. Monumentală în viaţă, monument în moarte.

— Board, trebuie să spun că simţul umorului pe care-l etalezi mi se pare extrem de nepotrivit pentru momentul de faţă.

— Ei, dar ce e sigur e că n-or să fie în niciun caz în stare s-o incinereze, continuă dr. Board. Iar insul de la pompe funebre care se va dovedi capabil să introducă bucăţica asta într-un coşciug nu va fi departe de geniu. Presupun că ar putea folosi liniştiţi un baros.

Undeva, într-un colţ, dr. Cox leşină.

— Eu cred c-o să mai iau un whisky, dacă nu vă supăraţi, spuse cu glas slab profesorul Baxendale.

Dr. Mayfield îi turnă unul dublu. Când se întoarse la locul său de la fereastră, Judy se iţea încă o dată din groapă.

— Problema cu îmbălsămarea, continuă dr. Board, este că te costă prea mult. Acum eu nu zic că ghemotocul ăla seamănă perfect cu Eva pe care mi-o amintesc eu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, chiar trebuie s-o ţii în continuare aşa? îl repezi dr. Mayfield, dar dr. Board nu putea fi oprit.;

— Chiar dacă lăsăm la o parte picioarele, tot pare să fie ceva în neregulă cu sânii ei. Ştiu că doamna Wilt era impozantă, dar sânii ăia dau impresia că ar fi fost umflaţi. Probabil din cauza gazelor interne. Ştiţi, în timp putrezesc; aşa s-ar putea explica totul.

În momentul în care comitetul se duse să ia masa, îşi pierduseră cu toţii pofta de mâncare, iar cei mai mulţi dintre ei erau beţi.

Inspectorul Flint se dovedi mai puţin norocos. Nu-i plăcea să ia parte la deshumări nici când era în cea mai bună dispoziţie şi cu atât mai puţin când cadavrul pe baza căruia îşi desfăşura activitatea arăta o tendinţă atât de pronunţată de a se întoarce acolo de unde venise. În plus, inspectorul era încă nesigur dacă avea sau nu de-a face cu un cadavru. Arăta ca un cadavru şi era limpede că se comporta ca un cadavru, chiar dacă unul foarte greu, dar era ceva la genunchii femeii care sugera că, din punct de vedere anatomic, nu era chiar totul în ordine la ceea ce dezgropau ei, orice va fi fost acolo. Încheieturile parcă ar fi fost dublate şi exista o evidentă lipsă de consistenţă acolo unde picioarele se îndoiau într-un unghi drept, părând să sugereze că, odată cu viaţa, doamna Wilt îşi pierduse şi oasele genunchilor. Diformitatea aceea făcea ca sarcina lui Barney să fie atât de dificilă şi insuportabil de greţoasă. După ce trupul alunecă în josul puţului pentru a patra oară, Barney coborî el însuşi jos sub pământ, ca să ajute la recuperarea obiectului din gaura de pilon.

— Afurisiţilor, dacă o scăpaţi, urlă el din adâncuri, o să aveţi aici jos două cadavre, aşa că

ţineţi-vă strâns de funia aceea, indiferent ce s-ar întâmpla! Eu o să i-o înfăşor în jurul gâtului.

Inspectorul Flint se uită lung în josul puţului.

— Să nu care cumva să faci aşa ceva! strigă el. N-am vrea să ne trezim cu ea decapitată! Trebuie să o avem toată într-o bucată!

— E toată într-o afurisită de bucată! veni răspunsul înfundat dinspre Barney. E singurul lucru pentru care nu trebuie să vă faceţi griji!

— N-ai putea să înfăşori funia pe lângă altceva?

— Ba da, aş putea, acceptă Barney, dar n-am de gând s-o fac. Un picior are şanse să se desprindă mult mai uşor decât capul, iar eu n-am chef să fiu sub ea atunci când se desprinde.

— În ordine, zise inspectorul. Tot ce sper e că ştii ce faci. Asta-i tot.

— Pot să vă spun doar un singur lucru. Ticălosul care a aruncat-o aici ştia ce face şi o ştia foarte bine.

Însă şi a cincea încercare eşua lamentabil, ca şi celelalte patru dinaintea ei, aşa că Judy coborî iar în adâncuri, unde se lăsă greu peste laba piciorului lui Barney.

— Mergeţi şi aduceţi blestemata aia de macara! zbieră el. Nu mai rezist mult la toată chestia asta.

— Nici eu, bombăni inspectorul, care încă nu se putea hotărî ce se presupunea că deshumează ei: o păpuşă gonflabilă îmbrăcată în aşa fel încât să semene cu doamna Wilt sau pe doamna Wilt îmbrăcată în aşa fel încât să semene cu ceva pe care cine ştie ce sculptor ţicnit a uitat să-l finiseze.

Puţinele îndoieli pe care le avusese despre sănătatea mintală a lui Wilt fuseseră şterse de scena la care tocmai era martor. Oricine-ar fi fost în stare să se înfunde pe sfâşietoarele urme ale lui Wilt – iar imaginea era întru totul potrivită, indiferent de situaţie, fie că era vorba de soţia lui sau de o păpuşă de plastic cu vagin, ambele inaccesibile şi mutilate oribil – nu putea fi decât nebun.

Sergentul Yates dădu glas gândurilor inspectorului.

— Doar n-aveţi de gând să-mi spuneţi acum că ticălosul ăsta nu e dus rău de tot cu pluta, zise el în timp ce macaraua era amplasată lângă puţ, iar funia era coborâtă şi ataşată de gâtul lui Judy.

— În ordine, acum trageţi-o afară! urlă Barney.

În sala de mese, singurul care îşi savura prânzul era dr. Board. Cei opt membri ai comitetului CNAA nu şi-l savurau. Ochii le erau lipiţi de scena de jos, de pe şantier.

— Presupun că am putea spune despre ea că este în statue pupillari, zise dr. Board, servindu-se cu încă o bezea cu lămâie, caz în care noi ne plasăm în loco parentis. Nu-i un gând plăcut, domnilor. Ce-i drept, n-am putea spune că a fost vreodată o elevă prea strălucită. Am avut-o o dată la cursurile serale de literatură franceză. Nu-mi mai amintesc ce-a reuşit să scoată din Les Fleurs du Mal, dar ţin minte că ea credea despre Baudelaire că.

— Dr. Board, îl întrerupse dr. Mayfield, care se îmbătase, pentru un om care se pretinde cultivat, sunteţi complet lipsit de simţire.

— Un lucru pe care-l împărtăşesc cu răposata doamnă Wilt, dacă ne uităm cum se desfăşoară lucrurile, completă dr. Board, aruncând o privire pe fereastră. Şi dacă tot ne-am blocat pe acest subiect, se pare că problemei i s-a dat în sfârşit de cap. Chiar i s-a dat.

Până şi dr. Cox, abia readus în simţiri şi convins cu greu să mănânce nişte carne de oaie, îşi aruncă privirea pe geam. Pe măsură ce troliul macaralei aduna cablul, scoţând-o încet pe Judy la vedere, membrii comitetului CNAA şi ai consiliului de conducere din colegiu s-au ridicat de pe scaune şi s-au dus să privească. Nu era o imagine edificatoare. Aproape de capătul superior al puţului, piciorul stâng al lui Judy s-a agăţat într-o

crăpătură, în timp ce braţul ei întins a rămas prins în lut.

— Stai aşa! scoase Barney un strigăt neclar, dar era prea târziu.

Speriat de natura încărcăturii sale sau crezând – în mod eronat – că i se spusese să ridice mai zdravăn, macaragiul ridică mai departe. Apoi, cum funia se tensiona, se auzi un pârâit înfricoşător şi în clipa următoare capul de ciment al lui Judy, cu peruca Evei pusă ca o bască, arătă ca şi cum era pe cale să împlinească profeţia inspectorului Flint – că va fi decapitată. Insă, după cum au decurs lucrurile, inspectorul n-avea de ce să-şi facă griji. Judy era făcută dintr-un material mai solid decât s-ar fi aşteptat cineva. Pe măsură ce capul continua să se ridice deasupra solului, iar trupul rămânea agăţat ferm în puţ, gâtul lui Judy se înălţa tot mai tare. Se întindea.

— Doamne Dumnezeule, exclamă înnebunit profesorul Baxendale, oare n-o să se mai termine?

Dr. Board studie fenomenul cu un interes tot mai sporit.

— Din câte se pare, nu, zise el. Şi, dacă tot veni vorba, oare n-ar trebui să avem printre obiective şi cel de a-i mai extinde pe elevi la cap? Ce zici, Mayfield?

Dar dr. Mayfield nu răspunse în niciun fel. În timp ce Judy lua tot mai tare configuraţia unui struţ care, din neatenţie, şi-a înfundat capul într-o găleată cu ciment, el deveni conştient de faptul că dubla atestare era condangată.

— Ce pot să zic în favoarea doamnei Wilt, continuă dr. Board, e că într-adevăr se ţine bine. Nimeni n-ar putea să spună că e prea ţeapănă din fire. Cam slăbită, poate. Aşa începi să vezi ce urmărea Modigliani.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează odată! zbieră isteric dr. Cox. Am senzaţia că-mi pierd capul!

— Ceea ce se poate spune cu mai multă îndreptăţire despre doamna Wilt, continuă nemilos dr. Board.

Îl întrerupse un alt pârâit teribil, în momentul în care trupul lui Judy cedă în cele din urmă în lupta lui cu puţul. Se lansă în sus, urmată de o ploaie de lut, reluând astfel o relaţie mai strânsă cu capul, şi femeia rămase atârnată aşa, goală, roz şi de-acum, când hainele şi cimentul se duseseră de pe ea, remarcabil de vie în aparenţă, aşa cum stătea acolo, la capătul funiei şi la vreo şapte-opt metri deasupra solului.

— Trebuie să spun, zise dr. Board în timp ce studia cu delectare vulva păpuşii, că până acum n-am avut niciodată prea multă înţelegere pentru necrofilie, însă pe cuvânt că în clipa asta încep să-i înţeleg farmecul. Desigur, ceea ce vă spun acum nu stârneşte decât un interes pur istoric, dar în epoca elizabethană era una dintre distracţiile stimulatoare ale călăului.

— Board, ţipă dr. Mayfield, am cunoscut câţiva porci căcăcioşi la viaţa mea.

Dr. Board se mai servi cu nişte cafea.

— Dacă nu mă înşel, termenul argotic pentru aşa ceva înseamnă să preferi carnea rece.

Sub macara, inspectorul Flint îşi ştergea noroiul de pe faţă şi îşi ţinea ochii fixaţi pe obiectul îngrozitor care atârna deasupra lui. Acum izbuti să-şi dea seama că nu era altceva decât o păpuşă gonflabilă. Mai izbuti şi să-şi dea seama de ce Wilt voise să îngroape chestia aia oribilă.

— Daţi-o jos! Daţi-o jos, pentru numele lui Dumnezeu! ţipă el din toţi rărunchii, timp în care fotografii de la ziare făcură un cerc în jurul lui.

Dar macaragiul îşi pierduse cumpătul. Închise ochii, trase de minerul greşit, iar Judy îşi reluă ascensiunea.

— Opreşte-te! Opreşte-te! Asta-i o afurisită de dovadă! zbieră inspectorul.

Dar era deja prea târziu. În clipa în care funia se adună toată la capătul troliului, Judy ajunse şi ea acolo. Basca de ciment se dezintegra, capul păpuşii fu presat între butucii troliului şi corpul ei începu să se umfle. Picioarele au fost primele care au avut de suferit.

— M-am întrebat adesea cum arată elefantiazisul, zise dr. Board. Mi se pare că Shelley avea o fobie faţă de boala asta.

Dr. Cox avea cu certitudine o asemenea fobie. Stătea într-un colţ şi bolborosea repezit, iar directorul-adjunct îl îndemna să se adune.

— O expresie bine aleasă, remarcă dr. Board, acoperind icnetele de oroare stârnite în timp ce Judy, care acum era în mod clar gravidă în luna a douăsprezecea, îşi continua transformarea. Minoic timpuriu, nu ţi se pare, Mayfield?

Dar dr. Mayfield rămăsese fără grai. Se holba înnebunit la vaginul în expansiune rapidă, care acum avea în jur de treizeci şi ceva de centimetri lungime şi vreo douăzeci lăţime. Apoi se auzi un pocnet şi chestia aia deveni un penis, un penis enorm care se umfla şi se tot umfla. Dr. Mayfield simţea că înnebuneşte. Ştia că înnebuneşte.

— Ei, da, se auzi iar dr. Board, aşa ceva chiar le-ntrece pe toate! Am auzit eu ceva despre operaţii de schimbare de sex pentru bărbaţi, dar.

— Schimbare de sex?! ţipă dr. Mayfield. Schimbare de sex? Cum poţi să stai acolo aşa de calm şi să vorbeşti despre.

Se auzi un bubuit puternic. Lui Judy îi ajunsese funia la par. Dar şi doctorului Mayfield. Penisul a fost primul care a cedat. Dr. Mayfield a fost al doilea. Când Judy se dezumflă, dr. Mayfield se aruncă spre dr. Board, dar apoi se prăbuşi la pământ, bâiguind ceva incoerent.

Dr. Board îşi ignoră colegul.

— V-aţi fi închipuit vreodată că umflata asta avea atâtea vânturi în ea? murmură el şi îşi termină cafeaua.

Cum dr. Mayfield fusese condus afară din sală de directorul-adjunct, dr. Board se întoarse spre profesorul Baxendale.

— Îmi cer scuze pentru Mayfield, zise el. Mă tem că dubla atestare şi dreptul la licenţe au fost prea mult pentru el şi, ca să fiu sincer cu dumneavoastră, mi s-a părut întotdeauna că, în esenţă, nu e chiar sănătos la cap. Un caz de demenţă postcoxiană, dacă pot să spun aşa.

Inspectorul Flint se întoarse cu maşina la secţia de poliţie într-o stare apropiată de sminteală.

— Am ajuns să părem nişte idioţi! îi aruncă el furios sergentului Yates. I-ai văzut cum râdeau! I-ai auzit pe ticăloşi!

Inspectorul fusese înfuriat în primul rând de fotografii de la ziare, care îi propuseseră să pozeze împreună cu rămăşiţele flasce ale păpuşii de plastic.

— Am fost făcuţi de râs în public! Ei bine, martor mi-e Dumnezeu, cineva o să plătească pentru asta! exclamă el.

Apoi sări din maşină şi ţâşni pe culoarul care ducea în camera de anchetă.

— În ordine, Wilt, urlă el, ţi-ai făcut glumiţa şi zău c-a fost una al dracului de urâtă! Aşa că acum o să uităm de toate amănuntele şi-o să trecem la esenţa poveştii ăsteia.

Wilt studie bucata de plastic zdrenţuit.

— Părerea mea sinceră e că arată mai bine aşa, zise el. Mai naturală, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

— Tu o să arăţi al dracului de natural dacă nu-mi răspunzi la întrebări! ţipă inspectorul. Unde e?

— Unde-i cine? întrebă Wilt.

— Doamna Dracului Wilt! Unde-ai pus-o?

— Doar v-am spus. N-am pus-o nicăieri.

— Iar eu îţi zic că da, ai pus-o. Acum fie o să îmi spui unde e, fie te bat până verşi tot din tine!

— Puteţi să mă bateţi, dacă vreţi, răspunse Wilt, dar n-o să vă ajute la absolut nimic.

— O, ba da, o s-ajute! zise inspectorul şi-şi scoase haina.

— Cer să mi se aducă un avocat, spuse repede Wilt.

Inspectorul Flint îşi puse înapoi haina pe el.

— Aşteptam să aud asta de la tine. Henry Wilt, te acuz în mod oficial de.

16

În stufăriş, Eva salută zorii unei noi zile umflând salteaua pneumatică pentru a zecea oară. Fie că se spărsese pe undeva, fie că i se stricase ceva la valvă, orice-ar fi fost, înaintarea Evei fusese excesiv de lentă şi până la urmă femeia fusese obligată să se refugieze în stufăriş, departe de canal. Aici, prinsă între firele de trestie, îşi petrecuse o noapte în noroaie, dându-se jos de pe saltea ca să o umfle şi apoi urcându-se înapoi pe ea şi încercând să cureţe mâlul şi buruienile care i se lipiseră de piele când se dăduse jos. În timpul procedurilor îşi pierduse partea de jos şi îşi sfâşiase partea de sus a pijamalei ei limonii, aşa că în zorii zilei nu mai semăna aproape deloc cu gospodina obsedată de pe Parkview Avenue nr. 34, ci mai degrabă cu o finalistă la categoria grea a campionatului feminin de lupte în noroi. Pe lângă asta, mai îi era şi teribil de frig şi se bucură când soarele se ridică pe cer, aducând cu el promisiunea unei zile fierbinţi de vară. Acum nu mai avea de făcut nimic altceva decât să-şi croiască drum spre ţărm sau spre ape mai largi şi să convingă pe cineva să. Ajunsă aici, Eva deveni conştientă de faptul că felul în care arăta avea mari şanse să provoace ceva stânjeneală.

Pijamaua ei limonie era suficient de excentrică pentru a o fi determinat să evite plimbările pe stradă atunci când o purtase, dar când aceasta era în mare măsură dezbrăcată de pe ea, Eva era sigură că n-avea nici cel mai mic chef să apară astfel în public. Pe de altă parte, nici nu putea sta toată ziua în stufăriş. Aşa că s-a aruncat cu capul înainte,

trăgând salteaua pneumatică după ea, pe jumătate înot, dar mai mult târându-se prin noroi şi apă. În cele din urmă, reuşi să iasă dintre trestii şi păpuriş în largul apei şi descoperi că privirea ei întâlneşte o limbă de pământ, dincolo de care se aflau o casă cu o grădină ce cobora până pe malul apei şi o biserică. Acum n-avea altă soluţie decât să traverseze apa înot şi să spere că femeia care locuia acolo va fi înţelegătoare şi – cu puţin mai mult noroc – destul de masivă ca să-i poată împrumuta nişte haine până ce ajungea acasă. În acest moment, Eva şi-a dat seama că îşi lăsase geanta undeva în stufăriş. Îşi amintea că o avusese cu ea pe timpul nopţii, dar probabil că îi căzuse de pe saltea atunci când o umfla. În fine. Acum nu se putea întoarce s-o caute. Trebuia să-şi continue drumul aşa, fără ea, şi să-l sune pe Henry ca să-i spună să vină cu maşina şi s-o ia. Putea să-i aducă şi nişte haine. Da, asta era. Eva Wilt se urcă pe saltea şi începu să vâslească înspre mal. La jumătatea drumului salteaua se dezumflă pentru a unsprezecea oară. Eva renunţă la ea şi se chinui să avanseze folosindu-se doar de vesta de salvare. Dar şi asta o împiedica, aşa că într-un final femeia se decise să şi-o scoată. Calcă apa şi încercă să descheie vesta, reuşind, după multă trudă.

Să o dea jos. În timpul procesului ceea ce mai rămăsese pe ea din pijamaua de plajă gălbuie se dezintegra, aşa că în momentul în care ajunse pe ţărm, Eva Wilt era epuizată şi complet goală. Se târî la adăpostul unei sălcii şi se întinse pe pământ, gâfâind. Când îşi mai reveni, se ridică în picioare şi se uită în jur. Ajunsese la capătul unei grădini, iar casa era sus, pe deal, la vreo treizeci de metri de ea. După standardele Evei, era o casă foarte mare şi nu părea genul în care s-ar fi simţit confortabil nici măcar când era în cea mai bună dispoziţie. În primul rând, părea să aibă o curte cu grajduri în spate, iar pentru Eva, ale cărei cunoştinţe despre casele încăpătoare de la ţară se

limitau la ceea ce văzuse la televizor, asta sugera servitori, bune maniere şi un comportament protocolar care avea să facă din sosirea ei în nud un moment cam stânjenitor. Pe de altă parte, întreg locul părea în mod clar în paragină. Grădina era neîngrijită şi plantele crescuseră în dezordine. Tufele ornamentale, care probabil că odinioară fuseseră tunse în formă de păsări şi animale, se transformaseră în nişte forme ciudate şi uşor monstruoase; nişte inele ruginite zăceau pe jumătate ascunse în iarba unui teren de crochet neîngrijit; o plasă de tenis atârna pleoştită între doi stâlpi şi o seră abandonată etala mândră câteva ochiuri de sticlă acoperite de licheni. În fine, se mai vedeau un adăpost pentru bărci lăsat în paragină şi o barcă cu vâsle. În totului tot, domeniul emana un aer sinistru şi impunător, care nu era în niciun caz atenuat de prezenţa unei bisericuţe ascunse în stânga, după nişte copaci, şi un cimitir neîngrijit ce se întindea dincolo de un vechi gard de fier ruginit. Eva scrută locul cu privirea de lângă salcia plângătoare şi tocmai se pregătea să-şi părăsească adăpostul, când uşile duble din sticlă se deschiseră şi un bărbat ieşi pe terasă cu un binoclu, uitându-se lung prin el înspre Eel Stretch. Bărbatul purta o sutană neagră, cu guler alb. Eva se trase iar în spatele copacului şi medita la penibilul situaţiei în care nimerise şi la jenanta ei lipsă de veşminte. Totul era extrem de stânjenitor. N-ar fi mers înspre casa aceea – casa parohială – fără ceva pe ea nici s-o fi tăiat în bucăţi. Viaţa pe Parkview Avenue nu o pregătise pentru asemenea situaţii.

Viaţa pe Rossiter Grove nu-l pregătise pe Gaskell pentru situaţia pe care o descoperi când Sally îl trezi şi-i spuse:

— Dragule Noe, puntea superioară tinde să se usuce. E timpul să deschizi colivia.

Gaskell deschise uşa cabinei şi păşi afară, unde descoperi că Eva îşi luase deja zborul din colivie şi

că luase cu ea salteaua pneumatică şi vestele de salvare.

— Vrei să spui că ai lăsat-o afară toată noaptea? zise el. Acum sunt sigur c-am ajuns pe Marea de Căcat. Fără vâsle, fără saltea, fără veste de salvare, fără nimic.

— Nu m-am gândit c-o să facă o nebunie ca asta – să plece cu toate după ea, răspunse Sally.

— Ai lăsat-o toată noaptea afară, în ploaia aia cu spume, aşa că trebuia să facă şi ea ceva. Probabil că până la ora asta a murit de frig. Sau înecată.

— A încercat să mă omoare. Chiar crezi că mi-ar fi trecut prin cap să o las înăuntru când încerca să facă aşa ceva? Oricum, e numai vina ta. Tu ţi-ai dat drumul la gură în legătură cu păpuşa aia.

— Să le spui asta şi procurorilor atunci când o să i se găsească cadavrul plutind în josul apei. Explică-le numai cum se face c-a ajuns să plece în mijlocul furtunii.

— Acum încerci să mă sperii, nimic altceva, zise Sally. N-am făcut-o eu să plece. N-am făcut nimic.

— Eu nu zic decât că dacă i se întâmplă ceva, o să pară ciudat. Iar tu spune-mi cum să facem să plecăm de-aici. Dacă te gândeşti că am de gând să plec înot şi fără vestă de salvare, te înşeli. Eu nu-s Spitz[18].

— Of, eroul meu! zise Sally.

Gaskell coborî în cabină şi se uită în dulapul de bucătărie de deasupra cuptorului.

— Mai e ceva, zise el. Avem o problemă cu mâncarea. Şi cu apa. Nu ne-a mai rămas cine ştie ce.

— Tu ne-ai băgat în încurcătura asta. Tu să o descurci, i-o tăie Sally.

Gaskell se aşeză pe pat şi încercă să judece logic. Nu se putea să nu existe vreo metodă prin care să anunţe pe cineva unde sunt şi că au ajuns la ananghie. Nu puteau fi prea departe de uscat.

Din câte ştiau ei, uscatul era chiar dincolo de stufăriş. Gaskell ieşi şi se caţără pe vârful cabinei, dar în afară de turla bisericii din depărtare, nu reuşi să vadă nimic dincolo de trestii. Poate că dacă ar lua o bucată de pânză şi ar flutura-o, cineva ar putea să-i detecteze. Coborî, luă o faţă de pernă şi îşi petrecu douăzeci de minute fluturând-o pe deasupra capului şi strigând. Apoi se întoarse în cabină, scoase harta şi o studie cu minuţiozitate, încercând în van să descopere unde se găseau. Tocmai împăturea înapoi harta, când remarcă piesele de scrabble, rămase împrăştiate pe masă. Litere. Litere separate. Dacă ar avea ceva care să se înalţe şi să plutească în aer şi pe care să pună litere. Ceva ca un zmeu. Gaskell se gândi la vreo tehnică de construire a unui zmeu, după care renunţă. Poate că, la urma urmei, cea mai bună soluţie era să semnalizeze cu fum. Scoase o canistră goală din bucătărie, o umplu cu combustibil de lângă motor şi înmuie o batistă în lichid, după care se cocoţă iarăşi pe acoperişul cabinei. Aprinse batista şi încercă să aprindă combustibilul, dar când reuşi, văzu că scotea prea puţin fum, iar canistra de tablă se înfierbânta prea tare ca s-o poată ţine în mână. Gaskell îi trase un picior şi o aruncă în apă, unde canistra fâsâi şi focul se stinse.

— Geniule drag, zise Sally. Eşti cel mai tare!

— Da, bine. Ştii, dacă te simţi în stare să te gândeşti la ceva practic, anunţă-mă şi pe mine.

— Încearcă să înoţi.

— Încearcă să te îneci, zise Gaskell.

— Ai putea să faci o plută sau ceva asemănător.

— Aş putea să fac bucăţi barca asta a lui Scheimacher. Nu ne-ar mai trebui alt material.

— Am văzut odată un film în care erau nişte gauchos sau romani sau ceva de genul ăsta şi oamenii ăştia ajungeau la un râu şi voiau să-l traverseze şi atunci s-au folosit de băşicile de la nişte porci, sugeră Sally.

— În momentul ăsta singurul lucru care ne lipseşte e un porc, replică Gaskell.

— Ai putea folosi pungile de gunoi din bucătărie, insistă Sally.

Gaskell luă o pungă de plastic, o umflă şi îi legă capătul cu o sfoară. Apoi strânse de ea. Punga se dezumflă.

Disperat, Gaskell se lăsă pe un scaun. Trebuia să existe vreo metodă simplă de tot prin care să atragă atenţia şi ştia cu certitudine că el, unul, nu avea chef să traverseze înot apele astea întunecate agăţându-se de o pungă de gunoi umplută cu aer. Prefiră printre degete literele de la scrabble şi se gândi iarăşi la zmeie. Sau la baloane. Baloane!

— Mai ai prezervativele alea pe care le foloseai? întrebă el brusc.

— Iisuse, într-un moment ca ăsta s-a găsit să ţi se scoale şi ţie! exclamă Sally. Uită de sex. Încearcă să găseşti vreo metodă ca să scăpăm de-aici.

— Am găsit, zise Gaskell. Am nevoie de cauciucurile alea.

— Ai de gând să pluteşti în josul râului pe un ponton de prezervative?

— Baloane, zise Gaskell. Le umflam, pictăm litere pe ele şi le dăm drumul să plutească în vânt.

— Geniule drag! zise Sally şi intră în toaletă. Ieşi de acolo cu o pungă de burete.

— Uite, aici sunt. O clipă mi-a trecut prin cap că ai chef de mine.

— Zilele de lapte şi miere s-au terminat, zise Gaskell. Aminteşte-mi să divorţez de tine.

Apoi deschise un pachet de prezervative, umflă unul şi-i făcu un nod la capăt. >.

— Pe ce baze?

— Cum ar fi că eşti lesbiană, zise Gaskell şi înălţă vibratorul. Asta şi cleptomania ta şi obiceiul tău de a-i înfige pe oameni în păpuşi gonflabile şi de a-i înţepeni aşa. Spune-mi ceva şi o să-l folosesc. Cum ar fi faptul că eşti nimfomană.

— N-o să faci aşa ceva! Familia ta ar fi încântată de asta. De scandal.

— Pune-mă la încercare, aruncă Gaskell şi mai umflă un prezervativ.

— Plasticoman scârbos!

— Brută limbistă!

Ochii lui Sally se îngustară. Încet-încet, femeia începu să suspecteze că Gaskell vorbise serios când pomenise de divorţ, iar dacă Gaskell divorţa de ea aici, în Anglia, câtă pensie alimentară ar fi obţinut? Foarte puţină. Ei doi n-aveau copii şi Sally avea convingerea că tribunalele britanice erau zgârcite în privinţa banilor Aşa era şi Gaskell. Şi mai era şi familia lui. Bogaţi şi zgârciţi. Se aşeză şi-l fixă cu privirea pe bărbatu-său.

— Unde ţi-e lacul de unghii? întrebă Gaskell când termină şi în cabină zăceau împrăştiate douăsprezece prezervative umflate.

— Vedea-te-aş mort! îi răspunse ea şi ieşi pe punte ca să mediteze.

Femeia îşi aţinti privirea asupra apei întunecate de sub ea şi se gândi la şobolani, la moarte, la întoarcerea la sărăcie şi la eliberare. Paradigma şobolanului. Lumea era un loc împuţit. Oamenii erau obiecte pe care le foloseai şi apoi scăpai de ele. Era filosofia personală a lui Gaskell, iar acum el scăpa de ea. Şi o simplă alunecare pe puntea uleioasă i-ar fi rezolvat toate problemele lui Sally. Nu trebuia decât ca Gaskell să alunece şi să se înece, iar ea o să fie liberă şi bogată şi nimeni n-o să ştie niciodată nimic. Un accident. Moarte naturală. Dar Gaskell ştia să înoate, aşa că nu trebuia să intervină nicio greşeală. Dacă încerca o dată şi dădea greş, n-o să mai poată încerca şi-a doua oară. Gaskell o să stea cu ochii în patru. Trebuia să fie ceva sigur şi trebuia să fie natural.

Gaskell ieşi pe punte cu prezervativele. Le legase împreună şi pictase pe fiecare dintre ele, cu lac de unghii, câte o singură literă, în aşa fel încât pe toate laolaltă se vedea textul SOS AJUTOR

SOS. Apoi se urcă pe acoperişul cabinei şi le lansă în aer. Prezervativele plutiră câteva clipe, luate de vântul slab, după care începură să coboare înspre apă. Gaskell le trase înapoi de sfoară şi mai încercă o dată. Balonaşele plutiră iar încet în jos, spre apă.

— O să aştept până se mai înteţeşte vântul, zise el, după care legă funia de balustradă, unde balonaşele atârnate săltară alene în sus şi-n jos.

Bărbatul coborî în cabină şi se întinse pe pat.

— Şi ce-ai de gând să faci acum? îl întrebă Sally.

— Să dorm. Trezeşte-mă când bate vântul. Gaskell îşi scoase ochelarii şi se înveli cu o pătură.

Afară, Sally se aşeză pe un dulăpaş şi se gândi la înec. În pat.

— Domnule Gosdyke, zise inspectorul Flint, deja sunt o grămadă de ani de când dumneata şi cu mine ne întâlnim în asemenea situaţii, aşa că sunt gata să fiu sincer cu dumneata. Nu ştiu.

— Dar l-aţi acuzat de crimă, zise domnul Gosdyke.

— Luni o să apară în faţa tribunalului pentru a se stabili dacă e nevoie de arestare. Între timp, eu am de gând să-l mai interoghez.

— Totuşi, în mod clar, faptul că a recunoscut că a îngropat o păpuşă în mărime naturală.

— Îmbrăcată cu hainele nevestei lui, domnule Gosdyke! Cu hainele nevestei lui. Nu uitaţi asta!

— Mie tot mi se pare insuficient. Puteţi fi absolut sigur că s-a petrecut o crimă?

— Trei oameni dispar de pe faţa pământului. Lasă în urma lor două maşini, o casă doldora de pahare nespălate şi de resturi de la o petrecere. Ar fi trebuit să vezi şi dumneata casa aia. O baie şi un palier acoperite de sânge.

— Ar fi putut să plece cu maşina altcuiva.

— Ar fi putut, dar n-au făcut-o. Doctorului Pringsheim nu-i plăcea să fie dus de alţii cu maşina. Am aflat asta de la colegii lui de la Biochimie. Avea o reacţie de respingere fermă faţă

de şoferii britanici. Nu mă întrebaţi de ce, dar de avut, o avea.

— Tren? Autobuz? Avion?

— Am verificat, am reverificat şi-am răsverificat. Nicio persoană cu semnalmentele lor nu a folosit vreo formă de transport public sau particular ca să plece din oraş. Şi dacă vă gândiţi că au plecat într-o excursie cu bicicletele, iarăşi vă înşelaţi. Bicicleta doctorului Pringsheim e în garaj. Nu, puteţi să uitaţi de ideea că ar fi plecat undeva. Sunt morţi, iar domnul Mare Deştept Wilt o ştie clan,.

— Tot nu pricep cum de puteţi fi aşa de sigur, insistă domnul Gosdyke.

Inspectorul Flint îşi aprinse o ţigară.

— Haideţi să-i analizăm puţin acţiunile acţiunile pe care şi le-a recunoscut – şi să vedem la ce concluzie ajungem, zise el. Ia o păpuşă de dimensiuni umane.

— De unde-o ia?

— El zice că i-a dat-o nevastă-sa. N-are importanţă de unde-a luat-o.

— Zicea că prima dată a văzut obiectul în casa soţilor Pringsheim.

— Poate că aşa e. Sunt gata să-l cred. Indiferent de unde o fi luat-o, important e că o îmbracă în aşa fel încât să semene cu doamna Wilt. O aruncă în puţul ăla de la Tehnic, despre care ştie sigur că urmează să fie umplut cu ciment. Se asigură că e văzut de paznicul de noapte când ştie că Tehnicul e închis. Lasă o bicicletă plină de amprentele lui şi cu o carte de-a lui în coşul bicicletei. Lasă în urma lui, pe lângă puţul ăla, o grămadă de însemnări. Apare în miez de noapte în casa domnului Braintree, mânjit tot de noroi, şi zice că a avut o pană când de fapt n-a avut. Acum n-aveţi de gând să-mi spuneţi că omul ăsta nu plănuia ceva.

— El zice că nu voia altceva decât să scape de păpuşa aia.

— Iar mie îmi zice că făcea un fel de repetiţie a uciderii soţiei lui. A recunoscut-o.

— Da, dar numai în închipuire. Povestea pe care mi-a spus-o mie e că voia să scape de păpuşa aia, insistă domnul Gosdyke.

— Atunci de ce-a folosit hainele nevestei, de ce a umflat păpuşa şi de ce a lăsat-o într-o poziţie în care era inevitabil să fie observată atunci când urma să se toarne betonul? De ce n-a acoperit-o cu pământ dacă nu voia să fie găsită? De ce nu i-a dat foc blestemăţiei? De ce n-a lăsat-o undeva pe marginea drumului? N-are niciun sens decât dacă vezi în povestea asta un plan bine gândit, menit să ne distragă atenţia de la adevărata crimă.

Inspectorul făcu o pauză.;

— Ei bine, după cum văd eu lucrurile, la petrecerea aceea despre care noi nu ştim nimic s-a întâmplat ceva. Poate că Wilt şi-a descoperit nevasta în pat cu dr. Pringsheim. I-a omorât pe amândoi. Doamna Pringsheim apare tocmai atunci în peisaj şi Wilt o omoară şi pe ea.

— Cum? întrebă domnul Gosdyke. N-aţi găsit chiar atât de mult sânge.

— A strangulat-o. Şi-a strangulat propria soţie. Pe dr. Pringsheim l-a omorât în bătaie. După aceea a ascuns undeva cadavrele, s-a dus acasă şi a pus la cale planul cu păpuşa. Duminică a scăpat de cadavrele adevărate.

— Unde?

— Dumnezeu ştie unde, dar o să descopăr eu. Tot ce ştiu e că omul care poate născoci un asemenea plan trebuie să se fi gândit la vreun loc diabolic în care să-şi ducă adevăratele victime. N-aş fi deloc surprins să aflu că şi-a petrecut duminica folosindu-se în mod ilegal de crematoriu. Orice-ar fi făcut, fiţi sigur că a făcut-o cu meticulozitate.

Dar domnul Gosdyke nu se lăsă convins.

— Tare aş vrea să înţeleg cum de puteţi să fiţi aşa de sigur, zise el.

— Domnule Gosdyke, reluă obosit inspectorul, v-aţi petrecut două ore cu clientul dumneavoastră. Eu mi-am petrecut cu el cea mai mare parte a săptămânii şi dacă am învăţat ceva din experienţa asta, atunci acel lucru e că ticălosul ăla dinăuntru ştie foarte bine ce face. Orice om normal aflat în situaţia lui ar fi fost îngrijorat, alarmat, ba chiar de-a dreptul înfricoşat. Orice individ nevinovat, pus în faţa absenţei soţiei sale şi a dovezilor în favoarea crimei pe care le avem, ar fi avut un atac de nervi. Nu şi Wilt. O, nu! El stă acolo, plin de tupeu, şi-mi spune cum să-mi desfăşor ancheta. Păi dacă există ceva care să mă convingă că nemernicul ăsta e al dracului de vinovat, atitudinea lui mi-e suficientă. A comis crimele alea şi o ştie. Mai mult, am de gând să o şi dovedesc.

— Acum pare puţin îngrijorat, zise domnul Gosdyke.

— Are toate motivele să fie, spuse inspectorul, fiindcă până luni dimineaţa am de gând să scot adevărul de la el chiar dacă ar fi să murim amândoi – şi eu, şi el.

— Inspectore, zise domnul Gosdyke, ridicându-se în picioare, trebuie să vă avertizez că mi-am sfătuit clientul să nu mai scoată o vorbă. Şi dacă apare cumva la tribunal cu vreun semn pe corp.

— Domnule Gosdyke, credeam că mă cunoaşteţi mai bine. Nu sunt chiar aşa de idiot, iar dacă luni dimineaţa clientul dumneavoastră va avea vreun semn pe corp, nu va fi din cauza mea sau a vreunuia dintre oamenii mei. De asta vă asigur eu personal.

Domnul Gosdyke părăsi sediul poliţiei foarte încurcat. Trebuia să recunoască şi el că povestea lui Wilt nu fusese una foarte convingătoare. Gosdyke nu avea foarte multă experienţă cu criminalii, dar avea o bănuială ticăloasă cum că bărbaţii care mărturiseau deschis că le făcuse plăcere să-şi imagineze cum să-şi ucidă soţiile ajungeau până la urmă să recunoască şi că exact

asta au făcut şi în realitate. În plus, încercările sale de a-l face pe Wilt să accepte că aruncase păpuşa în groapa aia de pe şantier ca să le facă o glumă colegilor săi de la Tehnic eşuaseră sistematic. Wilt refuzase să mintă, iar domnul Gosdyke nu era obişnuit cu clienţi care insistau să spună adevărul.

Inspectorul Flint se întoarse în camera de anchetă şi se uită la Wilt. Apoi îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Henry, zise el cu o amabilitate pe care n-o simţea, noi doi o să stăm puţin la taclale.

— Cum, iar? sări Wilt. Domnul Gosdyke m-a sfătuit să nu spun nimic.

— Aşa face el întotdeauna cu clienţii despre care ş ie că sunt vinovaţi, zise cu drăgălăşenie inspectorul. Acum ai de gând să vorbeşti?

— Nu văd de ce n-aş face-o. Sunt nevinovat ş-i-o sa ne treacă şi timpul mai uşor.

17

Era vineri şi, ca în fiecare zi din săptămână, bisericuţa din Waterswick era goală. Şi, tot ca în fiecare zi din săptămână, preotul paroh, reverendul St John Froude, era beat. Cele două lucruri lipsa enoriaşilor şi lipsa de măsură a preotului mergeau mână în mână. Era un obicei vechi, o tradiţie de pe vremea contrabandei, când rachiul pentru preot fusese aproape singurul motiv pentru care cătunul acela izolat avea încă un paroh al bisericii. Şi, ca atâtea alte tradiţii englezeşti, murea greu. Autorităţile bisericeşti aveau grijă ca în Waterswick să fie repartizaţi preoţi mai ciudaţi, ale căror pasiuni stânjenitoare tindeau să-i facă nepotriviţi pentru parohii mai respectabile, aşa că aceşti oameni, ca să se consoleze pentru izolarea parohiei lor şi lipsa de interes a enoriaşilor faţă de problemele spirituale, deveneau alcoolici. Părintele St John Froude continua şi el tradiţia, îşi îndeplinea îndatoririle cu aceeaşi fervoare fundamentalistă anglo-catolică ce-l făcuse atât de puţin popular în Esher şi îşi apleca privirea

alcoolică asupra activităţilor celor câţiva enoriaşi care de-acum, fiindcă rachiul nu mai era atât de cerut, se mulţumeau cu încărcăturile ocazionale de imigranţi ilegali din India.

În ziua aceea, după ce-şi termină micul dejun – care consta în lichior de ouă şi Irish coffee – şi medita la comportamentul imoral al colegilor săi de breaslă mai scandalagii, în strictă legătură cu ziarul de duminica trecută, văzu deodată cu surprindere ceva care se bălăngănea pe deasupra stufărişului din Eel Stretch. Semăna cu un ciorchine de baloane, nişte baloane albe, în formă de cârnat, care se ridicară puţin şi apoi dispărură. Părintele St John Froude se cutremură, închise ochii, îi deschise iar şi se gândi la virtuţile abstinenţei. Dacă nu cumva se înşela – şi preotul nu ştia dacă voia sau nu să se fi înşelat – atunci dimineaţa fusese profanată de un ciorchine de prezervative, de prezervative umflate, care pluteau dezordonat acolo unde, prin natura lucrurilor, niciun prezervativ nu mai plutise vreodată. Cel puţin aşa spera părintele paroh: să fie un ciorchine. Era atât de obişnuit să vadă lucrurile dublu când de fapt avea de-a face cu unul singur, încât nu putea fi sigur că ceea ce lui i se părea a fi un ciorchine de prezervative umflate nu era de fapt decât un singur prezervativ sau, şi mai grav, niciunul.;

Preotul se repezi, clătinându-se pe picioare, până în biroul său, de unde luă binoclul şi ieşi pe terasă ca să-i regleze lentilele. Dar între timp fenomenul ceresc dispăruse. Părintele paroh St John Froude clătină din cap amărât. Lucrurile şi în special ficatul lui – se cam stricaseră în ultima vreme dacă ajunsese să aibă halucinaţii atât de devreme dimineaţa. Se întoarse în casă şi încercă să-şi concentreze atenţia asupra unui caz în care fusese implicat un arhidiacon din Ongar: omul îşi făcuse o operaţie de schimbare de sex înainte de a fugi cu iubitul său, paracliserul. Aici exista un

material bun pentru o predică; numai dacă ar fi putut găsi un text potrivit în Scripturi…

La capătul grădinii, Eva Wilt îi urmări retragerea şi se gândi ce să facă. În starea în care era acum, nu avea nici cea mai mică intenţie să intre în casă şi să se prezinte. Avea nevoie de haine sau cel puţin de un gen de acoperământ oarecare. Se uită în jur după un veşmânt temporar şi în cele din urmă se opri la nişte iederă care se căţăra pe gardul cimitirului. Apoi ieşi de la adăpostul sălciei, aruncând mereu câte o privire către casa parohială, ţopăi grăbită peste gardul de sârmă şi peste poarta cimitirului şi intră în aşezământ. Ajunsă acolo, sfâşie un braţ de iederă de pe trunchiul unui copac şi, ţinând-o în faţa ei cu destulă neîndemânare, îşi croi drum pe furiş pe cărarea năpădită de buruieni ce ducea spre biserică, în cea mai mare parte a timpului înaintarea îi era mascată de copacii plasaţi între Eva şi casă, dar o dată sau de două ori femeia se văzu nevoită să se ghemuiască şi să ţopăie de pe un mormânt pe altul, timp în care putea fi văzută în toată splendoarea ei dinspre casa parohială. Când ajunse în tinda bisericii, gâfâia, iar senzaţia de indecenţă îi crescuse înzecit. Dacă perspectiva de a se prezenta dezbrăcată la uşa casei parohiale o ofensa din considerente de bună-cuviinţă socială, ideea de a intra goală puşcă într-o biserică era un sacrilegiu evident. Aşa că rămase în tinda bisericii şi încercă din răsputeri să-şi adune curajul ca să intre. În sacristie trebuia să fie şi nişte stihare pentru cei din cor, iar dacă se îmbrăca într-un stihar, putea să o ia pe cărarea ce urca spre casa parohială. Sau nu putea? Eva nu ştia în mod cert care era semnificaţia stiharelor. Parohul putea să se înfurie. O, Doamne, totul era aşa de aiurea! Până la urmă, femeia deschise uşa bisericii şi intră. Înăuntru era rece, umed şi pustiu. Strângând bine firele de iederă, Eva traversă biserica până la uşa sacristiei şi încercă să intre. Era încuiată. Eva rămase aşa, tremurând, şi încercă să gândească. În

cele din urmă, ieşi din locaşul sfânt şi stătu în bătaia soarelui, încercând să se încălzească., în cancelaria de la Colegiul Tehnic, dr. Board ţinea un fel de consiliu.

— Dacă luăm în calcul toate aspectele existente, eu sunt de părere că am ieşit destul de lăudabil din toată afacerea asta, zise el. Directorul nostru afirmă mereu că vrea să pună colegiul nostru pe hartă, iar acum, cu ajutorul prietenului nostru Wilt, trebuie să recunoaştem că a izbutit. În special prezenţa noastră în ziare a fost una remarcabilă. N-aş fi surprins dacă cifra noastră de şcolarizare ar creşte cu o viteză uimitoare.

— Comitetul nu ne-a aprobat cererile de atestare, zise dr. Morris. Aşadar, ar fi cam greu să pretindem că vizita lor a fost un succes absolut.

— Eu, personal, cred că au fost satisfăcuţi de ce-au văzut, zise dr. Board. Nu ai în fiecare zi şansa să vezi în acelaşi timp o deshumare şi o execuţie. De obicei una este anterioară celeilalte şi mi se pare evident că vizionarea a ceea ce din toate punctele de vedere relevante – reprezintă transformarea în câteva secunde a unei femei într-un bărbat, adică o schimbare de sex instantanee, a fost, ca să folosesc o expresie modernă, o experienţă trăsnet.

— Eu mă gândeam acum la bietul Mayfield, zise şeful Catedrei de Geografie. Din câte am înţeles, e încă internat la spitalul de boli mintale.

— Condangat? întrebă cu speranţă în glas dr. Board.

— Deprimat. Şi suferind de epuizare.

— Nici nu-i de mirare. Oricine e în stare să uzeze de. Să abuzeze de limbaj în halul ăla şi-o caută cu luminarea. Auzi, „a structura ca verb”! Asta ca să dau un exemplu.

— El şi-a pus mari speranţe în dubla atestare, iar faptul că ne-a fost refuzată.

— Şi asta-i adevărat, interveni iar dr. Board. Mie, personal, valoarea educativă a îndopării unor

elevi de mâna a doua cu idei de mâna a cincea la materii atât de diverse cum sunt poetica medievală şi studiile urbane îmi scapă complet. Elevii ăia ar face mult mai bine dacă şi-ar petrece timpul aşteptând ca poliţia să dezgroape presupusul cadavru al unei femei îmbrăcate în ciment, să o tragă de gât, să-i smulgă hainele, s-o spânzure şi în cele din urmă să-i tragă pompe până când explodează. Uite, asta numesc eu o experienţă educaţională veritabilă. Combină arheologia cu criminalistica, zoologia cu fizica, anatomia cu teoria economică, şi în acelaşi timp menţine permanent atenţia trează a elevilor. Dacă trebuie să avem dublă atestare, atunci să facem în aşa fel încât materiile de licenţă să aibă aceeaşi vitalitate. Ar fi şi mai practic. Mă gândesc să trimit şi eu după o păpuşă din aia.

— Dar problema dispariţiei doamnei Wilt tot nerezolvată rămâne, zise dr. Morris.

— A, draga de Eva! exclamă nostalgic dr. Board. De-acum, după ce-am văzut atâta timp ceva ce-mi închipuiam că ar fi ea, dacă se va întâmpla să mai am plăcerea s-o întâlnesc, o să o tratez cu maximum de politeţe. O femeie uimitor de proteică şi interesant proporţionată. Mă gândesc să-mi botez păpuşa cu numele de Eva.

— Dar cei de la poliţie par să creadă în continuare că e moartă.

— O femeie ca ea nu poate să moară niciodată, zise dr. Board. Poate să explodeze, dar amintirea ei va rămâne neştearsă.

Părintele paroh St John Froude stătea la el în birou şi împărtăşea părerea doctorului Board. Amintirea unei doamne masive şi, din câte se părea, goală, pe care apucase s-o vadă ţâşnind de după salcia de la capătul grădinii sale ca o nimfă dezgustător de supraponderală şi apoi ţopăind pe furiş prin curtea bisericii nu era o scenă pe care s-o mai poată uita vreodată. Cum se petrecuse la atât de puţin timp după apariţia prezervativelor

umflate, accentua bănuiala că exagerase cu zelul pe latura alcoolică. Abandonând munca la predica pe care o pregătea pe tema apostatului arhidiacon din Ongar – avea în minte ca text din Scripturi propoziţia „De aceea, după roadele lor îi veţi cunoaşte[19]” se ridică şi se holbă pe fereastră în direcţia bisericii, întrebându-se dacă n-ar trebui să coboare şi să vadă dacă nu găsea acolo jos vreo doamnă masivă, grasă şi goală, când atenţia îi fu atrasă de trestiile de peste apă. Uite, apăruseră din nou obiectele alea infernale! De data asta nu mai încăpea nicio îndoială. Preotul apucă binoclul şi se holbă furios prin el. Acum putea să le vadă şi mai clar decât prima dată şi i se păreau mult mai ameninţătoare. Soarele se ridicase binişor pe cer, iar pe Eel Stretch plutea ceaţa, astfel că prezervativele aveau un luciu luminescent, o insubstanţialitate aproape spirituală prin sugestiile sale. Mai grav, se părea că aveau şi ceva scris pe ele. Mesajul se vedea clar, chiar dacă era ininteligibil. Scria SOROTA. Părintele St John Froude lăsă binoclul de la ochi, se întinse spre sticla de whisky şi medita la semnificaţia unui SOROTA gravat ectoplasmic pe cer. Tocmai îşi terminase al treilea pahar dat peste cap şi decisese că, la urma urmei, spiritismul ar putea să conţină şi ceva asupra căruia se putea medita, deşi era greu de înţeles de ce intrai întotdeauna în contact cu un amerindian care acţiona ca reprezentant al unei mătuşi – lucru care putea totuşi explica ortografierea greşită a cuvântului „soră-ta” şi transcrierea mai degrabă fonetică decât literală a cuvântului – când vântul schimbă şirul rotunjit de litere. De data asta, când se uită, mesajul spunea SOSSAR. Parohul se înfiora. Ce sos sărea şi unde sărea?

— Păcatele făcute cu gândul, se adresă el cu reproş celui de-al patrulea pahar de whisky înainte de a mai consulta o dată oracolul. TURAJOS fu urmat de JARSUS, iar acestuia i se succedă

SSTAUOO, ceea ce era şi mai rău. Părintele St John Froude împinse deoparte binoclul şi sticla de whisky şi se lăsă în genunchi pe podea, rugându-se pentru mântuirea păcatelor sale sau cel puţin pentru ceva îndrumare în vederea interpretării mesajului. Dar de fiecare dată când se ridica să vadă dacă rugămintea îi fusese îndeplinită, combinaţia de litere rămânea la fel de lipsită de sens, dacă nu cumva devenea de-a dreptul ameninţătoare. De exemplu, ce putea să însemne TUJOS? Sau SATUROSS? în cele din urmă, hotărât să descopere singur caracterul apariţiei, îşi puse sutana şi îşi croi drum pe cărarea grădinii, coborând până Ia adăpostul bărcii sale.

— Or să regrete ei ziua asta! murmură părintele când se urcă în barcă şi apucă vâslele. Părintele St John Froude avea o poziţie fermă împotriva contracepţiei. Era una dintre dogmele anglo-catolicismului său.

În cabina ambarcaţiunii lor, Gaskell dormea buştean. În jurul lui se învârtea Sally, care făcea unele pregătiri. Se dezbrăcă şi-şi puse pe ea bikinii de plastic. Scoase din poşetă o bucată pătrată de mătase şi o puse pe masă, după care aduse un ibric din bucătărie şi, aplecându-se peste marginea vasului de agrement, îl umplu cu apă. În cele din urmă, se duse în toaletă şi se machie în oglindă. Când ieşi de acolo, avea gene false, buzele îi erau de un roşu strident, iar machiajul gros îi ascundea tenul palid. Purta în mână o cască de baie. Sally se duse la uşa cambuzei, îşi înălţă un braţ şi-şi scoase o coapsă la vedere.

— Gaskell dragule! strigă ea. Gaskell deschise ochii şi se uită la ea.

— Ce dracu’ se-ntâmplă?

— Îţi place, dragule?

Gaskell îşi puse ochelarii la ochi. Împotriva voinţei sale, îi plăcea.

— Dacă te gândeşti că poţi să te dai bine pe lângă mine, să ştii că te înşeli.

Sally zâmbi.

— Conservă-ţi limbuţia, zise ea. Mă exciţi, dragule biodegradabil!

Femeia avansa câţiva paşi şi se aşeză pe patul de lângă Gaskell.

— Ce încerci să faci?

— Să ne-mpăcăm, dragule pervers! Meriţi o curbă.

Şi Sally îl mângâie cu tandreţe.

— Ca în vremurile bune de odinioară. Îţi aminteşti?

Gaskell îşi aminti şi fu cuprins de slăbiciune. Sally se aplecă deasupra lui şi îl apăsă cu trupul ei pe pat.

— Sally surogat. Zise ea şi îi descheie cămaşa lui Gaskell.

Gaskell începu să se agite.

— Dacă te gândeşti că.

— Fără gânduri, pervers mic! zise Sally şi îi descheie blugii. Doar erecţii.

— O, Doamne! exclamă Gaskell. Parfumul, plasticul, masca de pe faţa ei şi braţele femeii îi deşteptau fanteziile de odinioară. Se aşeză pe pat cu faţa în sus, fixându-şi privirea pe Sally, timp în care ea îl dezbrăcă. Nu opuse niciun strop de rezistenţă nici măcar atunci când ea îl răsuci cu faţa în jos şi-i adună mâinile la spate.

— Dragule sado-maso, îi spuse ea dulce şi se întinse după bucata de mătase.

— Nu, Sally, nu! exclamă el slab.

Sally zâmbi sumbru şi îi legă mâinile laolaltă, strecurând cu grijă mătasea printre încheieturile bărbatului înainte să strângă legătura. Când termină, Gaskell scânci:

— Mă doare!

Sally îl răsuci iarăşi pe spate.

— O să-ţi placă la nebunie, îi zise ea şi-l sărută. Se aşeză iarăşi peste el şi începu să-l mângâie tandru.

— O, Sally!

— Ăsta-i dragul meu! Şi-acum vine impermeabilul!

— N-am nevoie de el. Îmi place mai mult fără.

— Dar am eu nevoie. Trebuie să dovedesc că m-ai iubit până când moartea ne-a despărţit.

Femeia se aplecă şi i-l rulă cum se cuvine. Gaskell se holbă la ea. Ceva nu era în regulă.

— Şi acum casca.

Sally se întinse şi luă casca de baie.

— Casca? întrebă Gaskell. De ce casca? Nu vreau să-mi pun chestia aia!

— O, dar trebuie, iubirea vieţii mele! Te face să arăţi mai feminin.

Îi potrivi casca pe cap. Apoi zise:

— Şi-acum cu Sallia inter alia.

Îşi scoase bikinii şi se lăsă în jos înspre el. Gaskell gemu, cu privirea aţintită la ea. Era minunată! De multă vreme nu mai fusese atât de drăguţă! Dar tot mai era speriat. Sally avea o privire pe care nu i-o mai văzuse niciodată.

— Dezleagă-mă! se rugă el. Mă răneşti la mână! Dar Sally nu făcu altceva decât să zâmbească şi se ondulă în el.

— Când vii, când te-ai dus, dragule de G. Când o faci.

Sally mişcă din şolduri:

— Vino, vino, bum-bum, vino repede! Gaskell se cutremură.

— Ai terminat?

El dădu din cap că da.

— Am terminat, oftă el.

— De-a binelea, dragule. De-a binelea, îi zise Sally. Asta ţi-a fost. Ţi-ai dat drumul, ţi-ai dat duhul.

— Mi-am dat duhul?

— Când vii, când te-ai dus. Vii, te-ai şi dus. De-acum e vremea de baie la Stix.

— Bai elastic?

— Baie la Stix. S de la Sally, T de la „terminat”, I de la „Idiotule” şi CS de la „crapi singur”. Nu a

mai rămas decât asta.

Sally se aplecă şi apucă ibricul cu apă murdară. Gaskell întoarse capul şi se uită la el.

— Ăsta pentru ce-i?

— Pentru tine, dragule. Lapte de noroi.

Femeia îi înălţă puţin trupul şi i se aşeză pe piept. *

— Deschide gura, zise ea.

Gaskell Pringsheim se uită la ea înnebunit, începu să se zvârcolească.;

— Eşti nebună! Eşti ţicnită!

— Haide, haide, stai aşa, liniştit, şi n-o să te doară. O să se termine repede, iubitule! Moarte naturală prin înec. În pat. O să rămâi în istorie.

— Curvo, curvă ucigaşă.

— Înspre Cerber, zise Sally şi-i turnă apa în gură. Apoi lăsă ibricul jos şi-i trase casca de baie peste faţă.

Părintele St John Froude vâsli surprinzător de constant pentru un om cu o jumătate de sticlă de whisky înăuntrul lui şi cu inima cuprinsă de mânie. Cu cât se apropia mai tare de mănunchiul de prezervative, cu atât mai puternic îl fulgera mânia. Nu era vorba pur şi simplu de faptul că avusese parte de un acces de spaimă inutil legat de starea ficatului său la vederea obiectelor respective (acum, când se apropiase, putea să-şi dea seama că erau reale), ci mai degrabă de apartenenţa sa la doctrina nonintervenţiei sexuale. În opinia lui, dacă era să credem cartea Facerii, Dumnezeu crease o lume perfectă şi de-atunci încoace lumea aceea o luase la vale. Iar cartea Facerii trebuia să fie crezută, altfel restul Bibliei nu mai avea niciun sens. Pornind de la o asemenea premisă fundamentalistă, părintele St John Froude avansase haotic pe urmele lui Blake, Hawker, Leavis şi o serie întreagă de teologi obscurantişti, ajungând la convingerea că minunile ştiinţei moderne erau lucrări ale diavolului, că mântuirea consta în evitarea oricărui progres material apărut de la

Renaştere încoace – inclusiv unul sau două făcute înainte – şi că natura era infinit mai blinda şi mai paşnică decât mecanizatul om modern. Pe scurt, era convins că sfârşitul lumii era la doi paşi, sub forma holocaustului nuclear, şi că era de datoria lui de creştin să facă public acest lucru. Predicile sale pe tema respectivă fuseseră încărcate de o înflăcărare înspăimântătoare şi atât de plină de viaţă, încât reverendul se alesese cu exilul la Waterswick. Acum, în timp ce vâslea pe canal şi intra în Eel Stretch, tuna şi fulgera în tăcere împotriva contracepţiei, a avortului şi a relelor provocate de promiscuitatea sexuală. Toate erau simptome şi cauze şi simptome cauzative ale haosului moral în care se transformase viaţa de pe Pământ. Şi, în cele din urmă, mai erau şi excursioniştii. Preotul paroh St John Froude ura excursioniştii. Ei mânjeau micul Eden al parohiei sale cu ambarcaţiunile lor, cu radiourile lor şi cu lipsa de ruşine cu care se bucurau de clipa prezentă. Iar excursioniştii care îi profanau perspectiva de la fereastra biroului său cu prezervative umflate şi mesaje lipsite de sens erau ceva monstruos. În momentul în care ajunse să zărească cabina navei de agrement, nu era deloc într-o dispoziţie glumeaţă. Vâsli furios înspre ambarcaţiune, îşi legă barca de balustradă şi, săltându-şi sutana deasupra genunchilor, urcă la bord.

Jos, în cabină, Sally stătea cu privirea fixată pe casca de baie. Se umfla şi se dezumfla, se întindea şi se strângea pe faţa lui Gaskell, iar Sally se zvârcolea de plăcere. Era cea mai eliberată femeie de pe planetă – cea mai puternic eliberată. Gaskell murea, iar ea avea să fie liberă să stea cu un milion de dolari în cont. Şi nimeni n-o să afle niciodată nimic. Gând Gaskell o să moară, o să-i scoată casca de pe cap, o să-l dezlege şi o să-i împingă cadavrul peste bord, în apă. Gaskell Pringsheim urma să moară din cauze naturale, prin înec. Şi

chiar în clipa aceea uşa cabinei se deschise, iar Sally se uită la silueta parohului St John Froude, care stătea în pragul uşii.

— Ce dracu'.? murmură ea şi sări de lângă Gaskell.

Părintele St John Froude ezită. Venise aici ca să-şi recite poezia şi ar fi zis-o el, dar era limpede că năvălise nepoftit peste o femeie foarte goală, cu o faţă vopsită oribil, care tocmai făcea dragoste cu un bărbat care, din câte a reuşit el să remarce din privirea rapidă aruncată asupra lui, nu avea niciun fel de faţă.

— Eu. Începu el, după care se opri. Bărbatul de pe pat se rostogoli pe podea şi începu să se zvârcolească acolo într-un stil extrem de neobişnuit. Părintele St John Froude se uită la el îngrozit. Nu numai că bărbatul nu avea niciun fel de faţă, dar îi mai erau legate şi mâinile la spate.

— Dragul meu, rosti parohul, terifiat de scenă, şi îşi ridică privirea spre femeia goală, sperând să primească o explicaţie de vreun fel sau altul.

Femeia îl privea demonic şi ţinea în mână un cuţit de bucătărie imens. Părintele St John Froude se retrase, poticnindu-se, în cocpit, în timp ce femeia înainta spre el, ţinând cuţitul cu ambele mâini în faţa ei. Era în mod clar nebună de legat. Ca şi bărbatul de pe podea. Acesta se rostogolea şi-şi scutura capul într-o parte şi-n alta. Casca de baie îi ieşi de pe faţă, dar părintele St John Froude era prea ocupat să se agate de marginea vasului de agrement şi să sară în barca lui ca să mai observe aşa ceva. Se aruncă în ea exact când înfiorătoarea femeie plonja înspre el, apoi începu să vâslească, îndepărtându-se şi uitând complet de misiunea lui iniţială. Sally rămase în cocpit şi-i strigă vorbe jignitoare, iar în spatele ei se ridică o formă apărută în uşa cabinei. Parohul văzu cu uşurare că acum bărbatul avea faţă – nu una simpatică, ci de-a dreptul oribilă, dar, la urma urmei, totuşi o faţă! — şi că se apropia de femeie prin spate, mânat de

cine ştie ce intenţie oribilă. În clipa următoare intenţia a şi fost dusă la capăt. Bărbatul se aruncă asupra femeii, cuţitul căzu pe punte, femeia încercă să se agate de marginea vasului şi apoi alunecă drept în apă. Părintele paroh St John Froude nu mai aşteptă nicio clipă în plus. Vâsli viguros şi se îndepărtă. Indiferent ce orgie îngrozitoare de perversiuni sexuale întrerupsese, nu mai voia nici să audă de aşa ceva şi nici femeile pictate, cu cuţite după ele, care îi spuneau fiu de curvă futangioaică şi fiu de lingător de pizdă – pe lângă alte lucruri asemănătoare – nu-i stârneau înţelegerea atunci când obiectul pasiunilor lor obscene îi făcea să se arunce în apă. Şi, oricum, erau americani. Părintele paroh St John Froude nu avea timp de pierdut cu americanii. Ei simbolizau tot ceea ce el considera dezgustător în lumea modernă.

Cuprins de un dezgust şi mai aprig pentru prezent şi de o nevoie urgentă de a trage un gât de whisky, preotul vâsli până acasă şi acostă la capătul grădinii sale.

În spatele lui, rămas în cabina navei de agrement, Gaskell încetă să mai strige. Preotul care îi salvase viaţa îi ignorase cererile răguşite de ajutor suplimentar, iar Sally stătea în picioare lângă vas, cu apa până în talie. Ei bine, putea sta acolo mult şi bine. Gaskell se întoarse în cabină, se întoarse în aşa fel încât să poată încuia uşa cabinei cu mâinile legate şi apoi se uită în jur după ceva cu care să taie eşarfa de mătase. Încă mai era speriat de moarte.

— Aşa, zise inspectorul Flint. Aşadar, ce-ai făcut după aceea?

— M-am sculat şi am citit ziarele de duminică.

— Şi după aceea?

— Am mâncat o farfurie de fulgi All-Bran şi am băut nişte ceai.

— Ceai? Eşti sigur că era ceai? Ultima dată ai spus cafea.

— Care dată?
— Ultima dată când ai povestit.
— Am băut ceai.
— Şi după aia?:
— I-am dat micul dejun lui Clem.
— Ce fel de mic dejun?
— Chappie.
— Ultima dată ai spus Bonzo.
— De data asta zic Chappie.
— Hotărăşte-te odată! Ce fel de mâncare era?
— Ce dracu' mai contează ce fel era?!
— Contează pentru mine!
— Chappie.
— Şi după ce-ai dat de mâncare la câine?
— M-am bărbierit.
— Ultima dată ai zis că ai făcut baie.
— Am făcut baie şi după aceea m-am bărbierit, încercam să nu mai pierd timpul.
— Uită de timp, Wilt! Avem tot timpul de pe lume!
— Ce oră e?
— Taci din gură! Şi ce-ai făcut după aia?
— Of, Doamne Dumnezeule, dar ce contează?! Ce rost are să reiau iar şi iar şi iar aceleaşi lucruri?!
— Taci din gură!
— Corect, zise Wilt. Aşa o să fac.
— După ce te-ai bărbierit, ce-ai făcut? Wilt îl pironi cu privirea pe inspector, dar nu spuse nimic.
— După ce te-ai bărbierit?
Dar Wilt rămase tăcut. În cele din urmă, inspectorul Flint părăsi încăperea şi trimise după sergentul Yates.
— A amuţit, zise el sfârşit. Acum ce să facem cu el?
— Aţi încercat un pic de persuasiune fizică? Flint clătină din cap.
— Gosdyke l-a văzut. Dacă luni apare la tribunal fie şi cu un fir de păr clintit din cap, o să ne sară la gât pentru tratament brutal. Trebuie să

existe şi altă metodă. Trebuie să aibă el vreun punct slab pe undeva, dar să mă ia dracu' dacă sunt în stare să i-l găsesc! Cum Dumnezeu face?

— Ce face?

— Vorbeşte fără întrerupere şi nu spune nimic. Nici măcar un afurisit de lucru folositor, unul singur! Nemernicul ăsta are mai multe păreri despre orice subiect de pe lumea asta decât am eu fire de păr în cap!

— Dacă o să-l ţinem treaz încă patruzeci şi opt de ore, nu are cum să nu cedeze.

— O să mă tragă şi pe mine după el, exclamă Flint. O să mergem amândoi la tribunal în cămăşi de forţă.

În camera de anchetă, Wilt îşi lăsă capul pe masă. Poliţiştii se vor întoarce într-un minut cu alte întrebări, dar o clipă de somn era mai bună decât niciuna. Somn. Măcar dacă l-ar lăsa să doarmă! Ce-i spusese Flint? „în clipa în care semnezi mărturisirea, o să poţi să dormi cât vrei tu." Wilt meditase la remarca inspectorului şi la posibilităţile pe care i le oferea. O mărturisire. Dar trebuia să fie una destul de plauzibilă ca să-i ţină ocupaţi în timp ce el se odihnea puţin şi, în acelaşi timp, atât de aiuristică încât să fie respinsă în tribunal. O tactică de temporizare i-ar oferi Evei timpul necesar să se întoarcă şi să-i dovedească nevinovăţia. Ar fi ca atunci când le dădea la anul II Instalatori de Gaz să citească Shane în timp ce el stătea pe scaun şi se gândea cum s-o îndese pe Eva în puţul de pe şantier. Ar trebui să fie în stare să scornească vreo chestie complicată, ceva care să-i menţină într-o activitate febrilă. Cum îi ucisese? îi bătuse în baie până muriseră? Nu era destul sânge. Până şi Flint recunoscuse asta. Aşadar, cum? Ce metodă simplă şi drăguţă exista? Bietul Pinkerton, bătrânul, alesese o moarte liniştită atunci când înfipsese un furtun în ţeava de eşapament a maşinii sale. Aha, asta era! Dar de ce? Trebuia să existe şi un motiv! Şi-o trăgea Eva cu dr. Pringsheim? Cu

papagalul ăla? Nici când o zbura porcu'! Eva n-ar fi stricat nicio privire pe Gaskell. Dar Flint n-avea de unde să ştie aşa ceva. Şi care era povestea cu javra aia de Sally? Şi-o trăgeau toţi trei laolaltă? În fine, măcar aşa s-ar explica de ce i-a ucis pe toţi şi i-ar furniza şi un fel de motiv pe care să-l priceapă Flint. În plus, era ceva potrivit pentru genul ăla de petrecere. Aşa că luase furtunul ăla. Ce furtun? Nici măcar n-avea nevoie de furtun. Erau toţi trei în garaj, ca să nu aibă de-a face cu ceilalţi. Nu, nu mergea aşa! Trebuia să fie în baie. Ce-ar fi dacă Eva şi cu Gaskell ar fi făcut-o în baie? Aşa era mai bine. El dărâmase uşa într-un acces de gelozie. O, mult mai bine! Apoi îi înecase pe amândoi. Iar apoi Sally urcase la etaj şi se văzuse nevoit să o ucidă şi pe ea. Aşa s-ar explica sângele. Avusese loc o luptă. Pe Sally nu voise s-o ucidă, dar căzuse şi ea în baie. Până acum totul mergea strună. Dar unde îi dusese? Trebuia să fie ceva tare. Flint n-avea să creadă vreo istorie de genul aruncatului în râu. Să caute un loc care să justifice şi păpuşa aruncată în puţ. Lui Flint i se fixase serios în cap ideea că păpuşa fusese o tactică diversionistă. Asta însemna că ei se gândeau şi la timpul care se consuma rapid.

Wilt se ridică şi ceru să fie lăsat la toaletă. Ca de obicei, îl însoţi un poliţist, care se opri în picioare în faţa uşii.

— Chiar trebuie? întrebă Wilt. N-am de gând să mă spânzur cu lanţul de la W. C.

— Să văd dacă nu-ţi învineţeşti singur carnea, zise brutal poliţistul.

Wilt se aşeză. Să-ţi învineţeşti carnea. Ce mai expresie şi asta! îi amintea de anul I Carne. I Carne? întâi Carne? Momentul de inspiraţie venise. Wilt se ridică şi trase apa. Întâi Carne avea să-i ţină ocupaţi multă-multă vreme. Tânărul reveni în încăperea vopsită într-un verde pal, în care bâzâia neonul. Flint îl aştepta.

— Acu’ ai de gând să vorbeşti? întrebă el. Wilt clătină din cap. Mărturisirea asta trebuia să-i fie smulsă cu forţa dacă voia să fie una absolut convingătoare. Va trebui să ezite, să înceapă să spună ceva, să se oprească, să se poticnească, să înceapă iar, să-l roage pe Flint să nu-l mai chinuie, să pledeze şi să înceapă din nou. Peştele ăsta trebuia momit ca să muşte. O, da, şi asta o să-l ajute să rămână treaz!

— Ai de gând să o iei încă o dată de la început? întrebă el.

Inspectorul Flint zâmbi terifiant.

— Exact de la început.

— În ordine, zise Wilt, hai să fie cum vrei tu. Numai nu mă tot întreba dacă i-am dat câinelui mâncare marca Chappie sau Bonzo. Nu mai suport vorbăria asta despre mâncarea câinelui.

Inspectorul Flint se apropie de momeală:

— De ce nu?

— Mă calcă pe nervi! zise Wilt, scuturându-se înfiorat.

Inspectorul se aplecă înspre el.

— Mâncarea pentru câini te calcă pe nervi? întrebă el.

Wilt ezită, chinuit tot.

— Nu-ncepe iar cu asta! zise el. Te rog mult, nu!

— Ei bine, de care-a fost, Bonzo sau Chappie? zise inspectorul, simţind mirosul de sânge.

Wilt îşi prinse capul între mâini.

— N-o să mai scot o vorbă! Niciuna! De ce trebuie să mă tot întrebaţi despre mâncarea câinelui? Lăsaţi-mă-n pace!

Vocea lui crescu în volum, luând accente isterice, şi odată cu ea crescură şi speranţele inspectorului Flint. Ştia el foarte bine când atingea punctul slab. Şi acum era pe calea cea bună.

18

— Doamne Dumnezeule! exclamă sergentul Yates. Dar ieri la prânz am mâncat plăcintă cu

carne de porc! E prea îngrozitor!

Inspectorul Flint îşi dăţi gura cu cafea neagră şi scuipă în chiuvetă. Vomitase deja de două ori şi simţea că-i mai venea să vomite o dată.

— Ştiam că trebuie să fie ceva de genul ăsta, zise el, cutremurându-se. Pur şi simplu ştiam. Un om care e în stare să clocească o şmecherie ca aceea cu păpuşa trebuia să ascundă în el o ticăloşie şi mai teribilă.

— Dar s-ar putea ca până la ora asta să fie toţi mâncaţi complet, interveni sergentul.

Flint îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Păi de ce dracu' crezi că a lansat el pista aia falsă? întrebă el. Ca să treacă cât mai mult timp, suficient de mult ca să fie consumaţi. „Consumaţi" e expresia lui, nu a mea. Ştii cât e termenul de garanţie pentru o plăcintă cu carne de porc?

Yates clătină din cap.

— Cinci zile. Cinci zile! Prin urmare, cum oamenii s-au dus joi, ne rămâne o singură zi ca să-i găsim – pe ei sau ce-a mai rămas din ei. Vreau să culegeţi fiecare plăcintă cu carne de porc din East Anglia. Vreau ca fiecare afurisit de cârnat şi de cotlet şi de plăcintă cu rinichi de porc care a ieşit săptămâna asta pe uşa fabricii de mezeluri Sweetbreads să fie găsită şi adusă aici. Şi fiecare conservă cu mâncare pentru câini.

— Mâncare pentru câini?

— M-ai auzit ce-am spus! se răsti inspectorul Flint, ieşind cu un mers nesigur din spălător. Şi, dacă tot te apuci de treabă, ai face bine să strângi şi mâncarea pentru pisici. Cu Wilt ăsta nu se ştie niciodată. Dacă ignorăm fie şi un singur detaliu semnificativ, e în stare să ne tragă pe sfoară.

— Dar dacă au intrat în plăcintele cu carne de porc, atunci ce-i povestea asta cu mâncarea pentru câini?

— Unde dracu' îţi închipui că a pus resturile şi capetele? Şi când spun capete, mă gândesc chiar la capete! îi răspunse Flint, zbârlindu-se la el. Doar

nu-ţi închipui că i-ar fi picat tocmai bine să-i vadă pe oameni cum vin la magazin şi se plâng că au găsit un dinte sau o unghie de la picior în plăcinta de la Sweetbreads pe care tocmai au cumpărat-o azi-dimineaţă. Nu Wilt. Porcul ăsta s-a gândit la toate! îi îneacă în propria lor baie. După aia îi pune în saci de plastic pentru gunoi şi încuie sacii în garaj, iar între timp se duce acasă şi apoi îndeasă păpuşa în blestemata aia de groapă. Dup-aia se face duminică şi el se întoarce, ia sacii de gunoi şi-şi petrece toată ziua în fabrica de mezeluri, singur şi nestingherit. Ei bine, dacă vrei să ştii ce-a făcut duminică, poţi să citeşti totul în declaraţia pe care a dat-o. E mai mult decât poate îndura stomacul meu.

Inspectorul se întoarse în mare grabă în spălător. De luni încoace se hrănise numai cu plăcinte cu carne de porc. Statistic vorbind, şansele să se fi înfruptat şi el din doamna Wilt erau extrem de ridicate.

La ora opt, când fabrica de mezeluri şi conserve Sweetbreads se deschise, inspectorul Flint aştepta deja la poarta ei. Intră ca o furtună în biroul directorului şi ceru să stea de vorbă cu el.

— Încă n-a ajuns, spuse secretara. Pot să vă ajut eu cu ceva?

— Aş vrea o listă cu fiecare locaţie în care furnizaţi plăcinte cu carne de porc, cotlete şi plăcintă cu rinichi de porc, cârnaţi şi mâncare pentru câini, zise inspectorul.

— Mă tem că îmi este imposibil să vă dau o asemenea informaţie, zise secretara. Este confidenţială în cel mai înalt grad.

— Confidenţială? Ce dracu’ vrei să spui prin „confidenţială”?

— Păi. Adevărul e că nu prea ştiu. Pur şi simplu nu pot să-mi asum răspunderea să vă furnizez de capul meu asemenea informaţii interne.

Femeia se întrerupse. Inspectorul Flint se holba la ea cu o expresie absolut îngrozitoare pe chip.

— Ei bine, domnişoară, zise în cele din urmă Flint, dacă tot am ajuns la subiectul informaţiilor interne, poate că v-ar interesa să aflaţi că interiorul plăcintelor cu carne de porc pe care le produceţi are mari şanse să constituie informaţii interne. Informaţii vitale.

— Informaţii vitale? Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi. Plăcintele noastre conţin ingrediente extrem de sănătoase.

— Sănătoase? zbieră inspectorul. Dumneata îmi spui că trei cadavre umane sunt sănătoase? Dumneata numeşti sănătoase resturile fierte, spălate, măcinate şi gătite a trei trupuri de oameni ucişi?

— Dar noi folosim numai. Începu secretara, după care alunecă într-o parte de pe scaunul unde stătea şi leşină.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! strigă inspectorul. Ai crede că o curvă proastă, care e în stare să lucreze într-un abator, n-are cum să fie aşa de gingaşă! Află unde e directorul şi unde locuieşte şi după aia spune-i să vină aici în pas alergător.

Flint se aşeză pe un scaun, timp în care sergentul Yates scotoci grăbit prin birou.

— Hopa sus, hopa sus, zise inspectorul, împingând-o uşor cu piciorul pe secretară. Dacă există cineva care are dreptul să se întindă un pic la slujbă, eu sunt acela. Sunt în picioare de trei zile şi trei nopţi, Şi am mai fost şi complice după comiterea crimei.

— Complice? întrebă Yates. Nu pricep cum de puteţi spune aşa ceva!

— Chiar nu pricepi? Ei bine, tu cum i-ai spune celui care dă o mână de ajutor la eliminarea părţilor din trupul victimei? Ascunderea dovezilor unei infracţiuni?

— Nu m-am gândit niciodată la caz în felul ăsta, zise Yates.

— Eu da, zise inspectorul. Nici nu mă mai pot gândi la altceva.

Rămas în celula lui, Wilt fixa tihnit tavanul. Era uimit de cât de uşor mersese totul. Tot ce trebuia să faci era să le spui oamenilor ce vor să audă, iar ei or să te creadă, indiferent cât de puţin plauzibilă ar fi povestea ta. Iar trei zile şi trei nopţi de nesomn îi risipiseră neîncrederea inspectorului Flint de nu rămăsese mai nimic din ea. Pe lângă asta, şi ezitările lui Wilt fuseseră perfect sincronizate, iar mărturisirea lui din final constituise un amestec simpatic de înfumurare şi relatare concretă. Atunci când povestise detaliile crimei, fusese de o precizie de gheaţă, iar când descrisese felul în care scăpase de cadavre, păruse un artist care se mândreşte cu opera lui. Din când în când, când ajungea la un pasaj dificil, schimba brusc direcţia discuţiei, devenind de o aroganţă de maniac, în acelaşi timp înfumurată şi înfricoşată, şi afirma: „N-o să fii niciodată în stare s-o dovedeşti. De-acum probabil că n-a mai rămas nicio urmă din ei”. Iar dezinfectantul de toaletă Harpie s-a dovedit încă o dată util, dând o tuşă suplimentară de realism macabru cu ajutorul imaginii dovezilor scurse pe miile de ţevi de scurgere ale W. C.—urilor, în urma cărora s-a turnat Harpie aşa cum torni sare dintr-o salină. Probabil că Evei i-ar plăcea când o să-i povestească totul – lucru care însă nu era în niciun (az valabil pentru inspectorul Flint. El nu sesizase ironia din remarca lui Wilt cum că în tot timpul în care îi căutase pe soţii Pringsheim, aceştia fuseseră permanent sub nasul lui. Inspectorul se arătase deranjat în special de poanta cu reacţiile intestinelor şi de sfatul ca pe viitor să se limiteze la alimentele naturale. Da, în ciuda oboselii ce-l copleşea, lui Wilt îi făcuse plăcere să vadă cum ochii injectaţi ai inspectorului trec de la o expresie de veselie şi de satisfacţie lacomă şi autosuficientă la o uimire făţişă şi în cele din urmă la o greaţă nedeghizată. Iar când, într-un final, Wilt se făli cu faptul că, din lipsă de dovezi, n-or să fie

niciodată în stare să-l aducă în faţa tribunalului, Flint îi răspunsese magnific.

— O, cum să nu! O s-o facem! zbierase el cu o voce răguşită. Dacă a mai rămas măcar o bucată de plăcintă din producţia de atunci, o s-o găsim şi când o s-o facem, băieţii de la laborator or să.

— Găsească doar carne de porc în ea, zise Wilt înainte de a fi târât înapoi în celula lui.

Cel puţin de data asta spusese adevărul, iar dacă Flint nu-l crezuse, nu era vina lui. Inspectorul era cel care îi pretinsese o mărturisire, iar el îi oferise una prin bunăvoinţa elevilor de la I Carne, ucenicii măcelari care îşi petrecuseră atâtea din orele de Studii Liberale explicându-i procedurile de producţie de la fabrica de mezeluri Sweetbreads şi care chiar îl duseseră o dată acolo într-o după-amiază, ca să-i arate cum funcţionau toate. Dragii de ei! Şi cât îi urâse la vremea aceea! Ceea ce nu făcea decât să demonstreze cât de tare se putea înşela în privinţa oamenilor. Wilt se întreba acum dacă nu cumva greşise în privinţa Evei şi dacă soţia lui nu era cumva moartă, când îl cuprinse somnul.

În curtea bisericii, Eva urmări cum reverendul St John Froude coboară înspre adăpostul bărcii şi începe să vâslească spre stufăriş. Imediat ce bărbatul dispăru, ea începu să urce cărarea spre casa acestuia. De vreme ce părintele paroh era plecat, Eva era dispusă să înfrunte riscul întâlnirii cu soţia lui. Se strecură pe poartă în curtea casei şi se uită în jur. Locul degaja un aer de paragină şi o stivă de sticle goale aruncate într-un colţ sticle de whisky şi gin – părea să indice faptul că părintele putea să fie şi neînsurat. Strângând încă la trupul ei firele de iederă, Eva traversă curtea şi se apropie de uşă – adică, evident, de uşa bucătăriei – şi ciocăni. Nu-i răspunse nimeni. Se duse până la fereastră şi se uită înăuntru. Bucătăria era mare, vizibil neîngrijită şi avea toate semnele caracteristice existenţei unui burlac. Eva se

întoarse la uşă şi bătu iarăşi, întrebându-se ce să facă acum, când auzi sunetul unui vehicul care venea pe drum.

Eva ezită preţ de-o clipă şi apoi apăsă pe clanţă. Uşa era descuiată. Intră în casă şi închise uşa, moment în care în curte intră o dubită cu lapte. Femeia ascultă cum lăptarul lasă jos câteva sticle şi apoi pleacă cu dubita. Atunci ea se întoarse şi o porni pe coridor, intrând în holul principal. Dac-ar găsi un telefon, ar putea să-l sune pe Henry, iar el ar veni cu maşina şi ar duce-o acasă. S-ar putea întoarce la biserică şi l-ar aştepta acolo. Dar holul era gol. Femeia îşi strecură capul cu mare grijă în câteva camere şi descoperi că toate erau în mare parte lipsite de mobilier sau cu huse de praf puse peste scaune şi canapele. Locul mai era şi incredibil de murdar. Clar, parohul nu putea fi decât burlac. În cele din urmă, Eva îi găsi biroul. Pe masa lui de lucru stătea un telefon. Se îndreptă spre el, ridică receptorul şi formă Ipford 66066. Nu-i răspunse nimeni. Însemna că Henry trebuie să fie la Tehnic. Formă numărul Colegiului Tehnic şi ceru să stea de vorbă cu domnul Wilt.

— Wilt? întrebă tânăra de la centrală. Domnul Wilt?

— Da, zise Eva cu o voce şoptită.

— Mă tem că nu este aici, îi zise tânăra.

— Nu este acolo? Dar trebuie să fie acolo!

— Ei bine, nu e.

— Dar trebuie să fie! E cutremurător de important să dau de el!

— Îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta, răspunse tânăra.

— Dar. Începu Eva şi aruncă o privire pe fereastră.

Părintele paroh se întorcea şi tocmai urca pe cărarea din grădină, venind spre ea.

— O, Doamne! murmură Eva şi puse repede receptorul în furcă.

Cuprinsă de panică, se întoarse şi ieşi în grabă din încăpere. Numai când izbuti să ajungă iarăşi pe coridorul spre bucătărie îi trecu prin cap că lăsase iedera acolo, în biroul preotului. Se auziră paşi pe coridor. Eva se uită înnebunită în jur, se hotărî că nu-i cazul să iasă în curte şi urcă treptele de piatră până la primul etaj al casei. Acolo se opri şi rămase în picioare. Ascultă. Inima îi palpita. Era goală şi singură într-o casă străină, cu un preot, iar Henry nu era la Tehnic, unde-ar fi trebuit să fie, şi fata de la centrală avusese o voce extrem de ciudată, aproape ca şi cum n-ar fi fost normal să vrea să stea de vorbă cu Henry. Iar Eva nu mai ştia ce să facă.

Ajuns în bucătărie, părintele St John Froude avea o imagine foarte limpede despre ceea ce voia să facă: să-şi radieze complet din minte viziunea infernului în care fusese ademenit de obiectele acelea vicioase, plutind deasupra apei cu mesajele lor fără sens. Extrase din dulap o sticlă neîncepută de whisky Teacher's şi se duse cu ea înapoi în birou. Fusese martor la ceva atât de grotesc, atât de neîndoielnic diavolesc, atât de îngrozitor şi atât de premonitoriu infernal, că nici el nu mai ştia ce să creadă: fusese ceva real sau pur şi simplu un coşmar cu ochii deschişi? Un om fără faţă, ale cărui mâini erau legate la spate, o femeie cu chipul pictat şi cu un cuţit în mâini, limbajul auzit. Părintele St John Froude deschise sticla şi era gata să-şi toarne în pahar, când privirea îi căzu pe iedera lăsată de Eva pe scaun. Lăsă repede sticla jos şi rămase cu ochii aţintiţi pe frunze. Iată un alt mister venit să-l bulverseze. Cum ajunsese un mănunchi de iederă pe scaunul din biroul lui? Ştia sigur că nu era aici atunci când plecase de-acasă. Apucă mănunchiul de iederă cu mare grijă şi îl puse pe birou. Apoi se aşeză şi îl contemplă, cu un sentiment de nelinişte tot mai accentuat. Cu lumea din jur se petrecea ceva, iar el nu putea să înţeleagă ce. Şi ce era cu silueta stranie pe care o

văzuse sărind sprinţar printre pietrele de mormânt? Aproape că uitase de ea. Părintele St John Froude se ridică, ieşi pe terasă şi o porni pe cărarea ce ducea la biserică.

— Într-o duminică?! urlă directorul de la Sweetbreads. Într-o duminică?! Dar noi nu lucrăm duminica. Nu-i nimeni aici. Fabrica e încuiată.

— Duminica trecută n-a fost aşa, iar cineva a fost aici, domnule Riniky, spuse inspectorul.

— Rinky, dacă nu vă supăraţi, îl opri directorul. Rinky. Fără un „i”.

Inspectorul dădu din cap.

— În ordine, domnule Rinky. Aşadar, ceea ce vreau eu să vă spun este că bărbatul acesta, Wilt, a fost aici duminica trecută şi.

— Cum a intrat în fabrică?

— A folosit o scară pe care a rezemat-o de peretele din spate, în parcarea fabricii.

— Ziua în amiaza mare? Ar fi fost văzut de cineva!

— La ora două noaptea, domnule Riniky!

— Rinky, domnule inspector. Rinky!

— Uitaţi ce e, domnule Rinky! Dacă aveţi un asemenea nume şi lucraţi într-un loc ca ăsta, v-o căutaţi cu luminarea!

Domnul Rinky se uită bătăios la inspector.

— Iar dacă dumneata îmi spui că nu ştiu ce maniac sângeros a intrat aici duminica trecută cu trei cadavre şi şi-a petrecut toată ziua folosind echipamentul nostru ca să le transforme în carne gătită şi comestibilă, pentru consum uman, eu, unul, ţinând cont de Legea Alimentaţiei Publice, vă anunţ că evenimentul va ţine capul de afiş. Ăăă, capul. Auziţi, ce-a făcut cu capetele? Asta să-mi spuneţi!

— Ce faceţi dumneavoastră cu capetele, domnule Rinky? îl întrebă inspectorul.

— Ei, depinde oarecum. Unele dintre ele se aruncă împreună cu măruntaiele în lăzile cu hrana pentru animale.

— Exact! Asta ne-a spus şi Wilt că a făcut cu ele. Iar pe astea le ţineţi în camera frigorifică numărul 2. Am sau n-am dreptate?

Domnul Rinky dădu din cap, distrus.

— Da, zise el, aşa facem.

Apoi făcu o pauză şi se uită şocat la inspector.

— Dar există o diferenţă ca de la cer la pământ între un cap de porc şi unul de.

— Exact, se grăbi să intervină inspectorul, iar eu îndrăznesc să spun că, în opinia dumneavoastră, nu se putea să nu remarce cineva diferenţa.

— Desigur că ar fi remarcat-o!

— Numai că, din câte-am înţeles eu de la domnul Wilt, dumneavoastră aveţi aici şi o maşină de măcinat extrem de eficientă.

— Nu! zbieră disperat domnul Rinky. Nu, nu pot să cred! E imposibil! E. E.

— Aşadar, dumneavoastră spuneţi că n-ar fi avut nicio posibilitate să.

— Nu spun aşa ceva. Spun că n-ar fi trebuit să aibă. E monstruos! E oribil!

— Bineînţeles că e oribil, aprobă inspectorul. Dar realitatea este că Wilt s-a folosit de maşina de tocat.

— Dar noi ne păstrăm echipamentul remarcabil de curat.

— Aşa spune şi Wilt. În privinţa asta a fost foarte limpede. Zice că la sfârşit a curăţat cu foarte mare grijă după el.

— Probabil că aşa a făcut, oftă domnul Rinky. Luni dimineaţa nu era nimic nelalocul lui. Şeful de tură v-a confirmat-o. L-aţi auzit.

— Da, şi l-am auzit şi pe porcul ăla de Wilt spunând că şi-a făcut o listă cu locul de unde a luat fiecare lucru înainte de a-l folosi, astfel încât a putut să le pună pe toate înapoi exact de acolo de unde le-a luat. S-a gândit la toate.

— Şi ce se întâmplă cu reputaţia pe care ne-am câştigat-o pentru igienă? La asta nu s-a gândit, aşa-i? Vreme de douăzeci şi cinci de ani am fost

renumiţi pentru calitatea de neegalat a produselor noastre, iar acum se întâmplă un asemenea lucru! Am stat în capul. Capul.

Domnul Rinky se opri brusc şi se aşeză pe un scaun.

— În fine, reluă inspectorul, acum, ce trebuie eu să aflu este cui îi furnizaţi dumneavoastră produsele. Avem de gând să retragem fiecare plăcintă cu carne de porc şi fiecare cârnat.

— Să le retrageţi? zbieră domnul Rinky. N-aveţi cum să le retrageţi! S-au dus toate!

— S-au dus? Cum adică „s-au dus”? Ce vreţi să spuneţi?

— Exact ce spun. S-au dus. La ora asta sunt fie mâncate, fie distruse.

— Distruse? Doar n-aveţi de gând să-mi spuneţi că n-a mai rămas absolut nimic. N-au trecut decât cinci zile de când le-aţi dat drumul pe piaţă.

Domnul Rinky se sumeţi:

— Domnule inspector, noi suntem o firmă cu tradiţie şi folosim metode tradiţionale. Aşa că o plăcintă cu carne de porc marca Sweetbreads este o plăcintă cu carne de porc veritabilă. Nu e o plăcintă din aia cu înlocuitori şi cu conservanţi, care.

A fost rândul inspectorului Flint să se lase moale într-un scaun.

— Aşadar, trebuie să înţeleg că afurisitele dumitale de plăcinte nu ţin? întrebă el.

Domnul Rinky dădu din cap că da.

— Sunt produse destinate consumului imediat, enunţă el mândru. Azi le vezi, mâine s-au dus. Acesta-i motoul nostru. Nu mă îndoiesc că ne-aţi văzut reclamele.

Inspectorul Flint nu le văzuse. Domnul Rinky îl lămuri:

— Plăcinta de azi cu aromele de ieri. Plăcinta tradiţională cu umplutură de familie.

— Asta puteţi s-o mai spuneţi o dată, zise inspectorul Flint.

Domnul Gosdyke îl privi sceptic pe Wilt şi clătină din cap.

— Ar fi trebuit să mă ascultaţi, îi spuse el. V-am spus să nu vorbiţi.

— Trebuia să le spun ceva. Altfel nu m-ar fi lăsat să dorm şi continuau să îmi pună iar şi iar aceleaşi întrebări idioate. Habar n-aveţi în ce stare te aduce chestia aia. Te ţicneşte la cap.

— Sincer să fiu, domnule Wilt, în lumina mărturisirii pe care aţi făcut-o, îmi vine greu să cred că mai era cazul de aşa ceva. Un om care, de bunăvoie şi nesilit de nimeni, face o asemenea declaraţie în faţa poliţiştilor e deja în mod clar bolnav mintal.

— Dar nu e adevărat, zise Wilt. Totul e pură invenţie!

— Cu o asemenea bogăţie de detalii revoltătoare? Trebuie să spun că îmi vine greu să vă cred. Sincer îmi vine greu. Partea cu fluierele picioarelor şi cu şoldurile. Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Dar aia e luată din Biblie[20], zise Wilt. În plus, trebuia să bag şi nişte pasaje mai sângeroase, altfel nu m-ar fi crezut. Haideţi să luăm doar partea în care zic că i-am tăiat cu ferăstrăul.

— Domnule Wilt, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ei bine, nu pot decât să spun că dumneata n-ai predat niciodată la I Carne. Toate astea le-am aflat de la ei şi, odată ce le-ai învăţat, viaţa îţi poate oferi unele surprize.

Domnul Gosdyke înălţă din sprâncene.

— Oare? întrebă el. Ei bine, eu cred că pot să vă deschid ochii asupra acestei prejudecăţi, adăugă solemn avocatul. Dată fiind mărturisirea dumneavoastră – pe care aţi făcut-o în ciuda sfaturilor mele extrem de înţelepte – şi ca urmare a convingerii mele ferme că fiecare cuvânt de acolo este adevărat, nu mai sunt dispus să vă reprezint în instanţă.

Domnul Gosdyke îşi strânse hârtiile şi se ridică.

— Va trebui să vă găsiţi pe altcineva.

— Dar, domnule Gosdyke, doar nu credeţi într-adevăr toate tâmpeniile alea cum că aş fi vârât-o pe Eva într-o plăcintă cu carne de porc, nu? îl întrebă Wilt.

— Să le cred?! Un om care e în stare să se gândească la ceva atât de dezgustător e capabil de orice. Da, le cred. Mai mult, tot aşa cred şi cei de la poliţie. În prezent ei scotocesc prin magazinele, prin bistrourile, prin supermarketurile şi prin lăzile de gunoi din întreg ţinutul, în căutarea plăcintelor cu carne de porc.

— Numai că dacă nu găsesc niciuna, n-or să rezolve nimic.

— Poate o să vă intereseze şi că au confiscat cinci mii de conserve cu mâncare pentru câini, un număr egal de conserve cu mâncare pentru pisici şi au început să disece un sfert de tonă de cârnaţi Sweetbreads Best Bangers. Undeva în grămăjoara asta or să găsească ei cumva vreo urmă din doamna Wilt, ca să nu mai vorbim de dr. Pringsheim şi de doamna Pringsheim.

— Ei bine, nu pot decât să le urez noroc, zise Wilt.

— Şi eu la fel, rosti dezgustat domnul Gosdyke, părăsind încăperea.

În urma lui, Wilt oftă. Numai să apară odată Eva! Unde dracu' putea să fi ajuns?

La laboratoarele de criminalistică, inspectorul Hint devenea tot mai agitat.

— N-aţi putea să grăbiţi un pic lucrurile? întrebă el.

Şeful Departamentului de Medicină Legală clătină din cap.

— E ca şi cum am căuta acul în carul cu fân, fi zise el, aruncând o privire scurtă dar semnificativă spre un alt lot de cârnaţi, care tocmai fusese adus înăuntru. Până acum n-am găsit nicio urmă. Ar putea să dureze săptămâni întregi.

— N-am săptămâni întregi la dispoziţie, zise inspectorul. Înfăţişarea la tribunal e luni.

— Asta doar pentru menţinerea în stare de arest şi, oricum, aveţi declaraţia lui.

Dar inspectorul Flint avea dubii în privinţa declaraţiei. Recitise mărturisirea lui Wilt şi remarcase în ea o serie de discrepanţe pe care epuizarea, dezgustul şi o dorinţă nestăvilită de a termina odată cu istoria asta jegoasă – de a termina cu ea înainte de a se îmbolnăvi – îl stimulaseră să le ignore în acel moment. Printre altele, chiar şi semnătura mâzgălită de Wilt, atunci când era studiată mai de aproape, aducea suspect de bine cu ceva gen Orfanul Cerşetor[21], iar sub ea era adăugat un QNED, despre care lui Flint îi trecu prin cap ideea ticăloasă că ar însemna „Quod Non Erat Demonstrandum”[22]. Şi, în orice caz, erau mult prea multe referiri la porci pentru gustul său de poliţist – ba chiar era şi ceva neclar legat de cine erau porcii. În fine, informaţia că la prânz Wilt ceruse în mod special să i se aducă două plăcinte cu carne de porc şi chiar specificase firma Sweetbreads sugera pe de o parte o formă de canibalism dement care se putea potrivi cumva cu ceea ce Wilt spunea că făcuse, dar – pe de altă parte – părea să ducă lucrurile mult prea departe, în mintea inspectorului explodă cuvântul „provocare”, mai ales că după episodul cu păpuşa gonflabilă Flint devenise foarte conştient de publicitatea negativă. Citi cu atenţie încă o dată declaraţia lui Wilt şi nu se putu hotărî deloc în privinţa ei. Un lucru era însă absolut sigur. Wilt cunoştea cu exactitate procesul de producţie de la Sweetbreads. Bogăţia de detalii pe care i-o furnizase o dovedea clar. Pe de altă parte, după o inspecţie detaliată, rezervele domnului Rinky în privinţa capetelor şi a maşinii de măcinat păruseră îndreptăţite. Flint studiase cu băgare de seamă bestialul mecanism şi îi venea greu să creadă că până şi Wilt, în accesul lui de nebunie ucigaşă, ar

fi putut să. Inspectorul îşi goni gândul din minte. Se hotărî să mai stea o dată puţin de vorbă cu Henry Wilt. Obosit ca un câine, se întoarse în camera de anchetă şi trimise după Wilt.

— Cum merge treaba? întrebă Wilt când sosi în faţa lui. Aţi avut ceva baftă cu crenvurştii? Desigur, vă puteţi încerca oricând norocul şi cu sângereţii.

— Wilt, îl întrerupse inspectorul, de ce ţi-ai semnat declaraţia cu numele de Orfanul Cerşetor?

Wilt se aşeză.

— Aşadar, până la urmă aţi observat, aşa-i? Extrem de remarcabil din partea dumneavoastră, trebuie să recunosc.

— Te-am întrebat ceva!

— Da, ce-i drept, m-aţi întrebat, răspunse Wilt. Hai să zicem că m-am gândit cum că ar fi mai potrivit. —;

— Mai potrivit?

— V-am cântat şi eu – mi se pare că ăsta e termenul argotic pentru aşa ceva, nu? — ca să pot să dorm, aşa că, normal.

— Vrei să-mi spui că ai inventat totul?

— Păi ce dracu' vă închipuiţi c-am făcut?! Doar n-aţi crezut de-adevăratelea că m-aş repezi la o masă de oameni nevinovaţi şi le-aş băga-o pe gât pe Eva, împreună cu soţii Pringsheim, sub forma unor plăcinte cu carne de porc? Sau da? Adică mă gândesc că şi credulitatea dumneavoastră trebuie să aibă nişte limite.

Inspectorul Flint îi aruncă o privire rea.

— Dumnezeule, Wilt! exclamă el. Dacă aflu cumva că ai inventat în mod intenţionat o poveste.

— Nu prea mai puteţi să faceţi cine ştie ce, zise Wilt. M-aţi acuzat deja de crimă. Ce vreţi mai mult? Mă târâţi aici la voi, mă umiliţi, zbieraţi la mine, mă ţineţi treaz zile şi nopţi la rând, bombardându-mă cu întrebări despre mâncarea pentru câini, daţi sfoară-n ţară că vă ajut la investigaţiile legate de o crimă multiplă, dându-i

astfel ocazia fiecărui cetăţean din ţara asta să creadă că mi-am măcelărit soţia şi pe un blestemat de biochimist şi.

— Gura! strigă Flint. Mă doare-n cot de ce crezi tu. Pe mine mă îngrijorează ce-ai făcut şi ce-ai spus. Ne-ai indus în eroare în mod intenţionat.

— N-am făcut nimic de genul ăsta, zise Wilt. Până noaptea trecută n-am făcut altceva decât să spun adevărul, iar dumneata n-ai vrut să-l accepţi. Noaptea trecută v-am oferit o minciună pe care voiaţi s-o credeţi, sub forma absurdă a unei plăcinte cu carne de porc. Dacă tânjiţi după rahaturi şi, ca să le obţineţi, vă folosiţi de metode ilegale, cum ar fi privarea de somn, nu mă puteţi acuza pe mine că vi le-am servit. Nu veniţi aici să vă oţărâţi la mine. Dacă sunteţi prost, e problema dumneavoastră. Duceţi-vă şi găsiţi-mi soţia!

— Opriţi-mă, altfel îl omor pe nemernic! urlă din toţi rărunchii Flint, repezindu-se afară din încăpere.

Intrând în biroul său, inspectorul trimise după sergentul Yates.

— Întrerupe vânătoarea de plăcinte, zise el. E un rahat de păcăleală.

— Un rahat? întrebă sergentul, nesigur pe el.

— Căcat, explică inspectorul Flint. Ne-a făcut-o iar!

— Vreţi să spuneţi.?

— Vreau să spun că răhăţelul ăla ne-a tras iarăşi pe sfoară!

— Dar de unde ştia despre fabrică şi toate amănuntele alea de-acolo?

Flint se uită disperat la sergent.

— Dacă vrei să ştii de ce-i o enciclopedie ambulantă, du-te şi-l întreabă singur!

Sergentul Yates ieşi din birou şi reveni după cinci minute.

— Întâi Carne, îl informă el enigmatic.

— De ce întâi carne?

— Anul I Carne. O clasă de măcelari cărora le preda. L-au dus să vadă şi el fabrica.

— Iisuse! exclamă Flint. Oare există cineva căruia porcul ăsta prăpădit să nu-i fi predat nimic?

— Zicea că a fost ceva foarte instructiv.

— Yates, fă-mi, te rog, un serviciu. Întoarce-te acolo şi află toate numele claselor la care a predat. Aşa o să ştim la ce să ne aşteptăm mai târziu.

— Păi, l-am auzit pomenind de anul II Tencuitori şi Anul I Instalatori de Gaz.

— Pe toate, Yates, află-le pe toate! Nu vreau să mai fiu dus de nas cu vreo poveste despre cum a scăpat el de doamna Wilt într-unul din canalele de scurgere numai pentru că a predat odinioară la anul II Căcat.

Inspectorul se întinse după ziarul de seară şi aruncă o privire la titlul de pe prima pagină:

POLIŢIA CAUTĂ ÎN PLĂCINTE SĂ GĂSEASCĂ O SOŢIE DISPĂRUTĂ

— O, Doamne! mormăi el. Asta n-o să pice deloc bine la imaginea noastră publică!

La Colegiul Tehnic, directorul îşi exprima aceeaşi opinie în timpul şedinţei şefilor de catedre.

— Am fost ridiculizaţi în faţa opiniei publice, zise el. Mai întâi se răspândeşte presupunerea că ne-am făcut un obicei din angajarea profesorilor care îşi îngroapă soţiile nedorite la temeliile noilor clădiri. În al doilea rând, am pierdut orice şansă de a obţine statutul de Universitate Politehnică prin aprobarea dublei atestări pentru licenţe de către CNAA, pe motiv că dotările şi condiţiile pe care le oferim nu sunt cele adecvate pentru o instituţie de învăţământ superior. Profesorul universitar Baxendale s-a exprimat foarte hotărât în această privinţă şi în special în legătură cu o remarcă auzită la unul dintre membrii consiliului de conducere, referitoare la necrofilie.

— N-am spus decât că. Începu dr. Board.

— Ştim cu toţii ce aţi spus, dr. Board. Şi poate v-ar interesa să aflaţi că dr. Cox, în momentele în

care devine lucid, refuză în continuare carnea rece. Dr. Mayfield şi-a prezentat deja demisia. Iar acum, ca să le pună capac la toate, vine şi asta!

Directorul ridică un ziar unde, în capul paginii a doua, se putea citi titlul CURSURILE DE SEX II ÎMPIETRESC PE ELEVI!

— Sper că aţi remarcat cu toţii foarte clar fotografia, continuă directorul cu amărăciune în glas, arătându-le o imagine imensă, luată dintr-un unghi nefericit, care o prezenta pe Judy agăţată de macara. În articol se spune că. Dar ce mai contează? îl puteţi citi şi singuri. Mai degrabă aş vrea să aud nişte răspunsuri la următoarele întrebări. Cine a autorizat cumpărarea a treizeci de exemplare din volumul Ultima ieşire spre Brooklyn} pentru a fi folosite la clasa de Instalatori şi Strungari?

Domnul Morris încercă să-şi aducă aminte cine luase orele de la I-S.

— Cred că ăsta trebuie să fi fost Watkins, zise el. A plecat de la noi semestrul trecut. Era angajat doar la plata cu ora.

— Slavă Domnului că am fost scutiţi să-l avem angajat permanent! exclamă directorul. În al doilea rând, care dintre profesori obişnuia să le citească Last Exit to Brooklyn, roman de Hubert Selby Jr, apărut în 1964, care descrie într-o manieră realistă brutală viaţa claselor de jos din Statele Unite, neocolind nici problema sexualităţii.

Recomande sistematic fetelor de la clasa de educatoare să aibă permanent la ele. Ăăă. Căciulite de cauciuc?

— Păi, domnul Sedgwick e foarte ataşat de ele, zise dr. Morris.

— De educatoare sau de căciuliţele de cauciuc? îl chestiona directorul.

— Poate chiar de amândouă? sugeră dr. Board sotto voce.

— Omul are un ghimpe împotriva pilulei anticoncepţionale, zise dr. Morris.

— Ei bine, vă rog să-i spuneţi domnului Sedgwick să poftească la mine în birou luni la ora zece. Aş vrea să-i explic termenii contractuali pe baza cărora a fost angajat aici. Şi, în fine, despre câţi dintre profesorii noştri aveţi cunoştinţă că se folosesc de echipamentul didactic audio-vizual ca să proiecteze filme cu conţinut sexual explicit clasei de secretare-şefe?

Domnul Morris clătină din cap cu tărie.

— Nimeni din catedra mea, spuse el.

— Aici scrie că filmele cu conţinut sexual au fost proiectate în timpul orelor alocate în mod normal problemelor contemporane.

— Într-adevăr, Wentworth le-a arătat Femei îndrăgostite, zise şeful Catedrei de Engleză.

— În fine, n-are importanţă. Mai am un singur lucru pe care vreau să-l amintesc în faţa dumneavoastră. Nu o să organizăm niciun fel de curs seral de prim-ajutor şi aici mă refer în special la cel de „Tratamentul herniei abdominale”, pentru care s-a propus să cumpărăm o păpuşă gonflabilă. De acum înainte o să avem grijă să ne întindem atât cât ne e plapuma.

— Din motive de gonflare? întrebă dr. Board.

— Din motivul că, de ani de zile. Comitetul pentru Educaţie aştepta o ocazie ca să ne mai taie din buget, zise directorul. Iar acum ea le-a fost oferită. Pare să le fi scăpat tocmai faptul că noi asigurăm un serviciu public adunând – şi-l citez pe domnul Morris – „un număr mare de psihopaţi dezechilibraţi mintal şi potenţial periculoşi, ca să nu mai stea pe străzi” – am încheiat citatul.

— Presupun că se referea la elevii de la cursurile comasate, zise mărinimos dr. Board.

— Nu se referea la ei! răspunse directorul. Spune-mi dacă greşesc, Morris, dar nu cumva te gândeai la membrii Catedrei de Studii Liberale?

Şedinţa se încheie. În aceeaşi zi, puţin mai târziu, dr. Morris se aşează la masă şi îşi redacta cererea de demisie.

19

De la fereastra unui dormitor gol, aflat la primul etaj al casei parohiale, Eva Wilt se uita cum părintele St John Froude se plimba gânditor pe cărarea ce ducea la biserică. În clipa în care bărbatul dispăru din raza vederii ei, Eva se repezi la parter şi năvăli în biroul lui. Avea să-l sune din nou pe Henry. Dacă nu era la Tehnic, atunci trebuia să fie acasă. Se duse până lângă birou şi era gata să ridice receptorul, când văzu iedera. O, Doamne! Uitase cu totul de iedera asta şi o lăsase într-un loc în care preotul nu avea cum să n-o vadă. Era îngrozitor, îngrozitor de ruşinos! Eva formă numărul de pe Parkview Avenue, nr. 34, şi aşteptă. La celălalt capăt al firului nu-i răspunse nimeni. Puse telefonul în furcă şi formă numărul de la Tehnic. În tot acest timp, Eva fixa cu privirea poarta ce dădea spre curtea bisericii, în caz că preotul avea să se întoarcă.

— Colegiul de Arte şi Tehnologie Fenland, zise tânăra de la centrală.

— Tot eu sunt, zise Eva. Aş vrea să vorbesc cu domnul Wilt.

— Îmi pare rău, dar domnul Wilt nu este aici.

— Dar unde este? L-am sunat acasă şi.

— E la secţia de poliţie.

— Unde e?! sări Eva.

— E la secţia de poliţie şi-i ajută pe poliţişti la investigaţii.

— Investigaţii? Ce investigaţii? ţipă Eva.

— Cum, nu ştiaţi? o întrebă fata. Doar s-a scris totul în ziare. S-a dus şi şi-a omorât soţia.

Eva îşi îndepărtă receptorul de ureche şi se uită la el, cuprinsă de groază. Tânăra tot mai vorbea, dar ea deja nu o mai asculta. Henry îşi omorâse soţia. Dar ea era soţia lui. Era imposibil. Ea n-avea cum să fi fost omorâtă. Preţ de o clipă îngrozitoare, Eva Wilt simţi cum o părăseşte raţiunea. Apoi îşi puse din nou receptorul la ureche.

— Mai sunteţi acolo? întrebă tânăra.

— Dar eu sunt soţia lui! ţipă Eva.

La celălalt capăt al firului urmă o tăcere lungă, după care Eva o auzi pe tânăra spunându-i cuiva că avea la telefon o femeie nebună, care spunea că era doamna Wilt, şi întreba ce-ar trebui să facă.

— Îţi spun că eu sunt doamna Wilt! Eva Wilt! ţipă ea, dar legătura se întrerupsese.

Eva lăsă telefonul din mână, vlăguită. Henry la secţia de poliţie. Henry o omorâse. O, Doamne! întreg universul o luase razna. Şi ea stătea în pielea goală într-o casă parohială, la. Eva habar n-avea unde era. Formă 999.

— Serviciul de Urgenţe. La ce departament doriţi? o întrebă operatoarea.

— La poliţie, zise Eva.

Se auzi un clic şi pe fir intră vocea unui bărbat.

— Aici poliţia.

— La telefon doamna Wilt, zise Eva.

— Doamna Wilt?

— Doamna Eva Wilt. Este adevărat că soţul meu a omorât-o pe.? vreau să spun. Adică soţul meu a. O, Doamne, nici nu ştiu ce să mai zic!

— Spuneţi că sunteţi doamna Wilt? Doamna Eva Wilt? o întrebă bărbatul.

Eva dădu din cap, după care spuse în telefon:

— Da.

— Înţeleg, zise omul ezitant. Sunteţi absolut sigură că sunteţi doamna Wilt?

— Bineînţeles că sunt sigură. Din cauza asta v-am şi sunat.

— Pot să vă întreb de unde sunaţi?

— Nu ştiu, zise Eva. Vedeţi, sunt aici, în casă, şi n-am nicio haină pe mine şi. O. Doamne!

Părintele paroh urca pe cărarea spre terasă.

— V-am ruga să ne daţi adresa, dacă se poate.

— Nu mai pot vorbi, zise Eva şi puse telefonul în furcă.

Ezită o clipă, după care înhaţă iedera de pe birou şi ieşi în fugă din încăpere.

— Dacă vă spun că nu ştiu unde e! zise Wilt. Bănuiesc că o veţi găsi la persoane dispărute. Eva a trecut din tărâmul substanţialităţii în cel al abstracţiunii.

— Ce dracu' vrei să spui cu asta? îl întrebă inspectorul, întinzându-se să-şi ia ceaşca de cafea.

Era sâmbătă dimineaţa şi se făcuse ora unsprezece, dar el insista în continuare. Mai avea douăzeci şi opt de ore ca să scoată adevărul de la Wilt.

— Eu am avertizat-o tot timpul că meditaţia transcendentală implică potenţiale riscuri, zise Wilt, care se afla el însuşi pe tărâmul intermediar dintre somn şi trezie. Dar ea a ţinut morţiş s-o facă.

— Ce să facă?

— Să mediteze transcendental. În poziţia lotus. Poate că de data asta a mers mult prea departe. S-ar putea să se fi transmutantizat.

— Trans ce? întrebă inspectorul Flint bănuitor.

— S-a transformat în altceva printr-o tehnică magică.

— Iisuse, Wilt, dacă ai de gând să începi iar cu plăcintele alea din carne de porc.

— Inspectore, eu mă gândeam la ceva mai spiritualizat, la ceva frumos!

— Mă îndoiesc.

— O, dar gândiţi-vă puţin! Uite, eu stau aici cu dumneata, în camera asta, ca un rezultat direct al plimbărilor cu câinele şi al gândurilor întunecate despre uciderea soţiei mele. Ca urmare a acelor ore de fantazări fără ţel, mi-am câştigat reputaţia de ucigaş fără să fi ucis pe nimeni. Cine-ar putea să-mi spună că Eva, ale cărei gânduri aveau o frumuseţe monotonă, nu a reuşit cumva, prin aceeaşi lege a proporţiilor, să obţină o recompensă la fel de frumoasă? Sau, mai pe înţelesul dumitale, inspectore, fiecare primeşte ceea ce merită.

— Sper din tot sufletul să fie aşa, Wilt, zise inspectorul.

— Ah, exclamă Wilt, dar atunci unde altundeva poate fi Eva? Spuneţi-mi. Simplele speculaţii nu sunt suficiente.

— Mie-mi spui? ridică glasul inspectorul, gata să-şi răstoarne ceaşca de cafea. Tu ştii în ce betonieră ai aruncat-o sau ce crematoriu ai folosit!

— Eu mă exprimam metaforic. Vreau să spun retoric, explică Wilt. Încercam să-mi imaginez ce-ar deveni Eva dacă gândurile ei, aşa cum erau ele, ar fi luat forma realităţii. Visul meu tainic era să devin un om de acţiune nemilos, hotărât, nestânjenit de dileme morale sau de probleme de conştiinţă, un Hamlet transformat într-un Henric al V-lea, dar lipsit de înflăcărarea patriotică ce-i face pe oameni să creadă că n-ar fi fost de acord cu Piaţa Comună, un Cezar.

Dar inspectorul Flint auzise suficient.

— Wilt, latră el, mă doare-n cot de ce voiai tu să te faci! Ceea ce vreau să ştiu este ce s-a făcut cu soţia ta.

— Tocmai eram pe cale să ajung şi acolo, zise Wilt. Numai că mai întâi trebuia să stabilim ce sunt eu.

— Ştiu ce eşti tu, Wilt! Eşti un afurisit de negustor de vorbe, un contorsionist verbal, un rahat de hăcuitor al logicii, un Houdini lingvistic, o enciclopedie de informaţii nedorite.

Inspectorul Flint rămase în pană de metafore.

— Superb, inspectore, superb! Nici eu însumi n-aş fi putut s-o spun mai bine. Un hăcuitor al logicii, dar, vai! nu şi al propriei mele soţii. Dacă urmăm aceeaşi linie argumentativă, Eva a rămas aşa cum era, neschimbată, în ciuda gândurilor şi meditaţiilor ei frumoase. Etericul îi rămâne străin. Nirvana scapă înţelegerii ei. Frumuseţea şi adevărul i se strecoară printre degete. Ea umblă în căutarea adevărului cu un plici de muşte şi toarnă dezinfectant Harpie peste canalele de scurgere ale iadului.

— Asta-i a zecea oară când menţionezi acel Harpie, observă inspectorul, în mintea căruia răsări brusc o nouă posibilitate îngrozitoare. Doar n-ai.

Wilt clătină din cap:

— Uite c-o luaţi iar de la capăt. Aşa făcea şi săraca Eva. O minte plată care încearcă să pipăie intangibilul şi să strângă fantezia de gâtul ei inexistent. Aşa e Eva pentru dumneavoastră. N-o să danseze niciodată în Lacul lebedelor. Nicio conducere de operă nu i-ar permite să umple scena cu apă sau să instaleze pe ea un pat dublu, dar Eva ar insista oricum.

Inspectorul Flint se ridică.

— Aşa nu ajungem nicăieri – şi încă repede.

— Exact, îl aprobă Wilt. Absolut nicăieri. Suntem ceea ce suntem şi nimic din ceea ce putem face nu va schimba această realitate. Recipientul care formează natura noastră rămâne intact. Spuneţi-i ereditate, spuneţi-i accident.

— Îi spun o grămadă de bălării! zise Flint, după care ieşi din încăpere.

Simţea nevoia să doarmă şi avea de gând s-o şi facă.

Pe coridor se întâlni cu sergentul Yates.

— Am primit un apel de urgenţă de la o femeie care pretindea că e doamna Wilt, zise sergentul.

— De unde suna?

— N-a vrut să ne spună unde e, zise Yates. A spus doar că nu ştie şi că e complet dezbrăcată.

— A, o ţăcănită din aia, zise inspectorul. O nebună de legat. Şi de ce dracu' mă faci să-mi pierd vremea cu aşa ceva? Ca şi cum n-aş avea şi-aşa destule pe cap!

— M-am gândit pur şi simplu că aţi vrea să ştiţi. Dacă sună iar, o să încercăm să localizăm numărul.

— De parcă mi-ar păsa! zise inspectorul şi plecă în grabă ca să recupereze somnul pierdut.

Părintele St John Froude petrecu o zi apăsătoare. Investigaţia sa în biserică nu scosese la P iveală nimic în neregulă şi nu exista niciun semn că acolo

s-ar fi desfăşurat vreun ritual obscen (vreo liturghie neagră, cum îi trecuse mai întâi prin minte). Pe când se întorcea spre casa parohială, observă bucuros că deasupra lui Eel Stretch cerul era gol şi că prezervativele dispăruseră. Aşa se întâmplase, de altfel, şi cu iedera de pe masa lui de lucru. Preotul se uită cu strângere de inimă la spaţiul unde fusese mănunchiul verde şi se mai întrema cu nişte whisky. Ar fi putut să jure că atunci când plecase, acolo fuseseră nişte fire de iederă. În momentul în care termină ce-i mai rămăsese în sticla de whisky, mintea i se umplu cu cele mai stranii halucinaţii. Casa parohială devenise ciudat de zgomotoasă. Pe casa scărilor se auzeau scârţâituri stranii, iar de la etajul de sus veneau sunete inexplicabile, ca şi cum cineva sau ceva s-ar fi deplasat pe furiş prin casă, dar când parohul se duse să verifice, zgomotele încetară brusc. Urcă la etaj şi-şi strecură capul în câteva dormitoare goale. Coborî iar la parter şi se opri pe holul larg, ciulind urechile. Apoi se întoarse la biroul lui şi încercă să se concentreze pe predica de care se apucase, numai că senzaţia că nu era singur persista. Părintele paroh St John Froude rămase aşezat la masa de lucru şi se gândi la posibilitatea existenţei unor fantome. Se petrecea ceva foarte ciudat. La ora unu după-amiaza coborî în hol, intră în bucătărie şi descoperi că îi dispăruse o jumătate de litru de lapte din cămară şi că resturile unei plăcinte cu mere, adusă de doamna Snape, care-i făcea curăţenie în casă de două ori pe săptămână, dispăruseră şi ele. Trebui să se mulţumească doar cu fasolea bătută, întinsă pe pâine prăjită, după care urcă agale la etaj ca să-şi facă somnul de după masă. Fix în acel moment a auzit prima oară vocile. Sau mai degrabă vocea. Părea să vină din biroul lui. Părintele St John Froude se ridică în capul oaselor în pat. Dacă auzul nu-l înşela şi dacă se gândea la evenimentele stranii din dimineaţa asta – aşa cum înclina să le

caracterizeze preotul – ar fi jurat că exact acum cineva se folosea de telefonul lui. Se ridică şi-şi încălţă pantofii. Cineva plângea. Preotul ieşi pe palier şi ascultă. Suspinele încetaseră. Preotul coborî la parter şi cercetă toate încăperile de acolo, însă în afara faptului că în salonul nefolosit una dintre husele de pe fotolii fusese scoasă – nu se vedeau semnele nici unei prezenţe fizice. Tocmai era pe cale să urce iar la etaj, când sună telefonul. Intră în birou şi răspunse.

— Casa parohială Waterswick, îngăimă el.

— Aici secţia de poliţie Fenland, spuse un bărbat. Tocmai am primit de la numărul dumneavoastră un apel care se pretindea a veni de la doamna Wilt.:

— De la doamna Wilt? zise părintele St John Froude. Doamna Wilt? Mă tem că trebuie să fie o greşeală. Eu nu cunosc nicio doamnă Wilt.

— Apelul a venit în mod cert de la telefonul dumneavoastră, domnule.

Părintele St John Froude medita asupra problemei.

— Asta-i foarte ciudat, zise el. Eu locuiesc singur.

— Sunteţi părintele paroh?

— Desigur că sunt parohul. Aici e casa parohială, iar eu sunt parohul.

— Am înţeles, domnule. Iar numele dumneavoastră este.?

— Părintele St John Froude. F. R. O. U. D. E.

— În ordine, domnule. Şi dumneavoastră nu aveţi în niciun caz o femeie în casă.

— Desigur că n-am nicio femeie în casă. Insinuarea dumneavoastră mi se pare complet nepotrivită. Eu sunt unul.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, dar trebuie să verificăm astfel de lucruri. Am primit un telefon de la doamna Wilt sau cel puţin de la o femeie care pretindea că este doamna Wilt, iar apelul venea de la telefonul dumneavoastră.

— Cine e doamna Wilt? N-am auzit în viaţa mea de nicio doamnă Wilt.

— Vedeţi dumneavoastră, domnule, doamna Wilt. Adevărul e că e-un pic cam complicat. Se presupune că ar fi fost ucisă.

— Ucisă? întrebă părintele St John Froude. Aţi spus cumva „ucisă”?

— Haideţi să spunem doar că a dispărut de-acasă în condiţii suspecte. L-am reţinut pe soţul ei pentru cercetări.

Părintele St John Froude clătină din cap.

— Ce nenorocire! murmură el.

— Vă mulţumim pentru ajutor, domnule, zise sergentul. Şi ne scuzaţi pentru deranj.

Părintele paroh St John Froude puse telefonul în furcă, rămânând pe gânduri. Ideea că împărţea locuinţa cu o femeie eliberată de corp şi recent ucisă nu era tocmai dintre cele pe care ar fi avut chef să le pună pe lista lui cu dorinţe. Reputaţia lui de excentric era şi aşa destul de bine răspândită. Nu era cazul s-o mai încurajeze. Pe de altă parte acum, dacă stătea să se gândească, ceea ce văzuse pe ambarcaţiunea aceea din Eel Stretch conţinea toate semnele specifice unei crime. Poate că, prin cine ştie ce conjunctură extraordinară, fusese martorul unei tragedii care tocmai se întâmplase, un gen de déjà-vu post mortem, dacă asta era cumva caracterizarea corectă. Dacă soţul fusese reţinut pentru cercetări, atunci era limpede că omorul trebuie să fi avut loc înainte. Caz în care. Părintele St John Froude se încâlci într-un şir de presupuneri în care timpul – cu T mare şi apelurile la ajutor venite de dincolo de mormânt jucau roluri semnificative. Poate că era de datoria lui să anunţe poliţia despre ceea ce văzuse. Tocmai ezita şi se întreba ce-ar trebui să facă, când auzi iarăşi suspinele acelea, iar de data asta le auzi foarte clar. Veneau din camera de alături. Părintele se ridică, îşi făcu niţel curaj cu încă o duşcă de whisky şi intră alături. În mijlocul încăperii, în picioare, se

distingea o femeie masivă, cu părul atârnându-i în neorânduială peste umeri şi cu chipul răvăşit. Era îmbrăcată în ceva ce aducea cu un linţoliu. Părintele St John Froude o privi şi simţi cum e cuprins de o groază tot mai puternică. Apoi se lăsă în genunchi.

— Să ne rugăm, murmură el răguşit, îngrozitoarea apariţie se prăbuşi greoi în faţă, strângându-şi linţoliul în jurul pieptului. Cei doi îngenunchează şi se rugară împreună.

— O verificare? Ce dracu' vrei să spui cu „o verificare"? zise inspectorul Flint, care obiecta cu îndârjire la ideea de a fi trezit în mijlocul după-amiezei, după ce că nu avusese parte de somn vreme de treizeci şi şase de ore, iar acum încerca să recupereze ceva din el. Mă trezeşti ca să-mi spui nu ştiu ce idioţenii despre un preot paroh pe nume Sigmund Freud.

— St John Froude, domnule, zise Yates.

— Nu-mi pasă cum îl cheamă. Tot neverosimil sună. Dacă afurisitul ăla de individ zice că femeia nu e acolo, nu e acolo. Ce-ar trebui să fac eu?

— M-am gândit numai că poate ar trebui să trimitem o maşină de patrulare ca să verifice, asta-i tot.

— Ce te face să crezi.

— A existat în mod clar un telefon de la o femeie care pretindea că e doamna Wilt, iar apelul venea de la numărul acela. A sunat deja de două ori. Avem o înregistrare pe bandă cu al doilea telefon. Femeia a oferit detalii despre ea şi toate sună veridic. Data naşterii, adresa, meseria lui Wilt, până şi numele corect al câinelui lor şi faptul că au draperii galbene în salonaş.

— Ei şi? Orice tăntălău poate să facă aşa ceva. Nu trebuie decât să treacă pe lângă casa lor.

— Şi numele câinelui, domnule. Îl cheamă Clem. Am verificat şi femeia are dreptate.

— Şi nu i-a trecut prin cap să spună, aşa, accidental, şi ce-a făcut toată săptămâna trecută,

nu-i aşa?

— Zicea că a fost pe un vas de agrement, răspunse Yates. După care a închis.

Inspectorul Flint se ridică în capul oaselor.

— Un vas de agrement? Ce vas?

— A închis. O, şi încă un lucru: zicea că are numărul 44 la pantofi. Atât şi are.

— Of, căcat! zise Flint. În ordine, o să vin la secţie.

Se dădu jos din pat şi începu să se îmbrace.

În celula lui, Wilt fixa cu privirea tavanul. După atâtea ore de interogatoriu, mintea lui zbârnâia şi acum de întrebări. „Cum ai omorât-o? Unde ai pus-o? Ce-ai făcut cu arma crimei?" întrebări fără sens, reluate iar şi iar, în speranţa că până Ia urmă or să-l facă să cedeze. Dar Wilt nu cedase. Triumfase. Pentru prima dată în viaţă ştiuse că are dreptate – o dreptate invincibilă şi că toţi ceilalţi greşeau. Până acum avusese întotdeauna îndoieli. Poate că, la urma urmei, cei din anul II Tencuitori aveau dreptate când spuneau că sunt prea mulţi maimuţoi străini în ţară. Poate că spânzurătoarea era o soluţie eficientă. Wilt nu era de aceeaşi părere, dar nici nu putea fi absolut sigur. Numai timpul putea s-o dovedească. Dar în cazul Statul versus Wilt, în cazul uciderii doamnei Wilt, vinovăţia lui nici nu intra în calcul. Putea fi judecat, putea fi găsit vinovat şi chiar condangat. Tot n-ar fi contat. În cazul acestei acuzaţii era complet nevinovat, iar dacă ar fi fost condangat la închisoare pe viaţă, enormitatea absolută a nedreptăţii care i s-ar fi făcut ar fi accentuat conştiinţa nevinovăţiei sale. Pentru prima oară în viaţa lui, Wilt ştia că e absolut liber. Era ca şi cum păcatul originar, cel de a fi Henry Wilt din Ipford, Parkview Avenue, nr. 34, profesor de studii liberale la Colegiul de Arte şi Tehnologie Fenland, soţul Evei Wilt, fără copii, îi fusese şters. Toate poverile reprezentate de proprietăţi, tabieturi, salariu şi poziţie socială, toate convenţiile

societăţii, toate distincţiile fine implicate în evaluarea lui şi a altor oameni şi aplicate la el şi la Eva, toate astea dispăruseră, închis în celula lui, Wilt era liber să existe. Şi, orice s-ar întâmpla, nu va mai ceda niciodată în faţa cântecului de sirenă al modestiei. După dispreţul şi furia arătate fără reţinere de inspectorul Flint, după cruzimea şi oprobriul îngrămădite peste capul lui vreme de o săptămână, cine mai avea nevoie de aprobarea celorlalţi? Puteau să-şi vâre părerile pe gât. Wilt îşi va urma traseul său independent şi îşi va folosi cum se cuvine evidentele sale talente în domeniul ilogicii. Daţi-i o condangare pe viaţă şi un director de închisoare progresist şi într-o lună Wilt o să-l facă s-o ia razna, cu acea dulce raţionalitate a refuzului său de a se supune regulilor închisorii. Izolarea la carceră şi un regim cu pâine şi apă – dacă asemenea pedepse mai există încă – n-or să-l descurajeze, Daţi-i libertatea şi el va aplica talentele sale proaspăt descoperite la Colegiul Tehnic. Va lua parte cu încântare la întruniri de comitete şi Ie va reduce la disensiuni prin adoptarea neobosită a oricărei poziţii, cu condiţia ca ea să fie cât mai contradictorie faţă de opinia generală. La urma urmei, cursa nu se câştiga prin viteză, ci printr-o inconsecvenţă ilogică iremediabilă, iar viaţa era toată numai accident, anarhie şi haos. Regulile erau făcute pentru a fi încălcate, iar omul cu o minte sprinţară era mereu cu un pas înaintea celorlalţi. După ce ajunse să stabilească această nouă regulă, Wilt se întoarse pe partea pe care-i plăcea să se culce şi încercă să adoarmă, dar somnul nu-i venea deloc. Încercă şi pe cealaltă parte, dar cu la fel de puţin succes. Gânduri, întrebări, răspunsuri irelevante şi dialoguri imaginare îi năpădeau mintea. Încercă să numere oi, dar se trezi că se gândeşte la Eva. Draga de Eva, afurisita de Eva, vesela şi energica de Eva, Eva cea inevitabil entuziastă. Ca şi el, şi Eva căutase Absolutul, Adevărul Veşnic care s-o

salveze de bătaia de cap pe care o impunea nevoia de a judeca mereu singură lucrurile. Îl căutase la cursul de olărit, la cel de meditaţie transcendentală, la cel de judo, la trambulina elastică şi – cazul cel mai nepotrivit – în dansul oriental. În cele din urmă, încercase să-l descopere în eliberarea sexuală, în Emanciparea Femeilor şi în Taina Sfântă a Orgasmului, în care se putea pierde pentru veşnicie. Lucru care, dacă stăteai să te gândeşti, chiar părea să se fi întâmplat. Şi-i luase şi pe afurisiţii ăia de soţi Pringsheim cu ea. Ei bine, era clar că va trebui să dea nişte explicaţii atunci când o să se întoarcă – dacă o să se mai întoarcă vreodată. Wilt zâmbi în sinea lui, gândindu-se ce-o să zică Eva atunci când o să afle ce provocase ultimul ei flirt cu Infinitul. O să aibă el grijă să aibă motive s-o regrete până la moarte.

Pe podeaua camerei de zi din casa parohială, Eva Wilt se lupta disperată cu o convingere ce devenea tot mai puternică în mintea ei: cum că apucase să-şi vadă ziua morţii şi că nu mai era nimic de făcut. Era limpede că toţi cei cu care luase legătura păreau să o creadă moartă. Poliţistul cu care vorbise la telefon nu se arătase deloc dispus să o creadă când afirma că e vie şi relativ sănătoasă, ba chiar îi ceruse dovezi ale identităţii sale într-o manieră dintre cele mai buimăcitoare. Din ciocnirea cu propria ei convingere în existenţa sa neîntreruptă, acum subminată zdravăn, Eva se retrăsese cu răni serioase şi exact reacţia părintelui paroh St John Froude la apariţia sa în casa lui era ceea ce-i mai lipsea ca să-i completeze suferinţa. Apelurile acestuia la Atotputernicul, care trebuia să elibereze sufletul dragei de Eva Wilt, cea plecată dintre noi, cea decedată, de actuala ei formă, greu de suportat de către cei vii, o afectară profund pe Eva. Îngenunche pe covor şi izbucni în plâns, timp în care parohul se holbă la ea prin lentilele ochelarilor, închise ochii, se rugă cu o voce şovăitoare, deschise iar ochii, tremură şi, în

general, se comportă într-o manieră gândită special să provoace amărăciune şi disperare în presupusul cadavru, iar atunci când, într-o ultimă încercare disperată de a o determina pe Eva Wilt cea decedată să-şi ocupe locul care îi era sortit în corul ceresc, trânti fără veste o rugăciune în care spunea că „Omul născut din femeie nu are de trăit decât o viaţă scurtă şi plină de nenorociri „, intonând cu vocea tremurată rău „Rămâi la mine! „ Eva renunţă la orice încercare de a se autocontrola şi se jelui extrem de patetic „Iute coboară umbra înserării „. În momentul în care ajunseră la „Am nevoie ceas de ceas de prezenţa Ta”, părintele St John Froude îşi formase o părere complet opusă. Ieşi din încăpere, clătinându-se pe picioare, şi se adăposti în biroul său. În spatele lui, Eva Wilt, care îşi îmbrăţişa noul rol cu tot entuziasmul de care era în stare, aşa cum se dedicase şi trambulinei elastice, olăritului sau lecţiilor de judo, ceru să ştie unde îi era morţii biruinţa sa, unde era boldul ei[23].

— De unde dracu’ să ştiu eu? mormăi parohul şi se întinse după sticla de whisky, dar descoperi că era goală.

Atunci se aşeză şi-şi acoperi urechile cu mâinile, ca să înăbuşe sunetul acela îngrozitor. În general, „Rămâi la mine!” era ultimul imn pe care l-ar fi ales. Ar fi ieşit mult mai bine cu „Acolo, în zare, e o colină înverzită”. Era mult mai puţin susceptibil la interpretări eronate.

În cele din urmă, când imnul se sfârşi, preotul se aşeză, savura liniştea şi tocmai era pe cale să studieze posibilitatea de a mai găsi o sticlă în cămară, când auzi o bătaie la uşă şi Eva intră la ol în birou.

— O, părinte, am păcătuit! zbieră ea, străduindu-se cât putea ea mai bine să se jeluiască şi să scrâşnească din dinţi în acelaşi timp.

Părintele paroh St John Froude apucă strâns braţele fotoliului şi încercă să scape de nodul din

gât. Nu era uşor. Apoi, înfrângându-şi spaima explicabilă – că fusese lovit de delirium tremens mult mai repede decât se aşteptase, izbuti să deschidă gura.

— Ridică-te, copila mea, icni el în timp ce Eva se zvârcolea pe covorul din faţa lui. O să-ţi ascult confesiunea.

20

Inspectorul Flint opri magnetofonul şi se uită la Wilt.

— Ei?

— Ei ce? întrebă Wilt.

— Ea este? Este doamna Wilt? Wilt dădu din cap:

— Mă tem că da.

— Cum adică te temi că da? Ce vrei să spui? Afurisita de muiere trăieşte! Ar trebui să fii al dracului de recunoscător. În loc de asta, tu stai acolo şi zici că te temi că da!

Wilt oftă.

— Mă gândeam pur şi simplu ce hău se cască între o persoană aşa cum ne-o amintim şi ne-o imaginăm că este şi personalitatea ei reală. Tocmai începeam să-mi amintesc lucruri tandre despre ea, iar acum.

— Ai fost vreodată la Waterswick? Wilt clătină din cap:

— Niciodată.

— II ştii pe parohul de-acolo?

— Nici măcar n-am avut habar că au un paroh acolo.

— Aşadar, nu există nicio şansă să ştii cum a ajuns ea acolo?

— Doar aţi auzit-o, spuse Wilt. Zicea că a fost pe un vas de agrement.

— Iar tu nu ai de unde să cunoşti pe nimeni cu un asemenea vas, nu-i aşa?

— Inspectore, oamenii din cercul meu de cunoscuţi nu au vase de agrement. Poate că soţii Pringsheim aveau unul.

Inspectorul Flint evalua posibilitatea şi apoi o respinse. Verificaseră deja toate bazele nautice, iar soţii Pringsheim nici nu aveau vreo ambarcaţiune, nici nu închiriaseră vreuna.

Pe de altă parte, în mintea lui începea să capete contur şi posibilitatea să fi fost victima unei farse gigantice, a unui plan complicat şi minuţios elaborat, prin care el trebuia să pice de prost. Instigat de acest demonic Wilt, ordonase deshumarea unei păpuşi gonflabile şi fusese fotografiat când se holba la ea, palid la faţă, exact în momentul în care creatura de plastic îşi schimba sexul. Apoi organizase o vânătoare de plăcinte cu carne de porc fără precedent în istoria ţării. N-ar fi fost deloc surprins dacă cei de la Sweetbreads ar fi iniţiat o acţiune în justiţie pentru daunele aduse reputaţiei lor, până atunci nepătată. În fine, ţinuse în arest timp de o săptămână un om aparent nevinovat, interogându-l fără încetare în tot acest timp, şi avea să fie declarat în mod cert responsabil pentru amânarea construcţiei noii clădiri a administraţiei de la Colegiul Tehnic şi pentru cheltuielile lor suplimentare. După toate probabilităţile, mai trebuia să ia în considerare şi alte consecinţe teribile, dar deocamdată era mult prea suficient. Şi pentru toate astea nu i putea să se învinovăţească decât pe el însuşi. Sau pe Wilt. Îi aruncă lui Wilt o privire veninoasă.

Wilt îi zâmbi.

— Ştiu la ce vă gândiţi, zise el.

— Nu ştii, răspunse inspectorul. N-ai nici cea mai vagă idee.

— Că suntem cu toţii creaturi ale contingentului, că lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par, că aici se ascund mult mai multe decât s-ar.

— Asta o să mai vedem, zise inspectorul. Wilt se ridică în picioare.

— Presupun că nu mai aveţi nevoie de mine pentru altceva, zise el. Aşa că o s-o iau spre casă.

— N-o să faci în niciun caz aşa ceva. Vii cu noi ca s-o luăm pe doamna Wilt.

Ieşiră în curte şi urcară într-o maşină a poliţiei, în timp ce maşina traversa suburbiile, depăşea staţiile de benzină şi fabricile şi trecea pe lângă ţinuturile mlăştinoase, Wilt se afundă în bancheta din spate şi simţi că senzaţia de libertate de care se bucurase la secţia de poliţie se evapora. Şi, cu fiecare kilometru pe care-l mai făceau, acea senzaţie se diminua tot mai tare, în locul ei impunându-se realitatea dură a opţiunilor, a nevoii de a câştiga o pâine, a plictiselii şi a nesfârşitelor certuri meschine cu Eva, a jocului de bridge de sâmbătă seara cu familia Mottram şi a excursiilor cu maşina de fiecare duminică, împreună cu Eva. Lângă el, cufundat într-o tăcere posomorită, inspectorul Flint îşi pierduse farmecul său simbolic. Acum el nu mai era mentorul încrederii în sine proaspăt cucerite de Wilt, nici potrivnicul insignifianţei sale, ci devenise un tovarăş de suferinţă în încleştarea cu viaţa, aproape o reflexie în oglindă a nonentităţii reprezentate de Wilt însuşi. Iar înaintea lor, dincolo de peisajul acesta plat şi mohorât, cu pământul lui întunecat şi norii lui cumulus, aşteptau Eva şi o viaţă întreagă de încercări, de explicaţii şi de contraacuzaţii. Preţ de-o clipă, Wilt se gândi să strige „Opriţi maşina! Vreau să cobor!”, dar clipa trecu. Indiferent ce îi va aduce viitorul, va învăţa să-l suporte. Doar nu descoperise caracterul paradoxal al libertăţii numai ca să cedeze încă o dată lanţurilor înrobitoare ale casei din Parkview Avenue, ale Tehnicului şi ale avânturilor plate ce-o cuprindeau pe Eva. El era Wilt, bărbatul cu mintea sprinţară.

Eva se îmbătase. Reacţia automată a părintelui St John Froude la teribila ei confesiune fusese să treacă de la whisky la nişte alcool polonez de 150 de grade, pe care îl ţinea pentru situaţii de urgenţă, iar Eva, prinsă între chinurile căinţei şi izbucnirile păcatelor ei cutremurătoare, îşi udase gâtlejul cu

tăria. Încurajată de efectul băuturii, de bunăvoinţa zâmbetului împietrit de pe faţa parohului şi de convingerea tot mai accentuată că dacă era cumva moartă, viaţa veşnică impunea un act de căinţă absolută, iar dacă nu era moartă, şi-ar fi putut permite să sară peste ruşinea pe care n-o putea ocoli explicând ce căuta aşa, în pielea goală, în casa altcuiva, Eva îşi mărturisi păcatele cu un entuziasm ce se potrivea cu nevoile ei cele mai profunde. Asta era ceea ce căutase ea la cursurile de judo şi de olărit şi de dans oriental – o ispăşire orgiastică a vinovăţiei sale. Mărturisi păcate pe care le făcuse şi păcate pe care nu le făcuse, păcate peste care dăduse şi păcate pe care le uitase. Îl înşelase pe Henry, ar fi vrut să-l vadă mort, poftise la alţi bărbaţi, era o femeie adulteră, era lesbiană, era nimfomană. Şi, amestecate cu aceste păcate ale cărnii, mai erau şi păcatele prin omisiune. Eva nu lăsă să-i scape nimic. Cinele reci ale lui Henry, plimbările sale solitare cu câinele, lipsa de apreciere pe care Eva o arătase faţă de tot ce făcuse el pentru ea, incapacitatea ei de a fi o soţie bună, obsesia ei pentru Harpie. Revărsă totul din ea. Aşezat în scaunul său, părintele St John Froude dădea neîncetat din cap, ca un căţel de pluş aşezat într-o maşină, în faţa lunetei, şi-şi înălţă capul ca să se uite Ia femeie doar atunci când ea îi mărturisi că era o nimfomană, după care uită brusc de asta ca să amintească de Harpie, şi în tot acest timp el făcu eforturi disperate să priceapă cum de ajunsese o doamnă aşa grasă şi în pielea goală – fiindcă linţoliul tot cădea de pe ea – o doamnă. Nu, în mod cert nu o doamnă, ci o femeie. Cum de ajunsese o asemenea femeie, având toate simptomele maniei religioase, tocmai la el în casă.

— Asta e tot, fiica mea? bâigui el atunci când Eva îşi epuiza în cele din urmă repertoriul.

— Da, părinte, scânci Eva.

— Slavă Domnului! exclamă cu înflăcărare părintele St John Froude.

Apoi se întrebă ce trebuia să facă mai departe. Dacă măcar jumătate din lucrurile pe care le auzise erau adevărate, se afla în prezenţa unei păcătoase atât de depravate, că ar fi făcut din ex-arhidiaconul din Ongar un sfânt nepătat. Pe de altă parte, în toate păcatele pe care le mărturisise femeia erau atâtea nepotriviri, încât preotul ezită înainte de a o absolvi. O confesiune încărcată de prefăcătorie nu era semnul căinţei veritabile.

— Din câte înţeleg, eşti măritată, zise el şovăitor, iar Henry este soţul tău legiuit, nu?

— Da, zise Eva. Dragul de Henry., Amărâtul de el!" se gândi parohul, dar era mult prea plin de tact ca s-o spună cu voce tare.

— Şi l-ai părăsit?

— Da.

— Pentru un alt bărbat? Eva clătină din cap.

— Ca să-i fie învăţătură de minte, zise ea, devenind brusc bătăioasă.

— Învăţătură de minte? zise parohul, încercând cu disperare să-şi imagineze ce fel de învăţătură trăsese nenorocitul de domn Wilt din absenţa ei. Ai zis „învăţătură de minte"?

— Da, răspunse Eva. Am vrut să-i arăt că nu se poate descurca fără mine.

Părintele St John Froude sorbi gânditor din paharul său cu băutură. Dacă era cazul să creadă măcar un sfert din confesiunea femeii, soţul său trebuie să fi descoperit că descurcatul fără ea era absolut încântător.

— Şi acum vrei să te întorci la el?

— Da, zise Eva.

— Dar el nu mai vrea să te primească?

— Nu poate. L-a ridicat poliţia.

— Poliţia? sări parohul. Şi îmi permiţi să te întreb de ce l-a ridicat poliţia?

— Au zis că m-a omorât pe mine, răspunse Eva.:

Părintele St John Froude se uită la ea, iarăşi alarmat. Acum ştia că doamna Wilt nu era în toate

minţile. Se uită în jurul lui după ceva ce putea fi folosit pe post de armă dacă situaţia o cerea cumva şi nu găsi nimic mai bun decât un bust de gips al poetului Dante şi – la alegere sticla de alcool polonez, aşa că prinse în mână gâtul celei din urmă. Din reflex, Eva îi întinse paharul şi zise:

— Of, sunteţi îngrozitor! Mă faceţi să mă pilesc.

— Aşa-i, zise părintele şi puse grăbit sticla înapoi, pe podea.

Era destul de grav că era singur în casă cu o femeie masivă, beată şi pe jumătate dezbrăcată, ce-şi închipuia că soţul ei o ucisese şi îi mărturisise păcate despre care până acum părintele abia dacă citise. Nu mai era nevoie să o determine să ajungă la concluzia că el încerca să o îmbete în mod intenţionat. Părintele paroh St John Froude nu simţea deloc dorinţa să apară pe prima pagină în următorul număr de duminică din News of the World.

— Spuneai că soţul tău te-a omo.

Se opri brusc. Nu părea a fi un subiect care să merite aprofundat.

— Cum ar fi putut să mă omoare? întrebă Eva. Sunt aici, în carne şi oase, nu?

— În mod clar, răspunse parohul. Nici că se poate mai clar.

— În ordine, reluă Eva. Şi, oricum, Henry n-ar fi în stare să omoare pe nimeni. N-ar şti cum. Nu e în stare nici măcar să schimbe o siguranţă arsă Ia tablou. Trebuie să mă ocup singură de toate chestiile de genul ăsta prin casă.

Eva îi aruncă părintelui o privire ameninţătoare.

— Sunteţi însurat? întrebă ea.

— Nu, zise părintele St John Froude, dorindu-şi al dracului de tare să fi fost.

— Şi ce ştiţi despre viaţă dacă nu sunteţi însurat? întrebă cu brutalitate Eva.

De-acum alcoolul polonez i se urcase la cap şi, odată cu el, simţi cum urcă în ea şi un teribil sentiment de frustrare.

— Bărbaţii. La ce-s buni bărbaţii? Nici măcar nu-s în stare să păstreze o casă curată. Uitaţi-vă la camera asta. Atâta vă cer! Uitaţi-vă! îşi flutură braţele ca să-şi sublinieze ideea şi husa ce o învelea căzu de pe ea. Uitaţi-vă numai!

Dar părintele St John Froude nu avea ochi pentru cameră. Atât cât putea vedea din Eva era suficient ca să-l convingă că viaţa îi era în pericol. Se ridică, se îndepărtă repede de scaun, călca greoi pe o măsuţă ce-i ieşise în cale, răsturnă coşul de hârtii şi se aruncă prin uşă direct în holul larg. Când se îndepărtă de birou, împleticindu-se, dar hotărât să-şi găsească adăpost undeva, auzi cum sună cineva la uşă. Părintele St John Froude deschise şi fixă cu privirea chipul inspectorului Flint.

— Slavă Domnului c-aţi venit! icni el. E aici, înăuntru.

Inspectorul şi doi agenţi în uniformă pătrunseră în hol. Wilt îi urmă neliniştit. Acesta era momentul care-l înspăimânta. Până la urmă însă a fost mai bine decât se aşteptase. Nu şi pentru inspectorul Flint. El intră în birou şi se trezi în faţa unei femei masive şi goale puşcă.

— Doamna Wilt. Începu el.

Dar Eva se holba Ia cei doi agenţi în uniformă.

— Unde-i Henry al meu? zbieră ea. L-aţi ridicat pe Henry!

Apoi se aruncă spre ieşire. Imprudent, inspectorul încercă s-o oprească.

— Un moment, doamnă Wilt! Dacă aţi. Dar o lovitură puternică, primită într-o parte a capului, îi reteză propoziţia.

— Ia-ţi labele de pe mine! urlă Eva şi se folosi din plin de cunoştinţele ei de judo, trântindu-l pe inspector la podea.

Tocmai era gata să repete procedura şi cu cei doi agenţi, când Wilt se repezi în faţa lor.

— Aici sunt, draga mea, zise el.

Eva îşi opri avântul. O clipă fu străbătută de un tremurat şi, văzută din perspectiva inspectorului Flint, dădu impresia că se topeşte.

— O, Henry, exclamă ea, ce ţi-au făcut?! Ce ţi-au făcut?!

— Absolut nimic, draga mea, îi zise Henry. Dar acum îmbracă-te. Mergem acasă.

Eva se uită în jos, la ea însăşi, se înfiora şi-i dădu voie soţului ei s-o conducă afară din încăpere.

Încet şi cu multă trudă, inspectorul Flint se ridică în picioare. Acum ştia de ce Wilt aruncase blestemata aia de păpuşă în puţul de la Tehnic şi de ce rămăsese aşa de încrezător de-a lungul zilelor şi nopţilor de interogatoriu. După doisprezece ani de căsnicie cu Eva Wilt, nevoia de a comite crima, fie şi asupra unui substitut, trebuia să fie copleşitoare. Iar în ceea ce privea capacitatea lui Wilt de a rezista la interogatorii încrucişate. Era foarte clar de unde venea. Dar acum inspectorul mai ştia şi că n-o să fie niciodată în stare să explice toate lucrurile astea şi altcuiva. Existau mistere ale relaţiilor umane care sfidau orice analiză. Iar Wilt stătuse acolo aşa calm şi-i spusese să se îmbrace. Cuprins de un sentiment de admiraţie înciudată, Flint ieşi pe hol. Orice-ai fi zis despre el, nemernicul ăsta mic avea ceva curaj.

Cei doi soţi parcurseră în tăcere drumul până pe Parkview Avenue. Pe bancheta din spate, învelită într-o pătură, Eva adormise, iar capul i se bălăngănea pe umărul lui Wilt. Henry Wilt stătea mândru alături de ea. O femeie care-l putea reduce la tăcere pe inspectorul Flint cu o singură lovitură rapidă în cap valora greutatea ei în aur şi, pe lângă asta, scena din biroul parohului îi oferise arma de care avea nevoie. Goală puşcă şi beată pulbere în biroul unui preot. Acum n-or să mai răsară întrebări despre cum aruncase el păpuşa gonflabilă în puţ. Niciun fel de acuzaţii, niciun fel de învinuiri. Întregul episod va fi expediat printre

lucrurile care era mai bine să fie uitate. Odată cu el, vor fi surghiunite şi toate rezervele asupra virilităţii lui sau a abilităţii lui de a se descurca în viaţă. Era o mutare de şah şi mat. Pentru o clipă, Wilt aproape căzu în sentimentalism şi se gândi la iubire, dar apoi îşi reaminti cât de periculos era subiectul. Ar face mai bine să se limiteze în continuare la indiferenţă şi la afecţiune nedezvăluită.

— Să nu trezim leul care doarme, murmură el.

Era o părere pe care o împărtăşeau şi soţii Pringsheim. Şi când au fost ridicaţi de pe ambarcaţiunea lor de o vedetă a poliţiei, şi când au ajuns la ţărm, şi când i-au explicat scepticului inspector Flint cum ajunseseră ei să rămână izolaţi o săptămână în Eel Stretch, într-un vas care-i aparţinea altcuiva, s-au arătat ciudat de necomunicativi. Nu, nu ştiau cum fusese dărâmată uşa de la baie. Ei, poate că se petrecuse vreun accident. Erau prea beţi ca să-şi mai aducă aminte. O păpuşă? Ce păpuşă? Iarbă? Vreţi să spuneţi marijuana? Habar n-aveau de nimic. În casa lor?

În cele din urmă, inspectorul Flint îi lăsase să plece.

— O să ne revedem atunci când acuzaţiile vor fi formulate în mod adecvat, le spusese el îndârjit.

Soţii Pringsheim se duseră pe Rossiter Grove şi începură să-şi facă bagajele. Decolară de pe aeroportul Heathrow a doua zi dimineaţa.

21

Directorul stătea în spatele biroului său, se uita la Wilt şi nu-i venea să creadă.

— Promovare? întrebă el. Te-am auzit cumva pomenind cuvântul „promovare”?

— Da, m-aţi auzit, îi răspunse Wilt. Mai mult, aţi auzit şi cuvintele „şeful Catedrei de Studii Liberale”.

— După tot ce-ai făcut? Vrei să-mi spui că ai tupeul să vii aici şi să-mi ceri să fii numit şef la Studii Liberale?

— Da, zise Wilt.

Directorul se străduí să găsească nişte cuvinte care să-i exprime sentimentele. Nu era uşor. În faţa lui stătea individul responsabil pentru seria de dezastre care îi nimicise cele mai înflăcărate speranţe. Acum Colegiul Tehnic n-o să mai fie niciodată Universitate Politehnică. Respingerea dublei atestări pentru examene de licenţă rezolvase problema. Apoi mai erau şi publicitatea negativă, reducerea bugetului, luptele sale cu Comitetul pentru Educaţie, umilinţa de a fi cunoscut pretutindeni drept directorul de la Şcoala Futălăilor de Păpuşi.

— Eşti concediat! zbieră el la Wilt.

Wilt zâmbi.

— Mă îndoiesc, spuse el. Iată care sunt condiţiile mele.

— Cum ai zis?

— Condiţiile, repetă Wilt. În schimbul numirii mele ca şef al Catedrei de Studii Liberale, nu voi demara procedurile legale împotriva dumneavoastră pentru concedierea nejustificată, ceea ce elimină şi toată publicitatea aferentă implicată de un asemenea caz. Îmi voi retrage acuzaţiile de arestare ilegală împotriva poliţiei. Contractul pe care îl am aici, încheiat cu Sunday Post, pentru o serie de articole despre adevărata natură a Studiilor Liberale – pe care intenţionez să le numesc Expunere la Barbarie – va rămâne nesemnat, îmi voi anula conferinţele pe care am promis că Ie ţin la Centrul pentru Educaţie Sexuală. Nu voi apărea lumea viitoare la televizor la Panorama. Pe scurt, voi renunţa la toate plăcerile şi recompensele oferite de mediatizare.

Directorul înălţă o mână tremurândă.

— Ajunge, zise el. O să văd ce pot face. Wilt se ridică în picioare.

— Vă rog să-mi daţi un răspuns până la prânz, zise el. Mă găsiţi în biroul meu.

— În biroul dumitale? întrebă directorul.

— Cel care i-a aparţinut până acum domnului Morris, zise Wilt şi închise uşa după el.

În urma lui, directorul puse mâna pe telefon. Seriozitatea ameninţărilor lui Wilt nu lăsa loc la îndoieli.

Wilt o porni agale pe coridor şi intră la Catedra de Studii Liberale. Acolo se opri şi se uită la Cărţile de pe rafturi. Se gândea să facă unele schimbări. Împăratul muştelor avea să dispară şi, odată cu el, or să-şi ia zborul şi Shane, Femei îndrăgostite. Eseurile lui Orwell şi De veghe în lanul de secară, adică toate simptomele condescendenţei intelectuale, toţi acei viermi încovrigaţi ai sensibilităţii. Pe viitor anul I Instalatori de Gaz şi anul II Carne or să înveţe cum merg lucrurile şi nu de ce merg aşa. Or să înveţe cum să citească. Cum să scrie. Cum să facă bere. Cum să înşele fiscul la declaraţiile de venit global. Cum să se descurce cu poliţia dacă sunt arestaţi. Cum să facă să meargă o căsnicie disfuncţională. Ultimele două cursuri o să le predea el însuşi. Profesorii din cadrul catedrei or să protesteze, vor apărea şi ameninţări cu demisia, dar asta n-avea nicio importanţă. De fapt, ar putea foarte bine să şi accepte câteva demisii – cele ale oamenilor care se vor opune insistent ideilor sale. La urma urmei, nu aveai nevoie de o licenţă în literatură engleză ca să-i înveţi pe instalatorii de gaz cum se fac lucrurile. Dacă stătea să se gândească, ei îl învăţaseră pe Wilt mai multe decât îi învăţase el pe ei. Mult mai multe. Henry intră în biroul gol al domnului Morris, se aşeză la birou şi compuse un memorandum pentru membrii Catedrei de Studii Liberale. II intitula „însemnări despre sistemul de autoeducare la clasele comasate”. Tocmai scrisese pentru a cincea oară „neierarhizat” când sună telefonul. Era directorul.

— Vă mulţumesc, zise noul şef al Catedrei de Studii Liberale.

Eva Wilt mergea veselă pe Parkview Avenue. Venea de la cabinetul medicului de familie. Îi gătise lui Henry micul dejun, aspirase prin camera din faţă, lustruise podeaua de pe hol, spălase ferestrele, pusese Harpie în toaletă, dăduse o raită pe Ia Centrul Comunitar „Armonia", ajutase la xeroxarea unei cereri pentru crearea unei noi grupe de grădiniţă, făcuse cumpărăturile, plătise lăptarul şi fusese Ia medic ca să-l întrebe dacă mai avea sens să facă un tratament cu medicamente pentru fertilitate şi aflase că avea. Medicul îi spusese:

— Desigur că va trebui să facem şi nişte analize, dar n-avem niciun motiv să credem că vor ieşi negative. Singurul risc ar fi acela că aţi putea avea sextupli.

Pentru Eva nu era un risc. Era ceea ce îşi dorise dintotdeauna: o casă plină de copii. Şi toţi deodată. Henry ar fi încântat. Aşa că soarele strălucea mai tare, cerul era mai albastru, florile din grădini erau mai înflorite şi chiar Parkview Avenue părea să fi devenit mai proaspătă şi mai luminoasă. Era una din zilele bune ale Evei Wilt.

SFÂRŞIT

[1] Council for National Academic Awards sau, abreviat, CNAA.
[2] Babycham – gen de cidru de pere, alcool uşor, dulce, spumos, comercializat în sticle mici, de forma celor de şampanie. Inventată de Francis Showering din Somerset, Babycham a fost o băutură extrem de populară în anii ’60 şi ’70.
[3] Tricky Dick („Dick cel Şmecher”) – poreclă dată preşedintelui american Richard Nixon ca urmare a implicării sale în afacerea Watergate, soldată cu punerea lui sub acuzare şi demisia sa, în 1974.
[4] Nicholas Kaldor (1908-l986), economist britanic.
[5] Steatopigie – acumularea unei cantităţi masive de grăsime în zona fesieră. Este o stare fizică normală în cazul unor grupuri de populaţie ce trăiesc în zonele deşertice din sudul Africii.
[6] În original male chauvinist pig (MEP) – etichetă acuzatoare aplicată bărbaţilor de feministele radicale.
[7] Coral Island, roman de R. M. Ballantyne, publicat în 1857, la care face referire de mai multe ori direct sau indirect – textul lui Golding.
[8] Posibilă referire la un roman de succes al lui Alfred de Grazia, Blackout: Look, Stranger, at This Island Now (Pană de curent: Priveşte, străine, la această insulă – 1966), având ca subiect pana de curent generalizată care a afectat New York-ul în noiembrie 1965.
[9] Nume legate de criminali şi cazuri de omor faimoase. H. H. Crippen (sau „doctor Crippen”) şi-a otrăvit soţia şi a fugit în Canada cu fosta lui secretară, dar a fost prins şi spânzurat în 1910.
[10] Edith Thompson, ucigaşă spânzurată la Londra în 1923, împreună cu iubitul ei, Frederick Bywaters, pentru înjunghierea lui Percy

Thompson, soţul femeii. Edith Thompson avea 29 de ani, iar Frederick Bywaters, 20.

[11] Aluzie la deviza sub care s-a desfăşurat în 1381 răscoala ţărănească din Anglia condusă de Wat Tyler: When Adam delved and Eva spin, who was then the gentleman? („Când Adam săpa şi Eva torcea, pe-atunci boier cine-mi era?")

[12] Aluzie la The Rime ofthe Ancient Mariner, poemul lui S. T. Coleridge (1772-l834). Bătrânul marinar e blestemat să poarte atârnat de gât, legat cu sfoară, cadavrul unui albatros pe care l-a ucis.

[13] Citat dintr-un poem al lui Francis Thompson (1859-l907), The Kingdom of God: „. Your estranged facesi That miss the many-spâendoured thing". („. Chipurile voastre-nstrăinate/Ce pierd un lucru-n măreţie ne'ntrecut".)

[14] Citat dintr-un rubaiyat de Omar Khayyam (Rubaiyatul LXXI): „O Mână-ascunsă scrie şi trece mai departe. /Nici rugi, nici argumente, nici spaima ta de moarte/Nu vor îndupleca-o să şteargă vreun cuvânt. /Nici lacrimile toate nu pot să şteargă-un rând". (Omar Khayyam, Catrene, Editura Univers, Bucureşti, 1979, p. 33, trad. De George Popa)

[15] Max Aitken Beaverbrook (1879-l964), politician britanic de orientare conservatoare şi de origine canadiană. A fost ministrul Producţiei Aeronautice în guvernul Churchill, pe timpul celui de-al doilea război mondial.

[16] Dame Margot Fonteyn (1919-l991), balerină faimoasă a scenei britanice.

[17] Citat din William Shakespeare, Hamlet (în William Shakespeare, Opere complete, voi. 5, Editura Univers, Bucureşti, 1986, p. 422, trad. De Leon Leviţchi şi Dan Duţescu).

[18] Mark Spitz, înotător american, câştigătorul a şapte medalii de aur la Jocurile Olimpice de la Miinchen (1972) şi deţinător a peste douăzeci de recorduri mondiale la înot.

[19] Noul Testament, „Sfânta Evanghelie după Matei”, 7,20, în Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti [1988], p. 1104.
[20] Din Vechiul Testament, „Cartea Judecătorilor”, 15,8: „Şi le-a sfărâmat fluierele picioarelor şi şoldurile şi apoi s-a dus şi a şezut în peştera de la stânca Etam” (ed. Cât., p. 281).
[21] În original Little Tommy Tucker – nume generic dat în cântecele pentru copii orfanilor fără casă, care „cântă ca să-şi câştige o bucată de pâine”.
[22] „Ceea ce nu era de demonstrat” (lat.).
[23] Parafrază după Epistola întâia către Corinteni a Sfintului Apostol Pavel, 15,55, în Noul Testament (ed. Cât., p. 1308).

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21

Table of Contents

1	2
2	15
3	27
4	39
5	56
6	71
7	81
8	98
9	115
10	129
11	140
12	155
13	171
14	189
15	200
16	209
17	220
18	236
19	255
20	268
21	276